

Giới thiệu Nam Chính Trách Ra! Nữ Chính Bên Kia!

Đến với truyện Nam Chính Trách Ra! Nữ Chính Bên Kia! các bạn sẽ có một cảm nhận mới trong thể loại truyện teen đầy thú vị này. Khi kể về cô nàng tiểu thư xinh đẹp Duệ Từ Tình, cũng là người thừa kế cho gia tộc họ Duệ, từ nhỏ cô phải học cái này học cái kia, chỉ biết nghe theo sự sắp đặt của gia tộc, như một con rối thực sự.

Là người thừa kế của gia tộc không những phải giỏi về mọi mặt mà còn phải máu lạnh vô tình với kẻ thù. Thật không ngờ người nàng yêu thương nhất đó là em gái Duệ Từ Linh và chồng sắp cưới quay sang phản bội nàng, cầm vũ khí lạnh xuyên qua trái tim của nàng. Khiến nàng trùng sinh vào thế giới mới, sống một cuộc sống mới tránh xa sự độc ác của người thân. Mời các bạn đón đọc truyện Nam Chính Trách Ra! Nữ Chính Bên Kia! để tiếp tục xem hành trình xuyên không của nữ chính nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Trách Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Nàng Duệ Từ Tình - sinh ra trong một gia đình quý tộc, từ nhỏ phải học cái này học cái kia, chỉ biết nghe theo sự sắp đặt của gia tộc.

Là người thừa kế của gia tộc không những phải giỏi về mọi mặt mà còn phải máu lạnh vô tình với kẻ thù.

Thật không ngờ người nàng yêu thương nhất đó là em gái Duệ Từ Linh và chồng sắp cưới quay sang phản bội nàng, cầm vũ khí lạnh xuyên qua trái tim của nàng.

Tưởng chừng đã chết nhưng không ngờ lại xuyên qua cuốn tiểu thuyết mà mấy hôm trước cô từng lên mạng đọc.

Một lần bị phản bội..

Một lần trái tim đau đến rỉ máu...

Một lần chết trong tay đứa em gái và chồng sắp cưới của mình...

Bây giờ được sống chỉ muốn được yên tĩnh...

P/s: mong m.n vote một chút về bộ xuyên không này của ta, ta rất mong ý kiến về m.n. Làm ơn đừng cho ta ăn bơ!!!! ☐

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Trách Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: xuyên

Dù biết sống trong một gia tộc có quyền thế thì sẽ không bao giờ có thứ gọi là "tình yêu".

Nhưng cho dù là vậy cô vẫn luôn tạo cho mình một tia hi vọng.

Người em gái lúc nào cũng nhút nhát, hay thẹn thùng, nhìn vào móng vuốt yếu đuối khiến cho người ta muốn bảo vệ và cô cũng vậy.

Thương yêu nó, luôn tạo những thứ tốt nhất cho nó vì không muốn nó giống cô, lúc nào cũng cô đơn....

Người được gọi là vị hôn phu lúc nào mở miệng nói những câu nói ngọt ngào và lãng mạn, lại hợp tác với đứa em gái phản bội cô.

-----đường phân cách chết chóc-----

"Ha ha ha....cái thứ mà chị luôn mong đợi sẽ không bao giờ có thật đâu, không phải chị nói thương tôi sao, cái gì cũng muốn cho tôi, chị có biết tôi muốn thứ gì không, tôi muốn cái ghế gia chủ của Duệ gia, bây giờ thì chị chết đi.....ha ha ha...." Duệ Từ Linh vừa nói vừa cười như người điên.

"Đoàng..."

"Khôngggggg."

"Gia chủ...."

"Chủ tịch..."

Những tiếng la hét tê tâm liệt phế của mọi người la lên.

"Bịch...."

Người con gái xinh đẹp như thiên thần, gương mặt chỉ toàn nước mắt và ánh mắt đau đớn, khổ sở té xuống đất, nằm trên một vùng tuyết trắng, máu cứ lan ra như những đóa hoa mạn đà xinh đẹp.

Trước khi chết chỉ để lại một câu: "Chị không hề hận em."

-----ta là đường phân cách bất ngờ-----

Um~...cô chưa chết sao!? Rõ ràng Từ Linh bắn vào tim cô mà, làm sao mà không chết được chứ.

Người con gái trên chiếc giường trắng từ từ mở mắt ra. Căn phòng toàn màu trắng, cô cứ tưởng là thiên đường nếu không có mùi thuốc khử trùng khó nghe này.

Cô quay sang nhìn từng giọt, từng giọt nước biển đang truyền vào cơ thể cô. Sau đó giật mình ngồi bật dậy, hai mắt mở to nhìn căn phòng Vip.

"Cạch" đằng sau cánh cửa là một người phụ nữ xinh đẹp.

"Tâm nhi, con cuối cùng cũng tỉnh lại, con làm đi lo lắng lắm biết không!?" Đào Diệu vui mừng chạy lại, thương yêu ôm vào lòng.

Cô ngơ ngác nhìn người phụ nữ ôm mình, mà không biết chuyện gì xảy ra.

"Dì là ai!?"

Người phụ nữ hốt hoảng: "Tâm nhi, con làm sao vậy!? Dì là Đào Diệu dì ruột của con đây mà!!"

Đào Diệu!? Tên này nghe quen quen, nhưng sao cô không nhớ ra đã gặp người này ở đâu nhỉ!?

Đào Diệu nhìn Đào Băng Tâm trong mắt ngơ ngác thì càng lo lắng, nên bà đã bấm nút khẩn cấp bên giường để gọi bác sĩ vào. Không lâu sau, một vị bác sĩ trung niên bước vào.

"Bác sĩ, người mau coi giùm con bé, con bé không nhớ gì cả." Đào Diệu lo lắng nói

"Đào phu nhân người bình tĩnh đã, tôi sẽ lập tức coi cho Đào tiểu thư. " Vị bác sĩ giọng nói hơi trầm an ủi cho Đào Diệu an tâm một chút rồi đi lại kiểm tra cho Băng Tâm.

-----*****-----

"Phu nhân yên tâm, Đào tiểu thư tâm trạng gần đây không tốt cộng thêm quá shock nên bị mất trí nhớ tạm thời." Bác sĩ

"Vậy con bé không bị sao nữa chứ!?" Đào Diệu

Sau khi người phụ nữ tên Đào Diệu và vị bác sĩ ra ngoài nói chuyện thì Duệ Từ Tình cũng không khá đi nơi nào. Đầu thì đau như búa bổ, những kí ức của thân xác này ủa về như một bộ phim vậy.

Cô trợn tròn mắt không thể tin, cô không chết mà còn xuyên qua cuốn tiểu thuyết mà cô đọc mấy hôm trước. Thiên!!!

Haizz xuyên đã xuyên rồi còn la hét làm gì, nếu không xuyên thì cũng chết chứ đâu sống được đâu mà la. Để xem nhân vật cô xuyên là nữ phụ tên Đào Băng Tâm theo họ mẹ và mới đổi họ Đào cách đây không lâu.

Mẹ thì mới mất, do phát hiện chồng ngoại tình và có đứa con nhỏ hơn cô 4 tháng, đau khổ qua đời. Cô thì quá shock khi vừa về nước (xác mẹ của Băng Tâm đem về nhà ngoại, mà nhà ngoại bên nước T chứ không phải nước A) nghe được tin ba cô đuổi cô ra khỏi nhà còn đăng lên báo cho người ta biết nữa chứ.

Tình hình bây giờ là cô xuyên vào chương đầu, thật may, nguyên chủ vẫn chưa biến thành một người mang tiếng lăng lợ, đeo bám đàn ông.

Theo kinh nghiệm đọc tiểu thuyết xuyên không của cô, cho dù có trốn nam chủ hay nữ chủ thì cũng sẽ gặp nên cô sẽ không trốn chi cho mệt, nữ chủ không phải ghét nữ phụ sao!? Vậy cô sẽ biến thành con trai cho cô ta chết mê chết mệt vì cô luôn, muaahaaaaa.....(giọng cười của con ghê quá con gái)

P/s: nếu m.n đọc cảm thấy thú vị thì xin vote cho mình nha còn cảm thấy nhầm mấy bạn có thể bình luận nói về điểm thiếu sót của mình nha. Vote+ bình

luyện ý kiến nhà m.n □□□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nói một chút về Đào gia nhà m.n

Đào gia ở bên nước T rất có quyền lực, mẹ của Đào Băng Tâm là chị em sinh đôi của Đào Diệu tên là Đào Hiền, hai chị em rất đc thương yêu trong gia tộc, do một lần vô tình qua nước A gặp đc Liễu Phong, hai người yêu nhau nên cưới.

Mà Đào gia kiên quyết không đồng ý, Đào Hiền đòi lấy cái chết để hù dọa, cuối cùng Đào gia chủ đồng ý nhưng có điều kiện không đc nói cho Liễu Phong biết cô là tiểu thư của Đào gia.

Liễu Phong cũng tức là ba của Đào Băng Tâm là một nhà giàu mới nổi, vẫn tưởng Đào Hiền chỉ là con của một nhà bình thường, là người đàn ông hay lãng nhăng sau này bị người đàn bà khác quyến rũ, bà ta còn mang thai con của Liễu Phong

Bị Đào Hiền phát hiện suốt ngày cứ buồn rầu nên qua đời năm Đào Băng Tâm gần 18t cũng là lúc chị Duệ nhà ta xuyên qua nha. Khi chết chồng bà vẫn không biết bà là con gái nhà quyền quý nên mới đuổi con bà đi không cho mang họ Liễu, vì tránh chuyện ĐBT không chịu đi nên đăng báo nói ĐBT là đứa con riêng vợ trc. Chuyện Đa

Còn Đào Diệu lấy vị hôn phu của chị mình, vị hôn phu này cũng là gia tộc có quyền nhà m.n

Chồng Đào Diệu rất yêu Đào Hiền nhưng vô duyên, vì vậy Đào gia và vị "chồng" vô duyên này rất yêu Đào Băng Tâm nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: khối băng quot;em troaiquot;

Sau khi chấp nhận xuyên qua và tính luôn tương lai phải hồ nữ chủ bạch liên hoa một phen thì người nào đó muốn xem gương mặt của nữ phụ này ra sao.

Không coi thì thôi, đã coi thì phải lé mắt một phen, mái tóc màu trắng thẳng dài qua vai, phần mái che đi nửa gương mặt, đôi mắt to tròn màu cam, trong mắt chỉ có cô đơn và u buồn, cái mũi cao , đôi môi và làn da hơi trắng do bệnh, khuôn mặt ngũ quan tinh xảo, thân hình muốn có chiều cao thì có chiều cao, số đo ba vòng chuẩn không cần chỉnh. Bảo sao nữ chủ không ghen ghét sao được, ngay cả cô nhìn còn muốn mê nói chi là nam chủ.

Không ngờ bà tác giả lại tạo cho cô một gương mặt mà biết bao nhiêu người ước ao, vậy mà phải làm đá lót đường cho nữ chủ thật không cam lòng, phải vùng lên, Băng Tâm vừa suy nghĩ vừa nắm lại bàn tay vung thẳng lên trời "Ặc...Ặc~~~~" đang lúc cảm xúc dâng trào thì cái bụng người nào đó cũng dâng trào theo luôn.

"Haizz, trước tiên phải kiểm cái gì đó ăn mới được, nếu không chết đói rồi thì sao mà hành nữ chủ bạch liên hoa đây." Cô vừa đi ra nhà vệ sinh vừa xoa xoa bụng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên nói lí nhí, không ngờ hành động này lại lọt vào mắt người nào đó, cảm giác có người nhìn mình thì cô ngước lên không ngờ lại thấy một nữ nam cũng đang nhìn mình, nghĩ đến cái hành động ngốc nghếch vừa nãy thì mặt cô trở to.

Anh nhìn con mèo ngốc nghếch đang tròn mắt nhìn mình thì cảm thấy buồn cười và đáng yêu, nên môi anh hơi nhếch lên tạo thành một đường cong khó thấy. Giọng nói thì hơi ấm áp một tí không còn vẻ lạnh như khối băng ngày thường:

"Đói bụng sao, lại đây ăn đi."

Cô nhìn thấy nụ cười của người trước mắt tưởng là chế nhạo cô nên hai má hơi đỏ, đi từ từ lại giường để nữ nam phục vụ.

"Anh là..." cô thắc mắc hỏi

"Trạch Thần Tuấn, em họ chị." Anh nhàn nhạt trả lời.

Nhìn nữ nam trước mặt lớn hơn mình mà gọi mình bằng "chị" thì có hơi lạ, mà giờ mới để ý nữ nam này có vài nét giống cô như con mắt cũng màu cam, chắc giống dì Đào Diệu rồi. Không ngờ xuyên qua ngày thứ hai lại gặp được nữ nam chắc chắn...

"Không ăn, ngồi ngơ ngẩn ở đó làm gì?" Cô nhìn anh mà lại suy nghĩ tới thứ khác làm anh cảm thấy khó chịu, nên đành cắt ngang suy nghĩ của người nào đó.

"Hà!? Nga...ăn liền, hơ hơ..." cô trả lời bằng giọng điệu ngốc nghếch của mình.

-----***-----

Ăn uống xong xuôi cũng là nửa tiếng sau đó.

"Chùng nào tôi mới được xuất viện!?" Mặt cô buồn buồn hỏi

"Mới tỉnh dậy ngày thứ hai đã muốn xuất viện!?" Anh không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Nhưng sức khỏe tôi đã tốt lên nhiều rồi, đã đây lâu quá không bệnh cũng sẽ bệnh thôi. " cô trả lời

"Nằm khoảng một tuần nữa, bác sĩ nói ổn thì mới xuất viện được. " Anh cũng không quan tâm tới mấy vấn đề này lắm nhưng thấy người nào đó nhìn anh với đôi mắt đầy mong chờ thì trả lời cho có.

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị thì hết, nằm xuống ngủ. " Anh lạnh giọng nói

Cô rùng mình một cái rồi cũng nghe lời đắp chăn lại ngủ. Chết tiệt!!! Cái khối băng này bị làm sao không biết, ở bên hần ta như đang ở trong Nam Cực vậy. Mồ nữ nào nó không có tiền đồ mắng chửi người ta trên dưới hơn trăm lần.

-----***-----

Mấy ngày sau đó Trạch Thần Tuấn có nghĩa vụ chăm sóc mỗ mèo hoang, do ba anh bận chuyện công ty, chị sinh đôi Đào Hiền mới mất gia đình bên ngoại đang hành hạ Liễu gia từ trên xuống dưới lên bờ xuống ruộng nên mẹ anh cũng trở về Đào gia một chuyến, còn em trai thì không biết đi đâu mấy ngày nay rồi, bởi vậy chỉ có mình anh tới chăm sóc cô để công ty cho ba và trợ lý quản.

Vậy mà mỗ mèo hoang lại không biết thương anh một tí, suốt ngày cứ lải nhải bên tai anh, coi anh như osin để đối đãi giống hiện tại vậy.

"Nè, vẫn chưa được xuất viện sao!?"

"Nè, sao ngày nào "em trai" yêu quý cứ dùng cái mặt lạnh đó với chị vậy hà."

"Nè, tôi thèm nước hoa quả, tôi muốn ăn cái kia, cái kia, cả cái kia nữa.... bla...bla"

Hừ, cô sẽ hành hạ "em trai" này của cô cho tới chết, hành không còn một bộ xương luôn, dám ngày nào cũng cho cô ăn cháo, hần không ngán nấu nhưng mà cô đã ngán ăn tới tận cổ luôn rồi!!!! Có ai nghe tiếng lòng của cô không, cô không muốn ăn cháo nữa!!!! (QAQ)

P/s: mọi người đọc xong bỏ ít phút vote+cho ý kiến nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: thân phận mới

-----★★-----

Sau mấy ngày hành hạ Trạch Thần Tuấn, thành công làm cho hần đi làm giấy xuất viện.

"Cạch"

Bước ra phòng vệ sinh là một chàng trai có gương mặt hại nước hại dân, tóc được buộc lại gọn gàng, đôi mắt màu cam u buồn và cô đơn, mũi cao, môi hơi đỏ, sở hữu làn da trắng mịn màng mà biết bao phái nữ hâm mộ và ghen tỵ, chiều cao thì 1m7 trở lên, bộ ngực cup D đã không còn thay vào đó là một màng hình phẳng, chàng trai mặc áo sơ mi trắng, quần bò đen và đôi boot cùng màu.

Trạch Thần Tuấn nhìn người con trai bước ra thì kinh ngạc không thôi, khí chất lạnh nhạt như trời có sập xuống cũng không vào được mắt nổi người con

trai này.

"Nè, thấy anh trai thế nào, có phải rất soái không, lúc này nhìn vào gương cứ tưởng mẹ sinh nhầm giới tính không đó nga, ha ha..." cô tự kỉ

Anh hồi phục tin thần lại thì đưa cho cô hai hộp thuốc nói:

"Uống cái này vào sẽ làm thay đổi giọng nói, còn cái này là thuốc giải không có tác dụng phụ."

"Nga.." cô vui mừng nhận lấy, sao đó uống viên thuốc đổi giọng rồi đi ra ngoài.

-----***-----

Ngồi trong xe Trạch Thần Tuấn nói:

"Sau này gọi cậu là Trạch Thần Diên đi, cậu sẽ là anh trai sinh đôi của tiểu Nhiên, gương mặt cậu có vài nét tương đồng và lớn hơn tiểu Nhiên 2 tháng tuổi nên làm anh, từ nay về sau gọi tôi là anh hai biết không!?"

"Nga....biết rồi." Cô cười hi hi đáp

"Dùng và đi biết không!?" Cô thắc mắc hỏi

"Về nhà sẽ biết. " anh nhàn nhạt nói

Cô chu môi, nói dài hơn tí nữa và tình cảm tí nữa phải hay hơn không, chỉ có những thứ quan trọng hẳn mới nói nhiều, còn bình thường nói một câu cũng không quá năm chữ hoặc những thứ không cần thiết thì hẳn không bao giờ mở miệng hé ra một lời, hừ....không vui tí nào.

-----*****-----

"Vô phòng nghỉ ngơi đi, mới vừa xuất viện đừng vận động nhiều. " anh quan tâm nói

Cô đưa đồ cho quản gia, rồi quay sang nhìn anh, cười tươi như hoa khiến cho người nào đó tim đập chậm một nhịp:

"Lâu lắm không được ra ngoài hóng mát rồi, anh đưa tôi tham quan biệt thự đi được không!? Nơi nào nhiều hoa nhiều cây á."

"Định làm người rừng sao" mặc dù nói vậy nhưng anh cũng dẫn cô đi.

Đi dạo tới vườn hoa làm cô vô cùng ngạc nhiên, đủ loại hoa đủ loại màu sắc khác nhau, làm cô cứ tưởng như đang ở thiên đường vậy.

"Nè, anh đặt đàn piano ở chỗ kia được không, nơi này yên tĩnh lại đẹp tới như vậy, làm tôi rất thích. " Cô quay sang Trạch Thần Tuấn hỏi, trong mắt thì lại rất mong chờ nhìn anh.

Anh ngạc nhiên nhìn người con gái giả trai kia:

"Cô biết đàn!?"

Cô nhìn anh đầy khinh bỉ:

"Tất nhiên, không những biết đàn còn biết hát, biết vẽ, nói chung cảm kỳ thi họa, bốn cô nương đây đều giỏi. " cô vênh mặt lên tỏ vẻ mình là người giỏi nhất.

Anh bị bộ dáng của cô chọc cười, nên cười ra tiếng.

"Ha ha..."

"Nè, đồ vô duyên tự nhiên cười là sao, tâm trạng của bốn cô nương hôm nay tốt cho nên bỏ qua tội cười nhạo bốn cô nương. " hừ, mặc dù vậy nhưng khóe miệng ai đó cũng gợn lên tạo thành một đường cong.

"Đa tạ cô nương khai ân." Anh cũng học theo cách nói của cô.

Hai người nhìn nhau cười, hai mĩ nam đứng dưới khung cảnh này tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Còn Trạch Nhiên đứng từ xa nhìn thấy anh hai khối băng cười thì sợ tới nỗi hết hồn hết vía, tưởng gặp quỷ, nên chạy thẳng vô nhà, chắc dạo này cậu ngủ không đủ giấc, phải ngủ bù cho khỏe mới được.

P/s: vote nha m.n ♥~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: vô đề

"Cốc...cốc...cốc" Tiếng gõ cửa vang lên

"CỐC... CỐC....CỐC" tiếng gõ cửa càng ngày càng mạnh

"RẦM..." Trạch Nhiên đập cửa xông vào, bước nhanh lại chiếc giường nhìn con mèo lười nào đó có tướng ngủ cực xấu.

Đầu thì nằm dưới đất, chân thì ở trên giường, chân gối thì bay tung tóe trên sàn, miệng không biết đang nói nhảm cái gì.

"Bà chị của tôi ơi dậy giùm tôi một cái, mặt trời sắp lặn luôn rồi." Trạch Nhiên đi lại đá đá vào người Băng Tâm.

"...." không động tĩnh

"Nè, dậy mau tôi có chuyện quan trọng muốn nhờ chị này, làm gì mà ngủ như chưa từng được ngủ vậy" Trạch Nhiên nhẫn nhịn nói tiếp.

"...." không tiếng động

"Anh hai, tiểu Diên Diên không dậy, anh mau lên xử lý!!!" Trạch Nhiên la lên.

Người nào đó nãy giờ ngủ như chết nghe được từ "anh hai" thì giật mình đứng lên la lớn:

"Á...TÔI THỨC RỒI KHÔNG CẦN LÊN ĐÂY!!!"

Ai ngờ cô nhìn xung quanh phòng không thấy em trai "khối băng" đâu chỉ thấy Trạch Nhiên cả người run rẩy vì nhin cười.

"Thằng nhóc này dám lừa bà hả!!!" Cô hét vào mặt Trạch Nhiên

Còn Trạch Nhiên không nhin cười được nữa mà cười lớn, không để ý hình tượng cười lăn qua lộn lại.

"Ha ha haaaaaaa....."

Cô đập chiếc gối vào đầu cậu sao đó đi thẳng vào nhà vệ sinh VSCN, không để ý ai đó đang ôm chiếc gối cười như điên.

-----***-----

"Anh Diên đẹp trai tha lỗi cho em đi mà, lần sau không hù như vậy nữa." Mà lần sau tôi gọi điện thẳng cho anh hai luôn hừ hừ, Trạch Nhiên còn kèm theo một câu mà không dám nói ra, bên ngoài nịnh hót, bên trong đã thâm mắng hơn trăm lần.

Cô không quan tâm cái miệng ai đó cứ luyên thuyên không dứt, cô chỉ ngồi ăn phần com của mình.

"Chị đừng bơ em mà, em thật sự biết lỗi rồi, A...hay em lên mua bánh pudding tạ lỗi nha." Trạch Nhiên mặt dày nói tiếp sau đó nhớ tới gì đó giơ lên một ngón tay.

Cô liếc nhìn Trạch Nhiên một cái rồi ăn tiếp.

Trạch Nhiên thấy vậy giơ hai ngón tay:

"Em mua hai cái cho chị nha, chị cũng biết anh hai không cho chị ăn nhiều mà, hai cái là tới giới hạn rồi."

Lần này cô động rung, suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói:

"Được, nhưng gọi là anh chứ không được gọi chị, cậu thấy tôi giống con gái lắm hả!?"

"Thì chị vốn là con gái." Trạch Nhiên nói mà không cần suy nghĩ, sau đó nhìn thấy ánh mắt bén như dao của ai đó thì không có tiền đồ sửa lại:

"Ý em là chị.....à không.... anh rất giống con trai....hơ hơ.... hơ hơ"

"Hừ....lại bị anh trai cầm tức đúng không!?" Cô hừ lạnh rồi hỏi

"Đúng vậy." Trạch Nhiên

"Kì này lại bị gì!?" Cô

Trạch Nhiên đỏ mặt, ấp a, ấp úng nói:

"Thì....ngồi trên...xe....không cần thận đạp chân ga nên đâm vào tường."

"Tự nhiên đạp chân ga!?" Cô không quan tâm hỏi cho có lệ

"Làm tình trên xe." Trạch Nhiên

"Phụt..." một ngụm nước bay thẳng vào mặt Trạch Nhiên

"Khụ...khụ khụ.....ha ha aaaaa"

Giờ tới cô cười không để ý hình tượng.

"Chị...à không...anh có thôi đi không!? " Trạch Nhiên lấy khăn lau mặt, sau đó đỏ mặt hết lên, nhưng đổi lại là giọng cười ai đó càng lúc càng lớn.

Khoảng mười lăm phút sau cô cười không còn hơi sức, giọng nói thì có chữ nghe được có chữ không:

"Ha ha....làm...làm tình trên xe.... vận động kịch liệt quá....nên.. ha ha....nên đạp chân ga....ha ha...đâm vào tường... anh đây tưởng tượng thôi cũng...tiểu lắm rồi.... sao chú không đậu xe gần trụ cảnh sát, lỡ chân đạp một cái chiếc xe lao vô đó nói chuyện với mấy anh cảnh sát cho vui, chừng nào hết vui anh đây chuộc chú ra."

"Anh còn nói, vì chuyện đó anh hai không những cámtúc còn đóng băng tài khoản của em luôn rồi." Trạch Nhiên một bộ đau lòng nói

Nghe xong Băng Tâm thốt lên một câu làm Trạch Nhiên hận nghiêng răng nghiêng lợi

"Vậy chú nói với anh làm gì!?"

"Thì nhờ anh giúp, không có tiền sao em sống nổi. " Trạch Nhiên nói với giọng nói đầy uất ức

"Ồ....nhưng anh không có tiền cho chú, đi xin người khác đi, anh đây là kẻ lang thang, bị đuổi ra khỏi nhà thì làm gì giúp được chú." Cô nói như người bị đuổi là người khác chứ không phải cô vậy.

"Anh có thể nói giùm anh hai giúp em mà." Trạch Nhiên nhìn cô với ánh mắt đầy mong chờ

"Cậu sợ khối băng kia!?" Cô hỏi một cách chân thành.

Trạch Nhiên không suy nghĩ gì mà gật đầu trả lời:

"Đương nhiên sợ rồi, không sợ em nhờ anh làm gì!?"

"Cậu sợ..... " Băng Tâm hơi dừng một chút sau đó hét lên:

"TÔI CÒN SỢ HƠN CẬU!!!!"

Thế là cuộc nói chuyện dừng lại ngay tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Trạch Thần Tuấn tôi muốn giết anh

5- Trạch Thần Tuấn tôi muốn giết anh!!!

Trong phòng ăn Trạch Thần Tuấn đang đọc báo, uống cà phê thì bên ngoài có hai cái đầu cứ lấp ló ló.

"Anh... mau lên đi." Trạch Nhiên nhỏ giọng nói.

"Cái gì!? Anh đã bảo là không dám mà." Tiếng nói nhỏ của Trạch Thần Diên (từ giờ ta sẽ đổi là Trạch Thần Diên khi giả trai nha m.n, còn Đào Băng Tâm khi nào nàng trở lại thành con gái rồi sử dụng.)

"Trời ơi...anh giúp em một lần này nữa thôi mà." Trạch Nhiên nói nhỏ sau đó đẩy nhẹ vai của Trạch Thần Diên, ai ngờ người nào đó mất thăng bằng né nằm chèm bẹp ở dưới sàn.

"Á....bịch."

Trạch Thần Tuấn nghe tiếng động thì quay sang nhìn, ánh mắt như hỏi 'em làm gì vậy!?'.

Còn Trạch Thần Diên liếc xéo Trạch Nhiên một cái, Trạch Nhiên thì hai tay chấp lại tỏ vẻ xin lỗi, gương mặt đầy hối hận, nhỏ giọng nói:

"Em xin lỗi, em chỉ đẩy nhẹ....ai ngờ, thôi chúc anh may mắn. "

Cô muốn đánh vào cái bản mặt đó, thật khóc không ra nước mắt mà (o.ø)

"À.....tại...tại...nằm nệm lâu quá..nên nằm dưới đất cho nó mát...hơ hơ...hơ hơ." Cô giải thích sau đó còn làm bộ mặt hưởng thụ cho người nào đó tin.

Trạch Thần Tuấn nhìn cô như mấy người ở trại mới xuất viện, sau đó lắc đầu đầy tiếc nuối.

Cô nhìn thấy vẻ mặt tiếc nuối của ai đó thì tức lên, cái mặt đỏ như quả cà chua, đứng lên chạy lại ngồi xuống bàn, mắt thì trừng trừng Trạch Thần Tuấn.

"Anh....em...em có chuyện muốn....muốn...nói." cô khó khăn lắm mới nặn ra được một câu.

Trạch Thần Tuấn mặt không quan tâm ngồi đọc báo nhưng vẫn chăm chú nghe coi cô nói gì.

"À.... chuyện là...là..." cô ấp a, ấp úng nói sau đó liếc mắt nhìn Trạch Nhiên đang vung tay cổ vũ thì khẽ nuốt nước bọt một tiếng rồi hạ quyết tâm.

"Anh đừng đóng băng tài khoản của Trạch Nhiên được không!? Em ấy còn nhỏ mà, ham chơi cũng là chuyện bình thường thôi, anh đừng có...." đang nói hăng say thì chợt có cảm giác lạnh sống lưng những chữ định nói ra thì nuốt lại cổ họng, nuốt vô bụng cảm nín, mồ hôi lạnh từ từ chảy ra.

"Còn nhỏ!?" Anh hỏi

Cô gật đầu

"Ham chơi!?"

Cô lại gật đầu

"Vậy nó năm nay bao nhiêu tuổi rồi." Anh thân nhiên hỏi

"Gần mười tám rồi, còn một tháng nữa là vô học đại học rồi." Cô không suy nghĩ mà trả lời theo bản năng vốn có.

Anh nhìn cô nói giọng nói đầy nhẹ nhàng nhưng lọt vào tai Trạch Thần Diên và Trạch Nhiên giống như Tu La đòi mạng vậy:

"Coi như là 18 tuổi luôn đi, mười tám tuổi được học đua xe, uống rượu, phun tiền cho gái, vào quán bar để chơi trò chơi người lớn hả!?"

Cô cứng đờ, không biết nói gì cho đúng, quả thật lời anh nói là chính xác, nhưng mỗi lần nhìn cái mặt Trạch Nhiên đang cầu xin thì cảm thấy hơi tội nghiệp nên cắn răng mặt dày năn nỉ:

"Anh hai....Tuấn ca ㄟ~~~~ đừng vậy mà, em sẽ quản lí nó thật tốt, kì này nhất định không cho nó làm bậy nữa đâu." Cô đứng lên bóp bóp vai cho Trạch Thần Tuấn còn khuyến mãi cho anh một nụ cười chói mắt.

"Không năn nỉ, hay dùng mỹ nhân kế gì cả đi về phòng." Anh vẫn không cảm xúc trả lời nhưng bên trong thì tim đã muốn nhảy ra ngoài khi cô nói bằng cái giọng ngọt như mật đó.

"Tuấn ca ㄟ~~~~.....đừng vậy mà." Cô mặt dày nói tiếp.

"Hừ...em và nó hai đứa điều ở nhà không cho đi đâu hết, hai đứa chính thức bị cấm túc, nói nhò cho nó chắc đồng tình nó lắm đúng không, anh là người tốt nên cho em ở nhà chơi với nó cho đỡ buồn, cấm túc tới đi học đứa nào dám lên ra ngoài,tối lúc đó đừng trách anh hai này vô tình." Anh nói xong đứng lên để ai đó đứng đơ ra đó.

Trạch Nhiên thấy anh hai đi rồi thì chạy lại:

"Anh không sao chứ!?" Cậu đẩy nhẹ vào vai Trạch Thần Diên.

Bị đẩy nhẹ làm cho cô tỉnh lại sau đó hét lớn đến rung trời lở đất:

"TRẠCH THẦN TUẤN TÔI MUỐN GIẾT ANHHHHHH!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Nam chủ tới thăm!!!

6- Sự trả thù của khối băng. Nam chủ tới thăm!!!

Việc cảm tức đã qua hai tuần rồi, làm cho hai người nào đó muốn bùng cháy.

~trong phòng khách~

"Aaaaa.....ta chịu hết nổi rồi, TA MUỐN BÙNG CHÁY!!!!" Trạch Thần Diên hét lên.

"Em cũng chịu hết nổi rồi, em đã làm hòa thượng tận hai tuần rồi!!!!" Trạch Nhiên bất mãn nói

"Không phải tại em, thì bây giờ anh đã được ăn mỹ thực (đồ ăn ngon) của anh rồi, hu hu..." Trạch Thần Diên khuôn mặt đau khổ nói "Cả những cuốn sách ngôn tình của ta, chúng đều bị khối băng tịch thu rồi, gahhhhhh!!!! Trạch Thần Diên ta thề, ta sẽ cắn chết khối băng đáng chết đó!!!!"

"Cắn ai?" Trạch Thần Tuấn từ cửa đi vào, anh hôm nay để quên đồ nên mới về lấy không ngờ lại nghe được con mèo hoang nào đó đang phát điên lên la hét um sùm

"Aaaaa...." cô giật bắn người nhảy lên người Trạch Nhiên còn la vào tai của cậu, khiến cậu muốn thủng màng nhĩ luôn.

Khi định thần lại cô quay sang nhìn người đang đứng ngay cửa, cười như không cười nhìn mình thì khẽ nuốt nước bọt.

"Cắn....cắn khối băng đó, dạo này trời nóng muốn đổ mồ hôi hột, nên em và Trạch Nhiên định thi coi ai cắn nhanh nhất ấy mà, đúng không tiểu Nhiên Nhiên." Cô giải thích xong còn không quên lôi Trạch Nhiên vào chết chùm cho vui.

Còn Trạch Nhiên cũng gật gật đầu, phụ họa nói: "Đúng vậy, đúng vậy."

"Ồ...quản gia đi lấy hai thao đá lại đây, tôi cũng muốn xem trò chơi này có gì vui." Trạch Thần Tuấn vẻ mặt thú vị nói.

Trạch Thần Diên và Trạch Nhiên nghe xong thì mặt xanh lè, không còn giọt máu, cả hai quay sang nhìn Trạch Thần Tuấn với gương mặt có bao nhiêu đáng thương liền có bao nhiêu đáng thương. Nhưng người nào đó không quan tâm chỉ để ý người làm đang bê hai thao đá đi vào.

"Nào bắt đầu đi." Trạch Thần Tuấn ra lệnh.

Nhìn thao đá đặt ngay trước mặt mình mà hai người muốn khóc, chỉ là bịa ra một cái có thôi có cần phải làm thật luôn không!!!! (Q^Q)

Tay hai người run run, từ từ cầm lấy cục đá cắn.

"Aaaaa....ăn của tôi." Trạch Nhiên

"Mẹ ơi cứu con....miệng con tê cứng luôn rồi." Trạch Thần Diên la như heo bị chọc huyết.

"Lạnh quá~~~~"

"Ta muốn chót!!!!"

----khoảng một tiếng sau----

"Lần sau còn dám nói xấu sau lưng người khác, anh hai này sẽ chinh hai đứa cho tới chết, hừ hừ..." Trạch Thần Tuấn hù dọa một tiếng rồi lấy đồ rời đi.

Chỉ còn hai người nào đó cả người run rẩy, gương mặt không chút máu, giọng nói yếu ớt vang lên:

"Bác Trần, lấy....lấy...nước... nóng cho tụi con được.... không!?"

~~~~~  
~~~~~

Kết quả là Trạch Thần Diên và Trạch Nhiên cả hai đều bị cảm lạnh, từ đó nằm ở nhà ngoan ngoãn không chửi hay nguyên rửa nữa mà chửi ở trong lòng.

~~~~~ngày hôm sau~~~~~

Hàn Dật Thiên và Lôi Thiệu Hiền mở cửa bước vào phòng Trạch Nhiên thì thấy một cái hang nhỏ, cái hang này được quần quanh khoảng ba bốn lớp

mền dày cộp, phía trên lòi ra hai cái đầu, gương mặt có vài nét giống nhau, một tóc ngắn, một tóc dài, nhìn vào còn tưởng là quái thai.

"Ai...vậy!?" Trạch Thần Diên giọng nói run run hỏi Trạch Nhiên.

"BẠN." Trạch Nhiên giọng thì vừa run vừa khàn khàn, nói ra được một chữ đã khiến cổ họng đau rát, làm gương mặt tuần tú nhả lại.

Hàn Dật Thiên mở miệng nói:

"Nghe nói cậu bị bệnh nên mình và Thiếu Hiền đến thăm."

"Làm gì mà ra nông nổi như vậy!? Còn người kẻ cậu là ai vậy!?" Lôi Thiếu Hiền nhú mày hỏi.

"Ừ cảm ơn đã tới.... người bên tôi là cục nợ từ trên trời rớt xuống." Trạch Nhiên cười cười, cậu tự nhiên cảm thấy Thần Diên và cậu rất hợp nhau, không những bị cảm xúc chung mà ngay cả bệnh cũng bị bệnh chung nữa, mỗi ngày còn được ăn đậu hủ của ai đó, mà ai đó vẫn ngây thơ không biết gì.

Cô nghe được chữ cục nợ thì tức điên lên hét vào tai của Trạch Nhiên:

"Không phải tại em thì anh có thành ra như vậy không!? Nếu không năn nỉ giùm thì bây giờ anh tự do rồi. Cái tên vong ơn phụ nghĩa!!!! "

"Ày da....cái cổ họng đáng thương của tôi." Cô hét xong thì cổ họng đau rát, bắt đầu than thở.

"Ha ha...đây là anh sinh đôi của tôi, tên Trạch Thần Diên." Trạch Nhiên cười giới thiệu : "Còn hai tên này là Hàn Dật Thiên và Lôi Thiếu Hiền."

Cô gật đầu chào hỏi, bởi vì bây giờ không còn hơi sức để nói, đành ăn đậu hủ của thằng em họ vậy, nghĩ là làm, cô dựa sát vào người Trạch Nhiên, bắt đầu sờ mó.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nam chủ đến thăm!!! (2)

7- Sự trả thù của khối băng. Nam chủ đến thăm!!! (2)

Trạch Nhiên hơi đỏ mặt về cái cánh tay đang không yên ổn trên người cậu, cơ thể cậu hơi vặn vẹo khó chịu tránh cánh tay kia.

Hành động kì lạ của cậu làm cho Hàn Dật Thiên và Lôi Thiếu Hiền khó hiểu, do cách một lớp chăn nên hai người không thấy được bên trong.

"Cậu khó chịu chỗ nào sao!?" Hàn Dật Thiên lên tiếng, còn Lôi Thiếu Hiền tuy không mở miệng nhưng ánh mắt cũng đầy lo lắng.

Trạch Nhiên gật đầu:

"Có con sâu đang không an phận cứ bò trên người mình."

"Aaaa...đau." Vừa nói xong Trạch Nhiên hét thảm một tiếng.

Hàn Dật Thiên và Lôi Thiếu Hiền chạy lại giựt mấy cái chăn ra 'tìm sâu'.

"Có con sâu nào đâu!?" Lôi Thiếu Hiền hỏi.

"Ha ha...thằng em của tôi nó có bệnh ảo tưởng sức mạnh nên đừng quan tâm." Trạch Thần Diên lên tiếng nói.

"Bệnh ảo tưởng sức mạnh!?" Hàn Dật Thiên thắc mắc hỏi

"Đúng vậy, bệnh xuất hiện khi nó ăn chay làm hòa thượng, thuốc chữa hả, chỉ cần thượng mười người trong một đêm là hết liền a." Trạch Thần Diên mặt nghiêm túc trả lời, nhưng bởi vì gương mặt đó mà Dật Thiên và Thiếu Hiền cười ra tiếng.

"Anh...anh." Trạch Nhiên gương mặt tuần tú đỏ lên như trái cà chua vì tức, lắp bắp không biết nói gì.

"Ha ha....không ngờ cậu có cái bệnh thú vị như vậy." Dật Thiên cười nói

"Đúng vậy, thượng một đêm mười em có đủ tinh lực không đây." Lôi Thiếu Hiền không biết sống chết thêm mắm thêm muối vào.

-----khoảng nửa tiếng sau-----

"Ọt~~~~" tiếng bụng của người nào đó đánh trống lên.

"Anh không biết giữ ý tứ gì cả, sự lịch sự là điều quan trọng nhất anh không biết sao!?" Trạch Nhiên lên tiếng chất vấn, ai ngờ...

"Ọt....ọt~~~~" bụng của người nào đó còn đánh trống lớn hơn

"Ha ha, em còn nói anh, từ sáng tới giờ chúng ta có ăn gì đâu, nói cái gì lịch sự với không lịch sự. " Trạch Thần Diên cười nói

"Đề tôi xuống bếp nhờ người làm đem đồ ăn lên cho." Lôi Thiểu Hiền quan tâm nói

"Dật Thiên, lần sau có thăm thì nhớ đem cho tôi truyện ngôn tình và đồ ăn ngon tới nha~" Trạch Thần Diên tự nhiên nói, không bởi vì mới quen biết chưa được một tiếng đồng hồ mà ngại ngùng. (T/g: mặt chai rồi nên không biết ngại ngùng là gì.)

"Hả...à ừ." Hàn Dật Thiên hơi bất ngờ nhưng rất nhanh bình thường lại. Người anh em sinh đôi của Nhiên Nhiên này cậu chưa từng nghe nhắc tới, nhưng gương mặt hai người khá giống nên cậu cũng không hỏi, chuyện của người ta, cậu có quyền gì để hỏi chứ, mặc dù cậu và Nhiên Nhiên là bạn nhưng bạn thì cũng có giới hạn của nó, đâu phải là bạn thì sẽ nói luôn chuyện nhà ra đâu.

Mà nếu nhìn kỹ gương mặt của Thần Diên rất giống con gái, lần đầu cậu thấy một người như vậy, vừa giống trai vừa giống gái nhưng lại rất hòa hợp, không mạnh mẽ như con trai và cũng không yếu ớt như con gái, giọng nói thì rất dễ nghe, làm cậu xúc động muốn tìm hiểu con người này.

Không lâu sau Lôi Thiểu Hiền mang đồ ăn lên phòng, hai người nào đó nhìn thấy thức ăn thì mắt sáng lên, không hề để ý hình tượng mà ăn như dân chạy nạn, làm Dật Thiên và Thiểu Hiền tròn mắt há hốc mồm nhìn hai người.

-----***-----

"Com nước no nê rồi, hai người nói xem, tại sao lại trở thành như vậy!?" Lôi Thiểu Hiền lên tiếng.

"Là anh hai cho tụi tôi ăn đá nên bị cảm. " Trạch Nhiên lên tiếng.

"Tự nhiên lại làm như vậy, tớ thấy anh cậu làm việc lúc nào cũng có lý do của nó mà." Hàn Dật Thiên thắc mắc hỏi.

"Ồ thì do tôi không biết giữ miệng, lúc đang chửi khối băng kia ai ngờ hắt đứng ngay cửa. " Trạch Thần Diên chu miệng nói.

Cả đám lâm vào trầm tư.

Không biết Trạch Thần Diên suy nghĩ gì, bỗng nhiên cười nham hiểm:

"Tôi có ý này."

"Ý gì?" Ba người còn lại đồng thanh hỏi

"Lại đây. " Trạch Thần Diên ngoắc ngoắc tay.

Cả bốn người chụm lại.

"Bây giờ chúng ta sẽ.....như vậy.....rồi như vậy....sau đó là vậy." Trạch Thần Diên vừa kể vừa làm động tác.

Ba người còn lại thì hơi bất ngờ sau đó thì cũng cười nham hiểm theo.

-----the end-----

Chương 8: Tôi sẽ làm cho anh phải cầu xin!!!

P/s: m.n đọc vui vẻ vote+cho ý kiến của mình nha ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tôi sẽ làm cho anh phải cầu xin!!!

P/s: Xin lỗi m.n nha chuyện ta không thể đăng thường xuyên như lúc trước được. Tại ta sắp vào học chính thức rồi nên lúc nào rảnh ta sẽ đăng truyện cho m.n. À chương 8 này dài hơn mấy chương khác coi như ta bù lại cho m.n nha ☐☐

~~~~~YY~~~~~YY~~~~~

Chương 8 - Tôi phải làm cho anh phải cầu xin!!! Khóc không ra nước mắt...

6:00

Trạch Thần Diên cố tình thức sớm đi xuống phòng ăn thì thấy Trạch Thần Tuấn đang ăn sáng thì đôi mắt lóe lên, sau đó trở lại lúc đầu như chưa có chuyện gì.

"Tuấn ca~... chào buổi sáng." Trạch Thần Diên chạy lại cười hi hi với anh.

Trạch Thần Tuấn chỉ liếc nhìn cô một cái rồi tập trung ăn sáng, không bao lâu thì lên tiếng:

"Chuyện gì!?"

"A...anh cũng biết em với tiểu Nhiên Nhiên bị cấm túc cũng gần ba tuần rồi, em với nó sắp biến thành cây nấm mốc luôn rồi, ca~ đẹp trai của Diên Diên, ca~ tốt bụng của Diên Diên, có thể cho Diên Diên và Nhiên Nhiên đi chơi một ngày không!? " Cô mở miệng vừa làm nũng vừa khen ngợi Trạch Thần Tuấn, chỉ mong anh gạt đầu một cái.

Anh không nói gì chỉ im lặng, sau đó đứng lên ra khỏi phòng ăn, Trạch Thần Diên thấy vậy cái mặt xụ xuống, nhưng sau đó nghe được câu trả lời thì gương mặt sáng bừng lên cười như điên.

"Chỉ hôm nay thôi."

"Hả!!! Dạ dạ dạ, chỉ hôm nay thôi, Ha ha ha aaaaaa. "

Trạch Thần Diên lấy tốc độ siêu sấm sét chạy lên phòng.

-----***-----

8:00

Trạch Thần Diên đi xuống nguyên cây màu đen, nón đen, mắt kính đen, khẩu trang đen, quần áo và giày đen nốt. Vừa đi xuống thấy 3 nam chủ thì thiếu chút nữa trượt chân té xuống cầu thang. Lấp bắp hỏi:

"Các....các cậu mặc gì vậy!?"

"Hả...không phải cậu nói đi theo dõi không nên làm quá nổi sao!? Bởi vậy tại này chỉ mặc một màu thôi." Hàn Dật Thiên nghiêm túc trả lời .

"Đúng vậy." Lôi Thiểu Hiền

Còn Trạch Nhiên gật gật đầu sau đó nói:

"Không phải anh cũng mặc có một màu đen thôi sao."

Trạch Thần Diên cảm thấy trên đầu mình có nguyên một đàn quạ đen bay qua "quạ...quạ...quạ"

Khóe môi gật gật vài cái, nhìn chăm chăm ba người Hàn Dật Thiên màu đỏ, Lôi Thiểu Hiền màu xanh, Trạch Nhiên màu vàng còn cô màu đen, bốn người thành một cây đèn giao thông. Có ai nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra không!???? Trạch Thần Diên gào thét.... (t/g: ta không nghe gì hết *lấy bóng gòn _ bịt tai lại*)

"Các người mặc như vậy đi ra ngoài đường theo dõi tên ác ma kia sao!? Không sợ ra đó rồi bị xe hốt vào viện sao!???" Trạch Thần Diên gào lên.

Ba người nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, sao đó tự nhìn lại mình, à không phải nói là lại bốn người.

"Nhìn chúng ta...." Hàn Dật Thiên"Giống như.... " Lôi Thiểu Hiền

"Cây...." Trạch Nhiên

"ĐÈN GIAO THÔNGGGGGGG...." Trạch Thần Diên

-----***-----

Trung tâm thành phố, đường Xyz...

"Mẹ ơi, sao mấy anh đó mặc đồ kì vậy ạ!?" Một cậu bé hỏi

"Chắc họ đang làm gì đó." Người mẹ trả lời.

"Họ đang đóng phim sao!?" Người A

"Tôi rất mong chờ bộ phim này nha." Người B

"Áaaa....mấy anh đó anh nào cũng đẹp trai cả, ước gì một trong số họ là bạn trai hay chồng tôi." Người C

~~~~~●●●~~~~~

"Cậu có chắc Tuấn ca~ ở đây không!?" Trạch Thần Diên thò đầu ra nhìn xung quanh rồi nhẹ giọng hỏi ba người kia.

"Chắc 100%, hôm qua tôi có điều tra anh ấy sẽ đi với cô tiểu thư Trần thị, bởi vì dạo gần hai công ty đang hợp tác một mối làm ăn và cô Trần thị này có ý định quyến rũ Trạch Thần Tuấn phó chủ tịch công ty để có cơ hội bước chân vào Trạch Gia làm Trạch phu nhân." Lôi Thiếu Hiền trả lời

"Đúng vậy, anh ấy đồng ý cho có lệ thôi chứ một nhà giàu mới nổi như Trần thị mà cũng đòi một bước lên mây...hừ." Hàn Dật Thiên hừ lạnh nói

"Nghe nói cô tiểu thư này đánh đá, lăng lơ như người đàn bà chanh chua vậy, vậy mà còn mơ tưởng bước vào Trạch gia, hừ." Trạch Nhiên.

"Ha ha... Tuấn ca~ từ trước tới giờ là một người chưa từng đụng vào phụ nữ mà, nếu chụp được vài ảnh có cảnh "người lớn" chắc sẽ thú vị lắm đây." Trạch Thần Diên nhếch môi cười

Ba người còn lại cảm thấy lạnh sống lưng.

"Bây giờ chúng ta chia ra tìm, nhớ cẩn thận một chút."

"Ok."

-----***-----

Từ lúc bốn người chia nhau ra đã được nửa tiếng rồi.

"Em...em...có thể đi chung với anh về không!?" cô gái thẹn thùng hỏi

"Trần tiểu thư, cô gọi tài xế riêng đưa cô về đi, tôi còn có việc." Trạch Thần Tuấn giọng nói lạnh như băng không có một tia độ ấm như khi nói chuyện với Trạch Thần Diên, bây giờ anh như một người khác vậy làm cho người con gái phải lạnh run cả người.

"V...vâng, lần sau em sẽ tới thăm anh." Trần Mộng thẹn thùng cúi đầu, nhưng khi cúi đầu thì ánh mắt hiện ra không cam lòng.

"Tôi nghĩ Trần tiểu thư không cần đến thăm, với lại tôi nhớ, tôi và Trần tiểu thư không thân mật tới nỗi xưng hô thành anh em đâu." Trạch Thần Tuấn lạnh lùng nói thẳng.

"Em..." cô ngước mắt lên nhìn người đàn ông đối diện, đôi mắt dần trở nên ngập nước, gương mặt tái nhợt, cắn môi môi đỏ không nói gì, chộc người ta nhìn vào thương tiếc có ý định che chắn bảo vệ.

Nhưng cô sai lầm rồi Trạch Thần Tuấn không những không động lòng mà còn chán ghét cô hơn, loại đàn bà như vậy anh đã thấy rất nhiều cho dù có trang cách mấy thì anh cũng nhận ra.

"Vậy thôi, tạm biệt Trần tiểu thư." Anh nói xong thì quay mặt đi hướng ngược lại để cho Trần Mộng tức đến gương mặt vặn vẹo.

-----***-----

Sau khi anh tạm biệt Trần Mộng thì anh không về công ty mà đi dạo trên đường, ai ngờ anh bắt gặp một thân ảnh màu vàng hơi quen thuộc, cho nên đi lại gần xem thử, ai ngờ người đó lại là Trạch Nhiên.

"Không biết anh hai đi đâu rồi!?" Trạch Nhiên trốn đằng sau cây cột vừa nhìn xung quanh vừa nói nhỏ gì đó.

"Hình như đang ở rất gần cậu." Trạch Thần Tuấn đứng đằng sau nhẹ giọng nói.

"Vậy sao, tôi đã tìm từ sáng tới giờ vẫn không nhìn thấy anh ấy đâu." Trạch Nhiên trả lời theo bản năng, ai ngờ nhớ tới gì đó quay đầu lại thì thân hình cứng ngắc, mở to mắt không thể tin.

"Anh...anh...anh" Cậu lắp bắp nói

"Hai đứa làm chuyện mờ ám gì? Nói." Trạch Thần Tuấn nheo mắt lại hỏi

"Không... không có...em với anh Diên không có theo dõi anh." Cậu nói xong thì bịt miệng lại, chết rồi chết rồi kì này cậu tiêu thật rồi.

"VẬY sao." Trạch Thần Tuấn nhếch môi cười

"Không phải ý em là..." Trạch Nhiên định biện giải nhưng bị Trạch Thần Tuấn chen vào

"Gọi bọn họ tập hợp lại, tại quán lẩu nổi tiếng ở hẻm số 5 đường L."

"Dạ." Trạch Nhiên thầm cầu phúc trong lòng, anh Diên, em không có phản bội anh đâu.

-----***-----

Khoảng gần một tiếng sau năm người tập trung trong phòng ăn.

Căn phòng im lặng lạ thường...

"Thấy mấy em tìm anh cũng khó nên anh mời mấy em một bữa vậy." Trạch Thần Tuấn mở miệng trước

Bốn người vừa nghe thì mắt sáng lên như sao.

"Cho mấy món cay ngon nhất lên đây, à hai phần lẩu cay loại lớn." Trạch Thần Tuấn quay sang nói với phục vụ.

Người phục vụ ghi chép xong rồi lễ phép chào rồi đi ra khỏi phòng.

Bốn người nào đó mắt vừa sáng lên thì bây giờ sắc mặt xanh lét không còn giọt máu.

"Tuấn ca~...tội em biết sai rồi. "

"Anh hai, em không muốn. "

"Trạch thiếu, em...em không ăn được không!?"

"Anh đừng ác như vậy..."

Cho dù bốn người năn nỉ, van xin, khóc như thế nào thì chẳng lung lay được Trạch Thần Tuấn.

Chẳng bao lâu, trên bàn đã bày đầy thức ăn.

Bốn người khóc không ra nước mắt chỉ có thể dùng ánh mắt cún con nhìn Trạch Thần Tuấn.

"Ăn." Nhưng anh chỉ phun ra đúng một chữ.

Bốn người ảm ức cầm chén đũa lên, xù hết đống đồ ăn trên bàn.

Kết quả là bốn người gương mặt đỏ như cà chua, miệng phù lên như lạt xường và trực nhà vệ sinh cả đêm, giây phút đó bốn người chỉ có duy nhất một câu:

"Chọc ai không chọc đừng chọc ác mạ tên Trạch Thần Tuấn."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Cho mình hỏi ý kiến về đọc giả tí xú nha ^^ mong m.n góp ý nhiệt tình tí xú ☐☐

Còn vài chương nữa là nhập học của tiểu Diên rồi, nên nữ chủ sẽ xuất hiện.

1: Mấy bạn muốn nữ chủ như thế nào!?

2: Hay muốn một linh hồn khác xuyên vào nữ chủ!?

3: Có muốn nữ chủ trở thành bạn của Tiểu Diên kh!/? Hay hai người trở thành kẻ thù!/?

4: À truyện này mình muốn pha thêm tí bí ẩn, một tí máu me m.n thấy như thế nào!/?

5: M.n muốn có bao nhiêu nam chủ!?

Nếu nữ chủ và tiểu Diên là bạn thì mình sẽ viết truyện theo chiều hướng khác, còn nếu là kẻ thù mình sẽ viết theo chiều hướng khác □□□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Người bạn thanh mai trúc mã ●▽●

"Chào buổi sáng." Một tiếng nói êm tai và trong trẻo vang lên.

Hai người đàn ông quay lại nhìn, không nhìn thì thôi nhìn một cái là muốn đuôi mù, chỉ thấy cô gái tóc nâu được tết xương cá một nửa còn một nửa thì xõa ra, mày lá liễu, đôi mắt to tròn màu cam đầy ưu thương, mũi cao, môi đỏ mọng làm người ta muốn cắn một ngụm, làn da trắng như sữa, cô mặc chiếc áo phông trắng kết hợp với quần jean đen bó sát đôi chân dài, mang đôi boot đen, mang chiếc balô màu xanh đen.

"Nè, hai người bị tôi hút hồn đúng không, tôi biết tôi đẹp mà, ha ha..." Và cô gái đang tự sướng này không ai khác chính là Trạch Thần Diên à không Đào Băng Tâm mới đúng.

Trạch Thần Tuấn với Trạch Nhiên bị nói như vậy thì không được tự nhiên cho lắm.

"Khụ, em đi đâu vậy!?" Trạch Thần Tuấn ho nhẹ một tí rồi hỏi.

"Chán, nên đi khám phá, chụp vài tấm ảnh, chứ ở đây nghĩ cách hại ai đó không được còn bị hại lại thì đi chơi cho sướng." Đào Băng Tâm chu môi nói.

"Chị nờ lòng nào bỏ em lại sao!?" Trạch Nhiên gương mặt ủy khuất nói.

"Ồ, chị em mình tạm chia tay hôm nay đi." Cô phũ phàng trả lời.

"Chị...chị thật ác." Trạch Nhiên tiếp tục ủy khuất nói, nhìn giống như mấy tiểu tức phụ bị chồng ruồng bỏ vậy.

Đào Băng Tâm nổi lên ba gach hắc tuyến.

"Tóc em sao vậy!?" Trạch Thần Tuấn hỏi.

"A...chỉ cần gội đầu bằng nước thuốc thì màu tóc trắng của em sẽ trở lại thôi, không cần lo lắng." Đào Băng Tâm trả lời.

"Vậy là gội đầu mà không cần nước thuốc sẽ không ra sao." Trạch Nhiên thắc mắc hỏi

"Àn." Cô gật đầu

"Đừng nói là vị hôn phu của chị gửi qua nha, nếu em nhớ không lầm thuốc đổi giọng cũng là hấn nghiên cứu ra thì phải." Trạch Nhiên

"Ừ." Nói tới vị hôn phu của khối thân thể này thì cô bó tay, một tên cuồng nghiên cứu hơn mạng sống của mình. Nữ chủ cũng có quyền rũ hấn ta nhưng không thành công, bởi vì hấn yêu nghiên cứu hơn yêu nữ chủ nữa.

-----♥♦♣-----

Vài tiếng sau:

"Chết tiệt, không ngờ vùng ngoại ô lại rộng như vậy, rộng tới nỗi cô...bị lạc đường." Đào Băng Tâm hét lên. Cô chỉ thấy khu rừng ven đường hơi đẹp, cho nên mới đậu xe đi bộ vào không ngờ lại bị lạc đường.

"Xoạt...xoạt."

Cô dừng bước chân lại khi nghe tiếng lá cây vang lên, cô bắt đầu suy nghĩ tới mấy bộ phim kinh dị trước kia từng coi, trong một khu rừng mưa gió bão bùng, một cô gái xinh đẹp nhút nhát đang sợ hãi, cô gái cứ đi cứ đi cho tới khi một bàn tay đặt lên vai cô gái, cô gái sợ hãi hét toáng lên.

Trong khi cô đang tưởng tượng cái cảnh gì gì đó, ai ngờ có bàn tay đặt trên vai cô thật.

"Aaaaaaaaaaaaaa....đừng ăn thịt tôi, thịt tôi không ngon, vừa nhão vừa xấu, mùi vị như đồ ăn bị thiu, đừng ăn tôi." Cô hét toáng lên làm người phía sau muốn hừ luôn cái mánh nhĩ.

"IM LẶNG." Một giọng trầm thấp đầy nam tính vang lên khiến người nào đó cảm như hén.

Cô quay lại đằng sau nhìn người muốn ăn thịt cô thì sững sờ tại chỗ, miệng thốt lên theo bản năng "Phong yêu nghiệt."

Người kia nghe cô nói vậy thì đứng hình, chỉ có một người mới gọi anh như vậy đó chính là Từ Tình.

"Tiểu Phong Phong cậu cũng ở đây sao, không ngờ lại gặp được cậu ở thế giới xa lạ này đó." Cô vui mừng tới sắp khóc luôn rồi, cô chạy lại ôm người con trai trước mặt.

Người con trai có mái tóc vàng, mày kiếm, đôi mắt xanh, mũi cao, môi mím thành một đường, gương mặt yêu nghiệt, làm con gái phải ghen tỵ, thân hình khôi nói luôn, chuẩn không cần chỉnh. Người này tên là Cố Hạo Phong.

"Dù...Từ...Tình!?" Giọng nói của anh run run, đôi mắt phủ một lớp sương mù mờ ảo, một giọt nước mắt rơi xuống, anh đang mơ sao, người con gái anh yêu gần hai mươi năm sống lại và đang đứng trước mặt anh.

Có trời mới biết khi anh nghe tin người con gái anh yêu bị đưa em gái mình quan tâm hại chết, anh đã sốc đến mức nào, anh hầu như điên cuồng chạy tới, nhưng trước mặt anh lại là cái xác lạnh như băng, máu phủ lên màn tuyết trắng xóa làm anh chết lặng, anh điên cuồng trả thù nhưng anh lại không thể giết người con gái lòng dạ rắn rết kia.

Bởi vì người anh yêu có thể giết ả, nhưng cô ấy lựa chọn cái chết để giải thoát, từ bỏ tiền tài, quyền lực, và rời bỏ anh, cô thật ích kỷ.

Anh rất muốn hỏi tại sao cô lại ích kỷ như vậy, tại sao vì một đứa em gái không ra gì mà từ bỏ những người quan tâm cô như vậy, anh thật sự rất muốn hận cô nhưng anh không thể, chỉ có thể hành hạ bản thân cho tới khi anh mờ mắt ra lại biết mình xuyên qua một thế giới khác, và người này trùng hợp có gương mặt rất giống anh.

"Ân, Phong yêu nghiệt em xin lỗi." Giọng nói của cô nức nở, nước mắt rơi xuống, xin lỗi vì không nói cho anh biết, xin lỗi vì để anh lại một mình, xin lỗi vì không quan tâm đến cảm xúc của người khác, xin lỗi vì.....em đã quá ích kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thâm tình ●●●

"Được rồi, đừng khóc nữa cô gái ngốc." Cố Hạo Phong sùng nịch nói, lấy hai ngón tay cái chùi đi gương mặt lấm lem đầy nước mắt của cô.

"Hic...hic em không có ngốc mà." Cô vừa khóc vừa cãi lại, thật ra cô rất muốn ngừng khóc nhưng không hiểu sao nước mắt cứ chảy ra như suối vậy.

"Được, được, em thông minh, em xinh đẹp, bây giờ ngừng khóc được chưa, nếu em khóc hoài như vậy anh sẽ rất đau lòng." Cố Hạo Phong dỗ ngọt.

"Hic...cho anh đau lòng chết luôn." Cô ngừng khóc sau đó mỉm cười nói.

"Anh chết rồi, ai yêu em nữa!?" Cố Hạo Phong nhìn cô nói.

"Ai thèm anh yêu, hừ." Cô đỏ mặt đá nhẹ vào chân anh, quay mặt bước đi.

"Ha ha..." Anh vui vẻ đi theo sau cô.

-----***-----

Trên đường đi cô kể cho anh rất nhiều chuyện về kiếp trước sau khi anh đi về Cố gia và kể về chuyện cô xuyên vào cuốn tiểu thuyết này, nhắc nhở anh về nữ chủ kêu anh tránh xa cô ta ra kéo bị quyến rũ chết mê chết mệt vì nữ chủ.

Anh nghe xong cũng hơi bất ngờ, nhưng vừa tức vừa giận vì cô không tin tưởng tình yêu của anh dành cho cô sâu đậm tới mức nào, sau đó anh kể về cuộc sống bây giờ của anh cho cô nghe.

Anh ở thế giới này cũng tên là Cố Hạo Phong, Cố gia là gia tộc lâu năm và cha của anh cưới công chúa Tư Lạp gia, anh cũng coi như là một hoàng tử, anh xuyên vào cũng được năm năm, anh muốn chết ông trời lại không cho anh chết để gặp cô, mà vẫn chia cắt chúng ta nên anh hơi đau buồn rồi quyết định sống tốt cho một phần của cô nữa, sau đó anh cũng lập thế lực ngầm được mấy năm và không ai có thể lay chuyển được cộng thêm địa vị của anh là thiếu gia và hoàng tử nên càng ngày càng vững chắc.

"Đi, anh dẫn em tới một nơi." Anh kéo cô đi về phía con đường mòn.

"Em thắc mắc tại sao anh ở đây đúng không!? Thật ra hôm nay là ngày giỗ của em, anh tình cờ phát hiện nơi này nên đã lập mộ cho em, hằng năm anh

đều tới đây tâm sự, kể về cuộc sống hiện tại của anh cho em nghe." Anh nhớ lại hình ảnh cô nằm dưới tuyết trắng thì trở nên đau thương.

Cô thấy tâm trạng anh trở nên sa sút thì nắm lấy tay anh chặt hơn, mỉm cười nói:

"Không phải hiện giờ em vẫn còn sống sao!?"

"Đúng vậy, lần này anh sẽ chính thức theo đuổi em mà không còn sợ bị cản trở rồi." Anh mỉm cười, ánh mắt ôn nhu như chảy ra nước.

"Xì... em muốn có một đàn soái ca cơ, em xinh đẹp như thế này chỉ chọn một cây gỗ tốt mà phải bỏ nguyên một khu rừng thì thật có lỗi với Dục Tử Tinh à không là Đào Băng Tâm mới đúng." Cô cười lớn.

"Đó là lý do từ nhỏ anh cấm em đọc ngôn tình đó, không hiểu em nghĩ gì mà lại có ước mơ lập đàn soái ca để chiêm ngưỡng nữa." Anh hơi khó chịu nói, cô không biết sức chiếm hữu của đàn ông rất cao sao!? Lại có ước mơ điên rồ đó khi đọc mấy quyển tiểu thuyết do cô nàng tác giả biến thái kia viết, thật hết thuốc chữa.

"Xì... ước mơ hai kiếp của em đó, anh.....wao~~" Cô đang nói thì nhìn khung cảnh trước mắt và mắt sáng lên.

"Đẹp không!?" Anh hỏi.

"Đẹp." Trước mắt cô là một mảnh đất trống trải toàn là hoa quỳnh, phía bên trái có một con suối nhỏ, phía bên phải là một căn nhà gỗ nhỏ, cách đó không xa có một ngôi mộ điển tên Dục Tử Tinh, cô nhìn ngôi mộ mà có một loại cảm xúc không nói nên lời.

"Buổi tối hoa sẽ nở, chúng ta vào nhà nghỉ ngơi một chút rồi tối ra ngắm hoa." Cố Hạo Phong cười nhẹ, kéo tay cô đi lại phía căn nhà.

"Anh vẫn còn nhớ em thích loại hoa quỳnh nở ban đêm này sao!?" Mũi cô cay cay.

"Những thứ Tinh nhi thích, anh đều biết và nhớ thật kỹ, cho dù có chết cũng cất kỹ trong lòng." Anh thâm tình nói.

Thịch...

Cô đặt bàn tay lên ngực trái của mình, hình như lúc này tim cô lệch mất một nhịp thì phải.

-----***-----

Thời gian trôi thật nhanh mới đây mà đã tối rồi...

Trên bậc thang của ngôi nhà gỗ, có hai thân ảnh đang ngồi đó, đợi chờ....hoa nở

"Woa...nở rồi." Cô hưng phấn chỉ lại phía xa xa, nơi đó có một bông hoa đang nở rộ.

Khi ánh trăng chiếu xuống, thì cũng là lúc những bông hoa quỳnh tranh nhau đua nở, một màu trắng muốt bao phủ khắp vùng đất này, tiếng nước chảy và tiếng xào xạc bên tai, gió mang theo mùi hương thơm ngát của hoa và từng ánh sáng nho nhỏ đang bay lượn của đom đóm, một khung cảnh đầy thơ mộng.

"Tâm nhi..." Cố Hạo Phong nhìn cô ánh mắt đầy thâm tình.

"Hả...um~" Cô xoay qua chưa kịp nói gì thì đôi môi đã bị đoạt mất.

-----the end-----

Ha ha...ta cảm thấy rất không đúng lúc cho lắm... (° ▽ °)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kìa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Người con trai kì lạ trong giấc mơ (o º º o)/

"Tâm nhi..." Cố Hạo Phong nhìn cô ánh mắt đầy thâm tình.

"Hả...um~" Cô xoay qua chưa kịp nói gì thì đôi môi đã bị đoạt mất.

Mắt cô mở to với sự ngạc nhiên và không thể tin, hai tay cô để trước ngực Cố Hạo Phong, muốn đẩy anh ra, nhưng không thể được.

Lưỡi anh phác họa lên cánh môi no đủ, tham lam nút hết sự ngọt ngào của cô, cô mím chặt môi nhất quyết không chịu mở ra làm anh hơi bất mãn cắn mạnh vào môi cô.

"A~" Cô chưa kịp định thần lại thì anh đã công thành đoạt đất, anh thăm dò bên trong khoang miệng của cô, cuối cùng quần lấy chiếc lưỡi đang tìm cách trốn tránh kia.

Tay anh để sau gáy cô, làm hai người hôn sâu hơn, tham lam nút hết vị ngọt ngào, cô bị anh hôn đến đầu óc mê muội, ánh mắt phủ thêm một lớp sương mù mỏng làm cho cô trở nên mị hoặc.

Dây dưa một hồi cô cảm thấy mình sẽ chết vì thiếu đường khí mất thì anh mới luyến tiếc rời đi, cô cảm thấy như mình được cứu vớt vậy, tham lam hít thở bầu không khí trong lành.

Anh nhìn người còn gái bị anh hôn tới không biết gì xung quanh nữa thì cười nhẹ, anh bắt đầu từ cổ hôn xuống thì.....một bàn tay chặn mặt anh lại.

"Không.....được." Cô đẩy anh ra.

"Tại sao!?" Anh bất mãn hỏi, anh đã đợi cô hai mươi mấy năm, đòi lại anh được gì? Chỉ có xác của cô nằm yên trên lớp tuyết nhuộm đầy máu. Bây giờ anh biết được cô còn sống, anh không muốn đợi nữa và cũng không muốn đợi, anh muốn cô ở bên anh, để anh bảo vệ, che chắn, anh không muốn thấy xác của cô một lần nào nữa, lần thứ nhất anh đã không thể không chôn cất được bản thân nếu có lần thứ hai chắc anh sẽ điên lên mất.

"Bây giờ chưa được." Cô làm sao không hiểu anh nghĩ gì chứ, chỉ là trái tim cô cần thời gian để lành lại, nó đã bị tổn thương rất nhiều rồi và điều quan trọng là cô vẫn chưa thật sự dung hợp với cái thân xác này, vẫn có cảm giác có thứ gì đó đã bị khóa lại, hình như là kí ức lúc nhỏ của nguyên chủ....

Anh nhìn cô kiên quyết như vậy chỉ có thể thờ dài trong lòng, cô ngốc này vẫn cứ suy nghĩ sâu xa làm cho một cái vấn đề đơn giản cũng trở thành phức tạp, thôi kệ tha cho cô lần này, lần sau mà còn cự tuyệt thì anh không quan tâm nữa, tới lúc đó anh sẽ ăn sạch cô không còn một mảnh xương.

"Được, không làm thì em làm gối ôm cho anh ngủ vậy." Anh bế cô vào phòng ngủ, không quan tâm tới ai đó đang ngạc nhiên nhìn anh.

-----☆☆☆-----

Sáng hôm sau Cố Hạo Phong đưa cô đi ăn sáng, sau đó dẫn cô đi chơi, mua sắm, và mua tặng cô một chú chó Pomeranian màu trắng siêu dễ thương.

Đi khoảng 5 giờ thì anh chở cô về Trạch gia, còn nói anh sẽ không gặp cô một thời gian do phải xử lý chuyện gia tộc một chút, sau khi xong việc anh sẽ về đón cô ra mắt với gia đình.

Cô vừa tức vừa ngượng đui anh đi rồi ôm chú chó siêu dễ thương chạy vào nhà.

Bước vào nhà cô thấy Trạch Thần Tuấn đang xem báo, còn Trạch Nhiên thì đang chơi game, cô nhún vai đi lên lầu cất đồ, tắm rửa sạch sẽ rồi bay lên chiếc giường của cô, quần chần lại thành cục bông nhăm nhăm lại đi tìm Chu Công đánh cờ.

-----***-----

"Hic...huhuhu..." một cô bé tầm 5 tuổi có mái tóc màu trắng được buộc hai bên trong rất dễ thương, đôi mắt to tròn ngập nước, đang cuộn người lại ngồi dưới gốc cây khóc thút thít.

"Papa...papa, con nhớ người lắm...hic...họ ăn hiếp Tâm nhi, bọn họ là người xấu." Cô bé cứ khóc và cứ lặp đi lặp lại câu này cho tới khi một giọng nói ôn nhu mang theo tí trẻ con vang lên.

"Tâm nhi, đừng khóc, em khóc anh sẽ rất đau lòng." Cậu bé khoảng chừng 8,9 tuổi đưa tay lên xoa nhẹ đầu cô bé, gương mặt cậu như thiên thần lạc lối xuống trần gian, làm người ta hít thở không thông.

"Hic...anh là ai?" Cô bé ngược mắt lên nhìn người con trai ôn nhu trước mặt, thắc mắc hỏi.

"Anh sao...anh là người sẽ mang cuộc sống tốt đẹp tới cho em." Cậu bé vẫn giữ nụ cười ấm áp trả lời một cách mật mờ khó hiểu.

"Hả!?" Cô bé ánh mắt mê mang nhìn cậu bé, cảm thấy người này thật kì lạ.

"Ha ha...sao này em sẽ biết." Cậu bé cười cười.

"Em phải trở về rồi, hẹn gặp lại." Cậu bé tiếp tục nói tiếp.

"Nhưng..." Cô đưa tay lên định hỏi gì đó nhưng thân thể của cô dần dần tan biến bay lên bầu trời, cô hốt hoảng nhìn thân thể mình, sợ hãi la lên.

"KHÔNG..." Cô ngồi dậy không quan tâm tới mồ hôi đã ướt đầm trên người mà kiểm tra lại thân thể mình. Học học học thì ra là mơ, nhưng sao lại chân thật tới vậy!? Cậu bé đó là ai, ơ...gương mặt cậu bé ra sao ấy nhỉ??? Cô nhủ mảy muốn nhớ lại gương mặt của cậu bé nhưng không tài nào nhớ nổi.

"Cốc...cốc"

"Diễn thiếu gia, cậu chủ mời cậu xuống ăn tối." Người hầu

"Được rồi, cô xuống trước đi." Cô nói xong thì đi vào nhà tắm, tắm lại rồi xuống nhà ăn.

P/s: ahihi lần đầu viết cảnh hôn nên chả biết viết ra sao (•3•)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: không tên

Hình ảnh chỉ mang đậm chất moe :3

Trạch Thần Diễn lết xác xuống nhà với gương mặt xanh xao, hai mắt gấu trúc và cặp mắt đã hằn lên những tia máu, quả nhiên giấc mơ hôm qua đã tạo thành con ác mộng của cô.

"Wa~...anh Diễn, anh định hù chết người sao, làm em giật cả mình." Trạch Nhiên nói xong còn lấy tay vuốt vuốt ngực làm ra động tác hết hồn, nhưng gương mặt lại rất đáng đánh đòn, ánh mắt cười khi người gặp họa.

"Hừ." Cô hừ lạnh một tiếng rồi đi thẳng vào phòng ăn.

"Anh sao lại ác độc như vậy, người ta là đang quan tâm anh đó nha." Trạch Nhiên cũng đi theo lùi nhai kế bên Trạch Thần Diễn.

Nhưng cô một chữ cũng không nghe vô, kéo ghế ngồi xuống thưởng thức đồ ăn.

Trạch Nhiên thấy vậy thì ánh mắt lóe lên, sau đó cũng im lặng nhìn cô ăn.

-----**-----

"Em lại bị gì nữa vậy." Giọng nói khàn khàn của Trạch Thần Diễn vang lên, tùy ý để cho Trạch Nhiên kéo đi.

"Đi ra vườn hoa." Trạch Nhiên cười cười

"Oáp~...vườn hoa!?" Cô ngáp một tiếng rồi thắc mắc hỏi.

Trạch Nhiên không trả lời, chỉ im lặng kéo cô đi.

Khoảng 5 phút sau Trạch Nhiên lại lên tiếng:

"Tới rồi."

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó nhìn tên kéo mình tới đây bằng ánh mắt khó hiểu.

"Nơi này thanh tĩnh, mát mẻ, bầu không khí trong lành, lại đẹp như vậy, không phải là nơi lý tưởng để ngủ sao!? Em tối qua cũng không ngủ được, chúng ta ngủ chung đi." Sắn ăn tí đậu hủ của chị luôn, cậu thắm thêm một câu trong lòng, sau đó cười bí hiểm.

"Ừ." Do cô đang mệt mỏi hai mắt mở không lên nên không để ý tới người nào đó tính kế ăn đậu hủ nào.

Được cô đồng ý cậu vui vẻ kéo cô lại chiếc giường được đặt gần đó, hai người ôm nhau nằm xuống.

Trạch Thần Diễn vừa nằm xuống thì con buồn ngủ đã ập tới, nhắm mắt lại ngủ ngon lành, cảm thấy người trong lòng đã ngủ cậu mới mở mắt ra.

Ngắm nhìn người con gái già trai trong lòng mình, bàn tay chạm nhẹ qua từng chi tiết góc cạnh gương mặt cô, ánh mắt cậu bây giờ chỉ có yêu say đắm, mỗi cậu hôn nhẹ từ trên trán, mắt, mũi, hai bên má rồi dừng lại ngay cánh môi hồng hồng của cô, cậu hôn như chuồn chuồn lướt nước, sau đó kéo cô gần mình hơn và.....nhắm mắt ngủ.

-----***-----

Chiều tối~ trong phòng khách.

Trạch Thần Diễn sau khi đánh một giấc ngủ ngon lành thì bây giờ đang đọc tiểu thuyết, ăn bánh, uống nước, nằm cười lẩn lóc trên ghế.

"Ha ha...con nhỏ này ngu thiệt, mà thằng nam chính cũng ngu luôn...haha"

Trạch Nhiên đang chơi game bị làm phiền nên khó chịu đá đá vào chân cô:

"Ch...anh không thể nhỏ tiếng được sao chỉ giỏi làm phiền người khác, sau này không ai thèm đem về nhà, ế tới già."

Cô nghe xong thì tức giận nói:

"Anh đẹp trai, soái ca như vậy mà lại ế hả!???"

"Hừ, giới tính không rõ ràng." Cậu lí nhí nói, nhưng lỗ tai của cô rất thính đương nhiên là nghe cậu nói gì rồi tức giận ra lệnh.

(Machiko: lỗ tai thính!? Con là chó sao???)

Diên Diên: bà vừa nói gì!? *ánh mắt đầy sát khí*

Machiko: khu...khu ta không nói j cả *chạy bốc khói*)

"Tiểu Manh Manh cần hẳn cho chạy." (Machiko: tên chú chó nhỏ mà anh Phong tặng hôm qua đó, bạn nào không nhớ thì đọc lại chương trước □□)

"Gấu...gấu." tiểu Manh Manh chạy lại chỗ Trạch Nhiên nghe rằng ra cần vào chân cậu.

"Á á á á..." Trạch Nhiên hét thảm một tiếng.

Cùng lúc đó Trạch Thần Diên lỡ chân đập lên điều khiển tivi, màn hình mở lên là hình ảnh con nhện đang cắn vào cổ một chàng trai, sau đó chàng trai trở nên kì lạ và biến thành người nhện.

Trạch Thần Diên và Trạch Nhiên nhìn chăm chăm vào tivi, Trạch Thần Diên phản ứng trước chạy lại ôm tiểu Manh Manh cách xa Trạch Nhiên ra, lắp bắp hỏi:

"Em...cảm thấy...thế nào!?"

"Bình thường." Cậu nhún nhát đáp.

Cô nuốt nước miếng một cái rồi hỏi:

"Nhiên Nhiên, có khi nào em biến thành người chó không, giống trong phim người ta bị nhện cắn xong cái biến thành người nhện đó."

"Chị bị nước úng vào não sao!? Phim khác ngoài đời khác." Trạch Nhiên

Nhưng đây là trong tiểu thuyết aaaa~...Trạch Thần Diên gào thét trong lòng.

P/s: chương này cũng không có gì mới, chương sau tiểu Diên tới trường nha ^^ ahilhi

- à có ai có truyện nữ phụ hay không!? Cho ta xin cái tên hay ib gửi qua cho ta cũng đc... Cảm ơn □

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Giới thiệu tí xú về nv nha ^^ ahilhi...

Tên: Đào Băng Tâm (Trạch Thần Diên)

Tuổi: 18

Là con gái của Đào Diệu, cũng là cục cưng của Đào gia, từ nhỏ ở nhà Trạch gia hoặc Đào gia, chỉ xuất hiện ở Liễu gia vài lần, tại không có danh phận trong Liễu gia.

Tên: Cố Hạo Phong (Tư Lạp Phong)

Tuổi: 22

Là nhị thiếu gia của Cố gia, là người chuyên quản lý các sòng bạc, quán bar, cũng có tiếng trong giới hắc đạo, còn một danh phận khác nữa là tam hoàng tử của Tư Lạp gia.

Tên: Trạch Thần Tuấn

Tuổi: 23

Đại thiếu gia nhà họ Trạch, cũng là Trạch gia chủ tương lai, đứng đầu bạch đạo, chủ tịch tạm thời của Thiên Tịch.

Tên: Trạch Nhiên

Tuổi: 18

Là nhị thiếu gia nhà họ Trạch, là phó chủ tịch của Thiên Tịch, buôn bán vũ khí trong giới hắc đạo. Đặc biệt thích giả nai trước mặt Băng Tâm.

Tên: Hàn Dật Thiên

Tuổi: 18

Đại thiếu gia nhà họ Hàn, là người đứng đầu trong Thiên Sát của hắc đạo.

Tên: Lôi Thiệu Hiền

Tuổi: 18

Con riêng Lôi gia, người đứng thứ nhì cũng là cánh tay đắc lực trong Thiên Sát.

Giới thiệu tí xíu thôi, còn chuyện đời sống thì ta sẽ lm ngoại truyện cho m.n hiểu....ai xuất hiện thì mình sẽ giới thiệu người đó nha ^^~ tạm thời chỉ gt về nhân vật đã xuất hiện thôi.

À nếu có thể m.n có thể cho mình biết mình viết truyện đọc có được hay không được không, tại mình sợ mình viết không được hay cho lắm ☐☐

Xin tí xíu động lực để viết truyện ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: 3

À thật ra không có gì quan trọng đâu.

Mình chỉ muốn nói là hiện tại mình đang đào thêm một cái hố nữa, nếu bạn nào hứng thú thì có thể vào đọc thử, nếu cảm thấy tạm được có thể theo dõi truyện của mình luôn ^^

Tên truyện là "Xuyên làm cô công chúa nhỏ" □□□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Nhìn bé trong hình dễ thương chịu không nổi *máu cuồng loli trời dậy*

*****

"Chào buổi sáng." Trạch Thần Diên kéo ghế ra ngồi.

"Chào anh, hi hi." Thấy Trạch Thần Diên thì ai đó mắt sáng lên, bộ dáng đáng đánh đòn cười hi hi.

"Chào." Trạch Thần Tuấn.

Hôm nay là ngày đến trường không biết sẽ gặp chuyện gì thú vị đây, cô vừa suy nghĩ vừa cười cười.

*****

Trường đại học A.P (Absolute Power) là trường do các gia tộc đứng đầu xây nên, trong đó có 10% của chính phủ và 90% còn lại là của các đại gia tộc, ngôi trường này dành cho các quý tộc, tiểu thư, công tử, con nhà khá giả.

Chiếc siêu xe màu xanh chạy thẳng vào trường A.P đậu tại khu đỗ xe của trường, bước xuống là một chàng trai tóc trắng được buộc lên gọn gàng, đôi mắt cam ưu buồn, chàng trai này không ai khác đó chính là Trạch Thần Diên của chúng ta, hôm nay cô mặc chiếc áo thun xám, bên ngoài khoác thêm chiếc áo sơ mi sọc đỏ đen, mặc chiếc quần jean bó màu đen và đôi boot da cổ cao màu nâu, đeo chiếc cặp chéo ở sau lưng.

Còn người bước ra thứ hai là Trạch Nhiên, cậu mặc áo phông dài tay màu xanh đen, mặc quần jean rách, mang đôi giày nike trắng, đeo balô đen có gai.

Hai người vừa xuất hiện cả trường đều im lặng, chỉ nghe tiếng gió thổi và tiếng xào xạc của lá cây, một hồi lâu không biết ai là lên làm cho toàn trường như gặp thần tượng hay ảnh đế thế giới vậy.

"Á....đẹp trai quá." nữ sinh A

"Trời ơi, hoàng tử của lòng em." B

"Có ai biết hai người họ là ai không!?" C

"Tôi muốn bay lại ôm hoàng tử quá đi."

"Anh chàng có mái tóc dài đẹp như thiên thần vậy, trời ơi chắc tui mất máu chết quá."

.....

Lướt bỏ một ngàn từ....

*****

Trở lại hai nhân vật chính của chúng ta, Trạch Thần Diên và Trạch Nhiên đi thẳng lên lớp, không quan tâm tới mấy đứa rảnh hơi kia.

"Nhiên, Diên." Đang đi tìm lớp thì một giọng nói đầm ấm vang lên.

Hai người không hẹn mà cùng quay lại nhìn, chủ của giọng nói này không ai khác ngoài Lôi Thiểu Hiền và Hàn Dật Thiên cũng đi lại.

"Chào." Trạch Thần Diên và Trạch Nhiên đồng thanh đáp.

"Không hổ là anh em sinh đôi, không những người giống mà nói chuyện cũng đồng thanh ghê." Hàn Dật Thiên cười như không cười nói.

"Ồ." Lại đồng thanh.

Lôi Thiếu Hiền nhìn Trạch Thần Diên bằng ánh mắt đầy phức tạp, từ hôm gặp cô, anh đã không ngừng nghĩ tới cô, ngay cả mơ cũng thấy và cuối cùng mấy hôm trước anh còn động tình làm chuyện XXOO với cô nữa chứ, chắc anh điên lên mất, không ngờ anh lại động tình với một thằng con trai. (ㄟ_ㄟ)

Trạch Thần Diên thấy Lôi Thiếu Hiền cứ nhìn mình không chớp mắt, có chút mặc danh kỳ diệu, đẩy nhẹ cậu một cái rồi hỏi:

"Mặt tôi dính gì sao!?" Cô sờ sờ mặt

"Hả...kh...không có." Bị đẩy một cái anh mới hoàn hồn lại, lắp bắp nói.

Ba người nhìn Lôi Thiếu Hiền ánh mắt khó hiểu.

"À....hai người học khoa nào!???" Thấy không khí hơi bị quỷ dị nên Hàn Dật Thiên lên tiếng hỏi.

"Khoa A." Kì này Trạch Nhiên lên tiếng.

"Vậy chúng ta lại cùng lớp rồi." Hàn Dật Thiên cười cười.

"Vậy đi chung đi." Lôi Thiếu Hiền.

"Ok." Trạch Thần Diên.

*****

Vừa vào lớp....

"Á...là hoàng tử lòng tui kia."

"Không ngờ lại học chung với bốn hoàng tử luôn."

"Hoàng tử, ngồi chung vs em đi."

"Không phải chỉ là con trai sao!? Hết làm gì không biết."

Lại lướt bỏ....

Cuối cùng bốn người ngồi gần cửa sổ, bàn cuối với bao nhiêu ánh mắt ghen tị, hâm mộ, hận, say mê.....

"Chào." Trong lúc lớp đang ồn ào bàn tán thì một tiếng trong trẻo đầy mỉa mai hoặc vang lên.

Bốn người cùng nhau nhìn sang, trước mắt họ là một đứa con gái xinh đẹp, mái tóc đen thẳng dài và đôi mắt to đầy mỉa mai hoặc như giọng nói vậy, đôi môi đỏ mọng làm người ta muốn cắn một ngụm, hai má hơi đỏ vì ngượng ngùng, thân hình lồi có lồi, lõm có lõm, à mà bộ ngực hơi to....

Trạch Thần Diên nhìn đứa con gái trước mặt, à không phải nói là nhìn ngực của cô nàng trước mặt mà bỗng nhiên có một suy nghĩ lóe lên.

"Em tên Liễu Mộng Liên, có thể làm quen với mấy anh không!?" Cô tỏ ra ngượng ngùng hỏi.

Còn bên đây Trạch Nhiên thấy người con gái cậu yêu đang nhìn ngực của người ta thì nhú mày, đẩy nhẹ cô nhỏ giọng hỏi:

"Làm gì nhìn ngực người ta dữ vậy, ha là muốn chuyển giới."

Cô liếc Trạch Nhiên một cái:

"Chuyện cái đầu của em, anh chỉ đang nghĩ nếu cô ta dùng bộ ngực đó đè người ta không biết người đó có bị xì chao chết không thôi."

-the end-

P/s: ahihi...tới đây thôi ha ^^ mai rảnh viết tiếp còn không rảnh cho ta bùm một bữa... He he

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kìa!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nữ chủ lên sàn (2)

P/s: chương mới nha, xin lỗi vì tới qua không đăng truyện nha, m.n đọc truyện vui vẻ ☺☺

Tên: Liễu Mộng Liên

Tuổi: 18

Là đại tiểu thư Liễu gia (do tiểu Diên nhà ta không họ Liễu)

Chỉ số thông minh bình thường, tính cách từ lúc sinh ra đã nhu nhược, hiền lành ở bề ngoài bên trong thì mưu mô xảo trá, ngượng ngùng và hay ảo tưởng tí hờ ai quan tâm tới mình thì lại ảo tưởng người đó thích mình nên mới tốt với mình như vậy, và đặc biệt là giấu rất thâm nên không dễ gì nhìn ra con người thật của cô.

*****

Trạch Nhiên nghe Trạch Thần Diên nói vậy thì thiếu chút nữa sặc nước miếng mà chết, cậu thật hoài nghi di Đào Hiên có sinh lộn giới tính của người nào đó hay không (ㄟ^o^).

Trong lúc hai người mãi mê trò chuyện về chủ đề gì đó thì bên đây hai mỗ nam chủ cũng trả lời cô nàng nữ chủ.

"Chúng ta học chung lớp cũng coi như là bạn rồi." Hàn Dật Thiên nhàn nhạt lên tiếng, không hề bị ảnh hưởng bởi bộ dáng nhu nhược, yếu đuối của ai kia.

Trạch Thần Diên nghe vậy thì ngưng cuộc trò chuyện lại quay sang xem cuộc vui của nam chủ và nữ chủ.

'Chắc, không hổ là nữ chủ, trong nguyên tác kể về cô nữ chủ là như vậy, nàng ôn nhu thánh thiện như từ mẫu, yếu đuối mỏng manh làm người ta sinh ra cảm giác che chở bảo vệ, hay ngượng ngùng khi tiếp xúc với người khác làm đàn ông đàn bà nhìn vô mà muốn chà đạp khi dễ một phen, nàng dịu dàng, tốt bụng....bla...bla...hừ yếu đuối nhu nhược chỉ làm cản chân người khác thôi, không những vậy còn hại cả bản thân mình tới khi chết cũng không biết lý do tại sao chết, nhìn cô nữ chủ làm cô liên tưởng tới đứa em bệnh lâu năm mà giấu kia (— —) tội lỗi, tội lỗi.'

"Em chỉ muốn làm bạn thân cơ." Liễu Mộng Liên ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói.

"Tôi không hứng thú làm bạn thân với con gái, với lại chúng ta không quen không biết mong Liễu tiểu thư đừng có xưng hô anh anh em em nghe thân mật vậy." Trạch Nhiên lạnh lùng nói, không còn cái bản mặt giả nai trước mặt tiểu Diên của chúng ta nữa, xung quanh cậu tỏa ra khí thế băng hàn, làm cho không khí trong lớp cũng phải chill xuống.

'Hừ, gia đình cô ta hại người cậu yêu thê thảm như vậy mà còn ở đây giả cừ non đòi làm bạn với sói sấm, đừng tưởng cậu không biết vụ tai nạn xe đó là do Liễu gia làm, với lại bay giờ Đào gia đang hành hạ, lấn áp Liễu gia nên mới đi kiếm người có quyền có thế kết bạn chứ gì, hừ, trò này xưa rồi嘛'

"E...m...mình xin lỗi." Liễu Mộng Liên mím môi, gương mặt tái nhợt, hai tay nắm lấy vạt áo, sau đó ngẩng đầu lên ánh mắt có vẻ quyết tâm, làm người ta tưởng cô ta chuẩn bị đi ra chiến trường.

"Cậu có thể nói cho mình biết tại sao cậu ghét mình như vậy không!/? Nếu mình đã làm sai chuyện gì thì cho mình xin lỗi.... " Giọng cô càng nói càng nhỏ, ngay cả tiếng con ruồi bay qua nghe còn rõ hơn tiếng của cô ta nữa.

"Hừ, tôi có bảo ghét Liễu tiểu thư sao!/?" Trạch Nhiên nhếch môi cười lạnh.

Không khí xung quanh càng lạnh hơn, làm cho mọi người trong lớp đều đỏ mồ hôi lạnh, thân thể cứng đờ không dám nhúc nhích.

Trạch Thần Diên thấy vậy cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, cô biết đây mới là con người thật của cậu, tàn nhẫn vô tình, thị huyết lãnh khốc, là người đứng đầu trong việc buôn bán vũ khí người trong giới hắc đạo cũng phải nể mặt cậu ba phần.

"Em làm mặt lạnh cho ai xem, người ta chỉ có ý tốt là làm bạn thôi mà." Trạch Thần Diên vỗ vai Trạch Nhiên một cái rồi quay sang cười như ánh mặt trời với nữ chủ làm biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ bị đánh cắp.

Trạch Nhiên hơi bất ngờ vì hành động của cô, định mở miệng hỏi thì Trạch Thần Diên đã nói trước:

"Ba người này đều là đầu đất cả, Liễu tiểu thư xinh đẹp lại thông minh không nên trách họ làm gì, tôi thay mặt họ xin lỗi Liễu tiểu thư vậy, mong Liễu tiểu thư đừng đứng đây trách họ." Ý tứ quá rõ ràng người ta không muốn làm bạn thì thôi, mau mau rút đi giùm đứng đây làm chứng mất. Vậy mà người

nào đó lại không hiểu, tưởng Trạch Thần Diên khen mình nên tỏ ra ngượng ngùng, nở nụ cười mà cô coi là đẹp nhất và dùng giọng nói vừa mỉa vừa ngọt còn hơn cả mặt ong làm Trạch Thần Diên nổi cả da gà, da vịt lên.

"K...không sao đâu, mình không trách họ mà, bạn không cần phải nói như vậy đâu...hihi."

A~ nữ chủ này đầu óc sao chậm chạp thế nhỉ, mình đã nói như vậy rồi mà còn không hiểu có cần phải nói rõ ra không ta!?

"Liều tiểu thư chuông đã reo, mong cô về chỗ giữ cái." Trạch Thần Diên vẫn giữ nụ cười tỏa nắng nhưng lại không đặt tới đây mất.

"A..vâng." Liều Mông Liên ngượng ngùng cười đi về chỗ.

-the end-

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Hồ hớ, xin lỗi mấy bạn đọc giả nha, hôm nay ta bận không viết truyện nên không đăng được...

Mai ta sẽ đăng 2 chương vậy, 1 chương ở đây và 1 chương bên truyện mới :3

Nếu không có gì trở ngại thì ta sẽ đăng thêm 1 chương nữa (∩_∩)

Và cuối cùng là Chúc mọi người ngủ ngon ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bà cô chủ nhiệm cực phẩm!!!

"Cạch" Cánh cửa lớp mở ra và một cô gái khá là nóng bỏng bước vào, đi lại bàn giáo viên mỉm cười mỉa hoặc với lớp rồi giới thiệu.

"Xin chào, cô là giáo viên chủ nhiệm của lớp A này, cô tên Kiều Mị dạy mấy em môn văn, từ nay chúng ta hãy giúp đỡ lẫn nhau thật tốt nha."

Trong lớp bây giờ là một mảnh im lặng, lâu lâu còn nghe tiếng nuốt nước bọt của mấy thằng công tử bột, còn mấy đứa con gái thì ghen tỵ với bà cô chủ nhiệm.

Trạch Thần Diên chợt lờ suy nghĩ 'cái thể giới này con gái đều ngực bự sao, ngực của bà cô chủ nhiệm chắc chia đôi là bằng ngực của cô, mà sao ngực người ta bự còn ngực mình lại nhỏ vậy nhỉ!???' (machiko: ngực con cup C, cup D mà còn nói nhỏ sao =^= ta thắc mắc không biết con dùng j từ đôi núm mà biến thành đồng bằng vậy °_°?)

Cô bĩu môi, cô giáo thôi mà có cần phải có cơ thể nóng bỏng vậy không, hay là đi quyến rũ người ta thay gì dạy học đây. Không biết dạy trên lớp giỏi hay dạy trên giường giỏi đây.

"Nhiên, không phải em thích mấy cô ngực bự, thân hình bốc lửa kiểu vậy sao." Cô quay qua châm chọc nói.

"Hừ, bự quá ăn không tiêu." Trạch Nhiên hơi khó chịu khi cô cứ lôi cậu vào mấy chuyện phụ nữ này, thật ra cậu vẫn là xử nam, lần trước là do đang bực bội mà còn bị ả đàn bà kia sờ mó nên cậu tức giận đá mạnh một cái, ai ngờ đá vô chân ga mới đâm vô tường, kết quả xe cậu bị hư, cậu thì bình thường do có bức tường thịt đỡ đạn dùm, còn cô ả ngồi trên đùi cậu bật ngược lại đụng vào vô lăng, đầu đập vào kính, gãy mấy cái xương sườn đầu chấn thương nặng nên phải nằm bệnh viện tới hơn nửa năm, chắc giờ cô ta còn trong bệnh viện hưởng phúc.

Còn chuyện cứ than vẫn là cậu không chịu nổi làm hòa thượng là do sợ cô cười cậu lớn như vậy rồi mà còn là xử nam, nên mới bịa mấy chuyện đó cho cô nghe, ai ngờ cô lại lấy đề tài này ra chọc cậu, hừ.

*****

Quay lại cô chủ nhiệm Kiều Mị..

Vừa vào lớp cô đã phát hiện được 3 mĩ nam a~, còn một người nữa nhưng nhìn ảo là như vậy chắc không thể làm cho cô cao trào được, nên loại.
(Machiko: vâng tên ảo là đó là con yêu của ta tiểu Diên :3)

"Hi....nếu không có vấn đề gì nữa chúng ta bắt đầu học thôi, mấy em mở sách trang đầu tiên ra." Kiều Mị bắt đầu đọc bài văn đầu tiên và đi tới đi lui với ý định câu dẫn ba nam chủ của chúng ta làm cho nữ chủ hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Còn ba nam chủ thì một người ngủ, một người nghe nhạc, người còn lại thì nói chuyện với Trạch Thần Diên, và bà cô chủ nhiệm bị cho ăn bơ chính hãng ả ẩm ức đi lên bực giảng.

Sau mấy tiết học mệt mỏi, Trạch Thần Diên trốn ba nam chủ đi ngủ, ai ngờ gặp được cảnh đồng cung sống trong phòng giáo viên.

Cô tò mò đi lại gần cửa nhìn thừ, bên trong là một cậu học sinh đang đè bà cô Kiều Mị trên bàn, giấy tờ bay tứ tung trong phòng, còn hai người kia thì bị dục vọng làm mất lý trí.

"A~...um..Trần..Văn...cho cô....thật ngứa..thật khó chịu..... A~aaa." Kiều Mị vang xin cậu học sinh phía trên mình, phía dưới chỉ làm bằng ngón tay nên không đủ làm cho ả đạt đến cao trào mà càng ngày càng cảm thấy trống rỗng khó chịu.

"Cô này....tiểu yêu tinh...em thao chết cô." Trần Văn rút tay ra đem cự vật đã sớm cương cứng của mình ra đặt ngay cửa động mà đâm mạnh vào.

"Aaaaa~..." Kiều Mị rên rỉ đầy sung sướng.

Trần Văn thở hắt ra một hơi rồi bắt đầu luận động điên cuồng.

Trong phòng bây giờ chỉ có tiếng rên rỉ đầy kiều mị của phụ nữ, tiếng thở dốc của đàn ông, và tiếng bạch bạch khi hai cơ thể va chạm vào. (Machiko: đồ mồ hôi hột, má ối chắc lần sau con ko viết H nữa (ㄟ_ㄟ))

Trạch Thần Diên đang coi cảnh đồng cung sống, không cần phải coi AV nên rất tập trung, ai ngờ có một bàn tay đặt trên vai cô vỗ nhẹ.

"Đề im." Cô nhú mào phui vai.

Bàn tay kia lại vỗ lên vai cô lần nữa.

"Đã bảo đề im." Cô vẫn chăm chú nhìn bên trong.

Bàn tay kia lại vỗ tiếp.

Lần này cô tức giận thật:

"Chết mày rồi con, tao sẽ...." cô vừa nói vừa xoắn tay áo quay lại giờ tay lên định đánh thì....hóa đá toàn tập.

-the end-

P/s: hí hí....đó mấy nàng người vỗ vai tiểu Diên là ai?? \(\^^\)/

Giới thiệu nv:

Tên: Kiều Mị

Tuổi: 24

Là tiểu thư mới nổi của Kiều gia (nói chung là đi ăn bám ngta để được lên mây) do có sở thích đặc biệt nên vô trường dạy, thích ăn chơi, nam sinh trong trường đa số điều lên giường với ả, ngay cả giáo viên nam cũng không tha, do lúc nhỏ bị người ta hại vì cái tội lên giường với đàn ông có bồ nên bị tiêm vô người một loại thuốc kích dục cực mạnh, và bây giờ nếu không có đàn ông để xxoo thì ả sẽ chết.

□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: 3

Chào m.n...

Rất tiếc không phải chương mới....

Thật ra ta chỉ muốn cho m.n biết lịch đăng truyện của ta thôi, ta sẽ đăng truyện vào mỗi buổi tối 2, 3, 5, 7 :3 do còn viết truyện khác nữa :v

Tại ta học cuối cấp rồi nên cần học nhiều và đặc biệt đi học thêm nữa, để đạt mục tiêu lên đại học đấy mà, ta bây giờ có thể viết theo lịch nhưng sau này học chính thức rồi bài nhiều và bắt đầu ôn thi nên có thể tạm ngưng viết một thời gian, sau khi vượt qua tuần khó khăn của thi cử thì ta hứa sẽ viết truyện lại :3 do lúc đó có thời gian rảnh rồi ☐☐

Tới lúc đó chắc sẽ có người quên ta luôn rồi ☐☐

À ngày mai có bài tập hơi nhiều nên hôm nay cho ta bùm một bữa được không *mắt long lanh*

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Trạch Thần Diên quay lại định đánh người thì bỗng hóa đá khi gặp người đứng trước mặt mình, miệng thốt lên:

"Tiểu thụ..."

Người nào đó đen mặt lại, vốn dĩ y đi tới trường là do đến làm một số chuyện, khi đi ngang qua đây gặp một cậu nhóc thú vị nhìn như con gái nhưng không eo lả, nhìn như con trai nhưng không quá mạnh mẽ có cơ bắp cuộn cuộn nên đi theo, ai ngờ bắt gặp cậu đang xem đồng cung sống mà về mặt lại rất nghiêm túc càng làm kích thích tính tò mò con người y.

Khi y kịp nhận ra thì y đã đứng sau cậu và vỗ vai cậu, đổi lại là cái hành động định đánh người và nói y là "tiểu thụ", sao cậu không nhìn lại cái bộ dạng của mình rồi hãy nói người khác, trong cậu mới giống tiểu thụ(´-`).

"Tôi là trai thẳng 100% thừa chụy." Y không khách khí đổi giới tính của ai đó, nhưng y không biết rằng đó cũng là giới tính thật của ai đó → _ →.

Cô giật mình, chẳng lẽ mình bị phát hiện rồi sao, người này cũng quá cao minh đi, hay là người này giống như mấy quyền tiểu thuyết dị năng gì gì đó, có khả năng nhìn xuyên lớp vải cô đang mặc!!!!

Nếu y biết cô nghĩ vậy chắc học máu mà chết, y mà có dị năng thì cũng phải dị năng chiến đấu được như lửa, băng, phong....bla bla, chứ y nhìn xuyên quần áo người khác để làm gì???

"Cậu vừa nói gì cơ???" Cô hỏi lại sợ mình già rồi nên nghe lầm

"Tôi nói tôi là trai thẳng." Y kiên nhẫn lặp lại, đây là lần thứ nhất y có kiên nhẫn như vậy, mà còn là người xa lạ nữa chứ.

"Không, chữ cuối cùng cơ." Cô sốt ruột hỏi thúc.

Y nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, nhưng cũng suy nghĩ từ cuối là gì.

"À, chụy sao?"

Cô nhìn y như muốn tìm thấy điều gì đó, nhưng trong mắt anh chỉ có sự trêu chọc thì có một chút trả thù. Khoan, trả thù!? Mình đã làm gì mà người này trả thù mình!??? (Machiko: vừa gọi ngta là tiểu thụ còn gì →→→)

Nhưng nhờ đó mà cô biết được người này không biết cô và giới tính của mình, nếu không cô sẽ "dùng sắc bịt miệng" quá.

"Hừ, tôi là con trai, không phải chụy của mấy người." Tuy con trai này chỉ có 2% tính cách giống trai thôi. Nhưng cũng tính là trai ㄟ(▽ ㄟ) cô thậm chí nói trong lòng.

"Hừ, tôi cũng không phải tiểu thụ." Y cũng phản bác lại.

Cô và y, hai người trừng nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, mùi thuốc súng bay tứ tung, nhưng lại làm cho người nào đó nhìn vào tưởng hai người liếc mắt đưa tình thì bình tĩnh chưa hề nóng, vị chua bay khắp trong không khí.

Lôi Thiếu Hiền tức giận đi lại nắm tay cô kéo đi, không quan tâm tới hai người đang ngạc nhiên vì tự nhiên có kẻ thứ ba xuất hiện, không những thế còn lôi người nào đó đi không nói lời nào, làm cho cô cảm thấy mặt danh kì diệu. @@?

Còn người con trai kia thì đứng như trời trồng, không biết suy nghĩ gì mà lại cười nham hiểm tự lăm nhăm một mình:

"Ha ha...mèo nhỏ à, Âu Dương Vũ Phi tôi sẽ giam cầm em lại cho dù em có là con trai đi nữa, hãy đợi tôi chúng ta sẽ sớm gặp lại."

Nói xong y cũng xoay người rời đi...

*****__*****

Quay lại nhân vật chính của chúng ta nào :3

Còn bên đây người nào đó không biết mình chọc phải hoa đào nếu không có cho tiền cô cũng không dám, nhưng thức ăn thì có thể suy nghĩ lại...

"Nè, cậu bị gì vậy Thiếu Hiền." Cô hơi nhíu mày hỏi, bởi vì Lôi Thiếu Hiền đi quá nhanh nên vừa chạy theo vừa thở hổn hển hỏi.

"...."

"Nè, cậu có nghe tôi nói không, cậu bị điên cái gì vậy???" Tiểu Nhiên lấy bệnh cho cậu hay sao vậy???" Cô hơi tức giận rồi nha, có cần đi nhanh như vậy không, còn nữa không cần phải nắm chặt cổ tay của cô như vậy đâu, đau chết cô rồi...huhu....

Mà ở nơi nào đó trong trường Trạch Nhiên hắt xì liên tục mấy lần, cậu sờ sờ mũi, ai nói xấu cậu vậy, cậu ăn ở tốt lắm mà... (Machiko: Chắc tốt)

Lôi Thiếu Hiền kéo cô ra sau trường, nơi này vắng vẻ nhưng nó được trồng rất nhiều cây, hoa, mỗi loại đều quý hiếm.

Được dừng lại, cô tham lam hít thở không khí, sau khi cảm thấy đã bình ổn lại thì định chửi tên nam chủ khôn khiếp thì một bóng đen ập tới, môi cô bị người ta chiếm lấy, điên cuồng cắn mút.

Cô tròn mắt, cô cư nhiên bị tên nam chủ cưỡng hôn, mà hiện tại cô là con trai, sao hắn dám lấy nụ hôn thứ hai của cô như vậy chứ!!! Sao hắn dám!!! Cô muốn giết người!!!

-the end-

Giới thiệu nv

Tên: Âu Dương Vũ Phi

Tuổi: 23

Là giám đốc tập đoàn Âu thị.

Con trai trưởng của Âu gia.

Mặc dù đã 23t nhưng lại có gương mặt như sinh viên 18t nên khi ra đường hay bị người ta hiểu lầm, không những thế bộ dáng nhìn như tiểu thụ.

Tính cách bình thường rất ôn hòa, hay mỉm cười nhưng đằng sau bộ mặt đó là sự lạnh lùng tàn nhẫn.

(Nói nhiều đó thôi còn thiếu j thì bổ sung sau)

□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

P/s: xin lỗi m.n nha đêm qua ngủ quên, bây giờ mới đăng bài được.

*****

Lôi Thiếu Hiền mất đi không chế mà hôn cô, hôn điên cuồng khiến cô đầu vầng mắt hoa, chỉ có thể để cho hắn công thành đoạt đất.

"Ừm~..."

Cô khó chịu lên một tiếng, làm cho anh cũng tỉnh táo lại không ích, luyến tiếc thả cô ra.

"Chát."

Một tiếng vang dội cả trời xanh, làm Lôi Thiểu Hiền đang trong u mê mà tỉnh lại hoàn toàn.

"Đồ điên..." Cô bắt mắt chửi anh, lấy tay chùi môi mình, sau đó dứt khoát xoay người rời đi.

"Khoan, đợi...." Lôi Thiểu Hiền định kéo cô lại giải thích, nhưng anh không biết phải giải thích như thế nào, chẳng lẽ nói 'anh thích em' hay 'do anh ghen mà không không chế nổi!' nếu nói như vậy có khi nào cô sẽ rời xa anh không!? Không, anh không muốn như vậy, nhất định sẽ không.

Anh gờ tay đặt lên má bị đánh mà đỏ lên, mặt anh không đau nhưng trái tim anh đau lắm...

*****

'Tên chết bầm, tên biến thái, tên hồ ly, tên nham hiểm, dám cướp nụ hôn của bà, tức chết bà mà, aaaaaaaa~' Cô dậm chân hậm hực đi trên đường, vừa dậm vừa chửi trong lòng không để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn cô như tên vừa trốn viện tâm thần ra vậy.

"Ui da~..." Do vừa đi vừa chửi trong lòng nên không để ý tới phía trước, kết quả là đâm vào bức tường thịt, làm cả hai cùng té xuống đất, đau tới nỗi cô muốn chảy ra nước mắt.

"A....xin lỗi, do tôi không nhìn đường." Cô đứng lên nhìn người trước mặt mà xin lỗi.

Người này là một người con trai, làn da tái nhợt không chút máu, mái tóc dài đen che đi hết nửa gương mặt nhưng chỉ nhìn góc cạnh thôi cũng đủ biết là một người đàn ông tuấn tú, thân hình cao ráo, khoảng mét tám trở lên, nhìn anh hơi luống cuống không trả lời cô mà đứng lên chạy thẳng.

Cô ngỡ ngàng một hồi khi tỉnh lại đã không thấy ai nữa nhưng ở chỗ hai người vừa té lại có một tấm ảnh đã cũ, hình ảnh cũng mờ nhạt, nhưng nếu tinh mắt sẽ thấy người trong ảnh là một cậu nhóc khoảng 11 hay 12 tuổi đang ngồi trên một chiếc xích đu, xung quanh là khu vườn hoa hồng trắng làm tôn lên vẻ đẹp như thiên sứ của cậu nhóc, cậu nhóc đang chăm chú đọc sách nên chỉ nhìn được nửa bên mặt, bàn tay cô run lên, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Là cậu nhóc đó, là người thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của cô, lần nào mơ thấy cũng chỉ có một giấc mơ lặp đi lặp lại, nhưng điều đáng quan tâm ở đây là giấc mơ quá chân thật làm cho cô không thể phân biệt được....

Cô cuống quýt xoay người chạy theo người lúc này, cô muốn hỏi người trong hình là ai, cô muốn biết thân phận của người này, mỗi lần gặp người này tim cô như thắt lại, nước mắt không tự chủ được rơi xuống....

Phải tìm ra được người này, trong đầu cô bây giờ chỉ có câu nói đó.

Hộc...hộc...hộc

Không thấy, tại sao lại không thấy, tại sao.....

Rừ...rừ....rừ

Đúng lúc điện thoại cô rung lên, là Trạch Nhiên gọi.

"...alo" Cô điều chỉnh hô hấp lại rồi trả lời.

"Anh đi đâu vậy, tự nhiên trốn tiết, em tưởng anh về nhà nhưng không thấy, đã gần 6 giờ rồi đây." Trạch Nhiên lo lắng nói.

"Mới 6 giờ em làm như anh là trẻ con không bằng, hừ, anh đi dạo, bây giờ đang chuẩn bị về đây." Cô vừa tức vừa buồn cười, tại sao hai anh em nhà này cứ coi cô là con nít 3 tuổi vậy, cô đã 18 tuổi rồi, chỉ mới vắng mặt mấy tiếng mà đã lo lắng như vậy, thiệt hết cách mà.

"Ừ, anh đang ở đâu em tới rước." Trạch Nhiên vẫn lo lắng hỏi, cho dù bây giờ cô có giả làm con trai nhưng với bộ mặt yêu nghiệt đó thì bọn biến thái cũng không ngại mà ăn cô đâu.

"Không cần đâu, anh..." Cô định nói từ chối nhưng lại bị giọng lạnh lẽo của Trạch Nhiên cắt đứt.

"Ồ đâu." Thấy cô định từ chối thì gương mặt giả nai của cậu dần biến mất thay vào đó là gương mặt ác ma lạnh lẽo, giọng nói thì lạnh lùng đến cực điểm.

"...ở trung tâm, gần công viên." Cô thức thời mà nói ra chỗ mình đang đứng.

"Ồ đó ới." Giọng nói của cậu cũng giảm xuống không ít, nhưng vẫn tiếc kiếm lời nói như tên Trạch Thành Tuấn, quả đúng là anh em có khác, tiết kiệm cũng giống nhau y chang.

"Àn." Cô ngoan ngoãn gật đầu, trùng mắt với cái điện thoại chửi thầm trong lòng 'cậu nghĩ cậu là ai mà ra lệnh cho tôi vậy hả!? Bà đây méo ới!!!' trong lòng chửi rủa như vậy nhưng vẫn đứng đợi, Dục Tử Tinh người càng ngày càng không có tiền đồ rồi, bị một thằng nhóc 18 tuổi dọa cho sợ.

Khoảng mười lăm phút sau xe của Trạch Nhiên chạy tới, cậu bước xuống mỉm cười làm cho trái tim bé nhỏ của phụ nữ tan chảy, trừ Trạch Thần Diên của chúng ta ra.

"Anh Diên, lên xe đi em chờ anh đi về nhà." Trạch Nhiên cười cười nói, như người vừa nãy trong điện thoại không phải là cậu vậy.

"Ừ." Chậc....chậc cô chậc lưỡi trong lòng 'không hổ là người đứng đầu hắc đạo trong việc buôn bán vũ khí, lật mặt như lật sách'.

Khi chiếc xe vừa chạy đi, thì cùng lúc đó trong con hẻm đối diện đi ra một người, người này không ai khác đó chính là anh chàng đùng Trạch Thần Diên ban nãy, nhưng có điều mái tóc đen đã được buộc lên, lộ ra gương mặt như thiên thần, nhưng ánh mắt lại là màu đỏ như máu, nhìn chiếc xe chầm chầm, sau đó nhẹ giọng nói:

"Xin lỗi, tiểu thư." Một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống đất, sau đó anh quay lưng biến mất trong bóng tối.

-the end-

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25

"Chào...buổi...sáng." Trạch Thần Diên nói bằng giọng ngái ngủ, con mắt thủy chung không mở, kéo ghế nằm dài trên bàn, mấy tháng qua ngày nào cũng ngủ nướng tới tận trưa bây giờ tự nhiên dậy sớm nên không cách nào dậy được, cộng thêm tối qua vì nhìn thấy tấm hình mà gặp ác mộng, lúc nào cũng nghe được một giọng nói vang bên tai, làm cô liên tưởng tới mấy bộ phim ma, kết quả rút ra là mình đang bị ám và thức trắng đêm, gần sáng mới ngủ được một tí.

"Sao vậy, con mắt thâm quầng rồi kia." Trạch Nhiên lo lắng hỏi.

"Nếu mệt thì nghỉ một ngày đi, dù sao ngày đầu vào chỉ học mấy chương trình đơn giản." Trạch Thần Tuấn lo lắng cũng không kém, ngoài mặt vẫn luôn tỏ vẻ lạnh lùng nhưng giọng nói thì tràn ngập quan tâm.

"Gâu...gâu." Ngay cả tiểu Manh Manh cũng lo lắng (Machiko: chú chó của anh Phong tặng để thương ghê :3)

"Thôi không sao, tôi tới trường được mà a~" Cô phản bác, đừng có đùa mỗi lần ở một mình cô luôn gặp giấc mơ đó và cả giọng nói đầy nhu tình đó nữa, chắc cô bị ám thật rồi phải đi tìm bác sĩ tâm lý hay thầy bói mới được, nhờ thầy bói đuổi con ma kia đi, nếu không cô chết vì mất ngủ quá ~.

"Vậy đừng có gắng quá, nếu cảm thấy không ổn thì đến bệnh viện khám thử xem." Trạch Thần Tuấn thấy cô cố chấp như vậy cũng không ép buộc.

"Anh không cần lo, có em đi theo mà." Trạch Nhiên nhìn Trạch Thần Tuấn nói.

"Ừ."

*****

Hôm nay vẫn vậy, vừa bước xuống xe là cả trường hét lên như cái chợ, Trạch Thần Diên khó chịu nhíu mày, hôm nay cậu ăn mặc cũng đơn giản áo sơ mi, quần jean, giày nike trắng, balo màu nâu, và đeo thêm cái mắt kính không độ để che đi hai con mắt gấu trúc, nhìn cô bây giờ như học sinh tri thức vậy.

Trạch Nhiên cũng nhíu mày, nắm tay Trạch Thần Diên kéo đi lên lớp, để tránh cái đám ồn ào này.

"A~ anh em Trạch gia thân thiết ghê." sv A

"Đúng vậy, gan tỵ quá hà~" sv B

"Hừ, giới tính họ coi chừng có vấn đề rồi, con trai làm gì nắm tay thân mật vậy, làm như người yêu không bằng." sv C

"Cái gì, dám nói thân tượng của bà như vậy bà đánh cho nguoi chết."

Thế là dưới sân nháo lên còn hơn cái chợ....

Vừa vào lớp Trạch Thần Diên đã gục đầu xuống bàn, làm sự nghiệp vĩ đại đó là.....ngủ

Nhưng lại có người không biết sống chết phá hoại giấc mơ cao cả đó.

"Diên, cậu sao vậy, không khỏe chỗ nào sao, nói cho mình biết đi mình mua thuốc cho cậu nhé." Giọng nói ngọt ngào pha thêm chút mỉa hoặc vang lên, làm biết bao trái tim đàn ông gục ngã trừ bốn thằng thần kinh thô ra.

Trạch Thần Diên mở mắt, ánh mắt chứa đầy sát khí nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn Liễu Mộ Dung Liên thì bình tĩnh, cười nhẹ một tiếng rồi nói:

"Cám ơn Liễu tiểu thư quan tâm, tôi đây rất khỏe, chỉ bị thiếu ngủ một tí."

"A....vậy....cậu nghỉ ngơi đi nhé, nhớ lần sau đừng thức khuya để bị mất ngủ nữa nha." Liễu Mộ Dung Liên đắc ý trong lòng vì chiếm được tình cảm của Trạch Thần Diên, bên ngoài thì tỏ ra thẹn thùng, hai má hơi phồng hồng càng tôn lên vẻ mỉa hoặc.

"Giáo viên sắp tới rồi, Liễu tiểu thư về chỗ đi." Ngay cả kẻ ngốc cũng hiểu được câu nói của Trạch Thần Diên là đuổi khách, nhưng vô tai vô nạn nữ chính thì là lời nói quan tâm đầy nhu tình.

Liễu Mộ Dung Liên e thẹn gật đầu nhẹ nhàng đáp:

"Vâng, vậy mình đi nhé."

Nữ chủ vừa đi Trạch Thần Diên trở lại gương mặt lạnh lùng, còn Trạch Nhiên dùng giọng điệu chỉ có hai người nghe nói

"Có cần em xử gọn cô nàng bạch liên hoa hay ảo tưởng này đi không!?"

Cô như sương mây, sau đó cười như không cười trả lời:

"Không cần, anh đây chưa chơi đùa đủ đâu, có cô ta cuộc sống thú vị hơn nhiều." Với lại cô ta là nữ chủ tuy giả cảnh hiện giờ đang gặp khó khăn nhưng cô tin cô ta không chết sớm như vậy, cô vẫn nên ở một bên xem kịch vui là được.

Trạch Nhiên nghe vậy cũng không hỏi nữa, đợi Trạch Thần Diên chơi đủ thì diệt cũng không muộn.

*****

Cùng lúc đó ở bên trong một căn phòng tối, xung quanh chỉ có một ánh đèn lò mờ, dưới đất quỳ một người toàn thân điều màu đen, mồ hôi lạnh chảy xuống ướt cả mặt và áo, run run chờ chịu phạt.

"CON MẸ NÓ, TA BẢO CANH CHỪNG CHO TỐT BÂY GIỜ LẠI ĐỀ CHO HẮN CHẠY THOÁT, CÁC NGƯỜI LÀM ĂN KIỀU GÌ VẬY HẢ!!!!!!" Người đàn ông tức giận rống lên, quăng hết đồ trên bàn xuống đất, ánh mắt tức giận muốn giết người.

"Chủ nhân, là...lỗi của tôi, không ngờ hắn ta còn viên thuốc đó, nếu không làm sao có thể chạy khỏi chúng ta được." Người quỳ dưới đất cúi thấp đầu ánh mắt lóe lên tinh quang nhưng rất nhanh liền biến mất làm cho người khác không thể phát hiện.

"Tìm cho ta, lục tung cái thành phố này cũng phải tìm được hắn, và cả con đàn bà kia nữa." Người đàn ông hung ác nói.

"Tuân lệnh." Người kia đứng lên đi ra khỏi cửa, khoe môi nhếch lên một đường cong khó thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

(Nghe thử bài nhạc trên có hay không nha m.n ^^ à bài nhạc trên nói về boyxboy nên ai dị ứng xin đừng nghe, mặc dù chả có cảnh xxoo hay gì cả, tại ta báo trước 1 tiếng thôi. Cái kết của mối tình này đầy lâm ly bi đát lắm □□ đọc lời mới hiểu =^=)

Thông báo:

Xin lỗi m.n nha, cái lịch ra chương của ta, ta bỏ nha, tại tuần này ta thêm lịch học nữa rồi :3....

Khi nào ta rảnh+có cảm hứng thì ta viết chương mới nha...ha ha.

Chỉ có vậy thôi à, m.n đọc chương mới đi nha.

*****

19- Không ngờ nữ chủ ngu ngốc như vậy.

"Nếu chịu không nổi thì anh đến phòng y tế hay kiểm chỗ nào yên tĩnh mà ngủ đi." Trạch Nhiên nhìn người nào đó nằm dài trên bàn ăn thì lo lắng nói.

"Ừm~...em mua cho anh ly cà phê không đường không đá." Trạch Thần Diên nói bằng cái giọng muỗi kêu.

Trạch Nhiên nghe xong thì khoe môi giật giật, cà phê không đường không đá uống được sao, không biết mùi vị như thế nào (・▽・). Mặc dù thối mắt nhưng vẫn đứng lên đi mua cho cô vợ nhỏ.

"Diên, sắc mặt cậu không tốt cho lắm, hay cậu tới phòng y tế khám thử đi." Trạch Nhiên vừa đi thì cô nàng bị bệnh lâu năm mà giấu cũng chạy lại, làm ra bản mặt lo lắng đưa ra đề nghị.

Lôi Thiểu Hiền đứng từ xa cũng lo lắng không kém, nhưng anh sợ cô còn giận anh nên không dám làm phiền, chỉ còn cách qua vài ngày nữa đợi cô bớt giận rồi nói lời xin lỗi vậy, còn tình cảm của mình thì giấu sâu trong lòng, đứng từ xa thấy cô cười hạnh phúc thì anh đã mãn nguyện lắm rồi.

Hàn Dật Thiên thì gương mặt lạnh băng đi lại đuổi người, không cho ai làm phiền cô nghỉ ngơi.

"Nè, cô làm gì bám Diên dai như đĩa vậy, không thấy cậu ấy đang mệt sao!?" Hàn Dật Thiên nhủ mảy nói thẳng, không quan tâm gương mặt đang chuẩn bị khóc của cô, làm người ta nhìn vào cứ tưởng ba mẹ cô ta chết không bằng.

"Hic...huhu...em...em không có ý đó...em chỉ quan tâm Diên thôi mà....huhu." Liễu Mộng Liên khóc sụt sùi, tiếng khóc làm cho canteen đang ồn ào bỗng nhiên im bật, mọi người ai cũng quay lại nhìn coi chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Trạch Thần Diên thì nhủ mảy bởi cái giọng giống như bị chọc tiết heo à không chọc tiết bò mới đúng, với bộ ngực khủng bố của ả thì giống con bò sữa hơn là heo.

"Liều tiểu thư, nhà cô có đám tang hay sao mà khóc dữ vậy, hay ai lấy tiền của cô!?" Trạch Thần Diên gương mặt đầy quan tâm nhưng câu nói làm người ta muốn học máu mà chết.

Và cũng nhờ câu nói đó mà tiếng khóc im bật, Liễu Mộng Liên gương mặt không thể tin nhìn Trạch Thần Diên, giọng nói hơi nức nở hỏi:

"Diên, sao cậu lại nói vậy chứ, gia đình mình không có ai chết cả, mình cũng không bị mất tiền cảm ơn cậu đã quan tâm."

Trạch Thần Diên, Lôi Thiểu Hiền, Hàn Dật Thiên, tất cả mọi người trong canteen đều im lặng nhìn cô ta không chớp mắt, thấy gương mặt không thể tin của cô ta cứ tưởng cô ta sẽ nói gì đó hay ho, hoặc chửi bới lại khi người ta đang trừ gia đình mình có người chết, ai ngờ cô ta lại tưởng người nào đó đang quan tâm mình.

Mọi người cứ đứng như tượng đá như vậy cho tới khi Trạch Nhiên đưa ly cà phê nóng hổi cho Trạch Thần Diên thì mọi người lắc đầu ngán ngẩm, cô Liễu tiểu thư này giống như câu nói "ngực to mà óc như hạt nho".

Trạch Thần Diên uống một ngụm cà phê để định thần lại, không ngờ nói chuyện với cô nữ chủ này lại khiến cô hết buồn ngủ thay vào đó là một thứ gì đó được gọi là cảm ức chế ((ㄟ`)).

"Không cần cảm ơn." Trạch Thần Diên nặn ra từng chữ nói ra được một câu, sau đó cầm ly cà phê xoay người bước đi.

Trạch Nhiên, Lôi Thiểu Hiền, Hàn Dật Thiên cũng đi theo sau, không hiểu sao với cái đầu óc bả đậu của cô ta lại vô được ngôi trường danh giá này, chắc cũng bỏ không ít tiền để vô đây chứ gì.

*****

Nước T...

Tại dinh thự Băng gia...

Trong phòng khách, một chàng trai anh tuấn, làm cho biết bao trái tim thiếu nữ phải nhốn nhập vì anh, gương mặt đang chăm chú đọc gì đó, kế bên là người phụ nữ trung niên đang cố hết sức thuyết phục anh.

"Viêm nhi, dạo này ta thấy con cũng khá rảnh hay con đi du lịch thư giãn đi ha!?" Người phụ nữ trung niên tươi cười đề nghị.

"Đúng là dạo này con không có nghiên cứu gì nhưng không có nghĩa là con rảnh." Băng Khải Viêm vẫn chăm chú đọc gì đó, nhàn nhạt trả lời không nhìn người phụ nữ trung niên.

"Mẹ thấy con rất rảnh mà, con đi qua nước A gặp và chăm sóc cho vị hôn thê của con đi, hai đứa con lúc nào cũng nói chuyện qua điện thoại, không đi bồi dưỡng tình cảm coi chừng bị người khác cướp mất bây giờ." Băng phu nhân bắt đầu bực bội nói.

"Được rồi, vài bữa nữa con sẽ sang." Băng Khải Viêm không muốn bà mẹ của mình cứ lải nhải bên tai mãi nên đành đồng ý, dù sao điều mẹ nói cũng rất

có lý.

"Tốt, mẹ đi chơi với mấy vị phu nhân kia đây." Bổng phu nhân gương mặt tươi cười đi ra khỏi dinh thự.

-the end-

P/s: e hèm...mọi người có ai nhớ Âu Dương Vũ Phi không!? Ta định cho anh chàng này làm nam phụ, không biết có ai đồng ý không!? Hay m.n muốn anh ấy vô hậu cung nữ chính luôn!?

Bỏ phiếu đi m.n:

1: nam chính

2: nam phụ

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

"Thần Tuấn, tiểu Nhiên đâu rồi!?" Trạch Thần Diên thắc mắc hỏi.

"Đi rồi." Trạch Thần Tuấn vừa thưởng thức ly cà phê vừa trả lời.

"Đi rồi!? Bây giờ cũng gần tối rồi em ấy còn đi đâu, chẳng lẽ đi tìm gái rồi!? Chắc, sao mình thông minh vậy, ha ha...." Cô bật cười tự khen mình.

Trạch Thần Tuấn nhướn mày nhìn con mèo nào đó đang tự khen mình mà muốn bật cười, không biết đầu cô có cái nào là suy nghĩ bình thường không.

"A...cũng tối rồi không ăn tối sao!?" Cô nhớ ra gì đó quay lại hỏi Trạch Thần Tuấn.

"Lát tôi chờ em đi ăn." Trạch Thần Tuấn không quan tâm nói, nhưng bên trong như nở hoa vì sắp được ăn tối với người nào đó, đặc biệt là chỉ có hai người.

"Hả...." Trạch Thần Diên bất ngờ la lên một cái, sau đó tựa như nhớ ra chuyện gì lấp bắp hỏi:

"Tuấn ca~, em....em làm sai....sai gì sao!?"

"Hừm!?" Trạch Thần Tuấn nhíu mày khó hiểu nhìn cô, chỉ là chờ đi ăn thôi mà, đâu cần làm cái bản mặt đó đâu.

Cô nuốt nuốt bọt một cái rồi trả lời:

"Anh...anh đừng nói chờ em đi lẩu nữa nha, huhu....em đâu còn làm sai hay tính kế anh đâu, sao anh dẫn em đi ăn vậy, huhu...em không muốn ăn lẩu."

Đừng có đùa, bây giờ nhắc tới lẩu là cô ám ảnh luôn rồi, còn có mấy món cay đặc sản kia nữa, mùi vị ngon thì ngon thật nhưng khổ nỗi ăn hết cái bàn đầy đồ ăn cay thì làm sao ăn nổi.

Trạch Thần Tuấn đột nhiên nhớ ra lần trước dạy cho cô một bài học, kết quả bây giờ anh mà kêu chờ cô đi ăn là cô cứ khóc bù lu bù loa lên, anh thở dài trong lòng, dạy vợ là phải dạy từ bé.

"Ngoan, em muốn ăn gì anh chờ em đi ăn, lần trước chỉ dạy cho em một bài học thôi." Trạch Thần Tuấn hiếm khi nhẹ nhàng dỗ dành cô, dịu dàng vuốt mái trong tóc dài của cô

"Vậy sao, làm em hết hồn, mà lần trước anh làm vậy, vậy còn lần sau!?" Cô vui vẻ đáp, sau đó thắc mắc hỏi.

"Lần sau.....sẽ làm theo cách khác." Trạch Thần Tuấn ánh mắt đầy tính kế trả lời.

"Hả!???" Cô không nghe rõ hỏi lại.

"Không có gì."

_*****_

Hai người đến nhà hàng nổi tiếng nhất, hiện Trạch Thần Diên nhìn một bàn thức ăn thì thèm chấy nước miếng, ăn với tốc độ không thể tin nổi nhưng động

tác lại vô cùng nhã nhặn, lịch sự.

Còn Trạch Thần Tuấn chỉ ăn một ít rồi ngồi ngắm cô ăn, anh rất thích ngắm cô những lúc như thế này, vừa đáng yêu vừa ngốc nghếch không hề quan tâm đến những ánh mắt xung quanh và cứ càn quét đồng đồ ăn trên bàn.

"Oa~...no chết đi được." Cô uống xong ly nước trái cây rồi lấy khăn lau miệng từ tốn.

"Muốn ăn gì nữa không!?" Trạch Thần Tuấn ánh mắt ý cười hỏi.

"Anh muốn biến tôi thành con heo sao!? Tôi cho anh biết anh sai lầm rồi, hừ hừ, tôi muốn mua mấy cái bánh ngọt về." Cô trách mắng người ta đã rồi vô sỉ trả lời. (Machiko: botay.com :3)

Anh lắc lắc đầu, nghe cô trách, anh còn có chút áy náy nhưng không ngờ câu sau lại quăng cái áy náy đó của anh đi thật xa -.-, đúng là heo lười.

Sau khi ăn xong, với cái lý do đi dạo tiêu thức ăn của Trạch Thần Tuấn mà ai đó đang thầm la hét trong lòng, tại sao tên này có thể ác như vậy, cô là cô chỉ muốn về nhà thật nhanh ôm đồng tiểu thuyết kia rồi bay lên chiếc giường ấm áp đánh một giấc thật ngon tới sáng thôi.

"Đúng rồi, lúc trước em ngắt hình như không có ấn tượng gì với đám tang của mẹ thì phải, sao dượng và dì lâu quá vẫn chưa về nước bậy Thần Tuấn!?" Cô bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, đó là những ấn tượng về người mẹ này thật mờ nhạt, không, phải nói là chưa từng có một kí ức liên quan tới bà thì phải, mỗi lần cố nhớ ra đầu cô lại bắt đầu đau làm cho cô phải suy nghĩ tới nguyên nhân duy nhất của nó đó là.....nếu thật là vậy thì thân xác này có bí mật gì đó. Trong tiểu thuyết chỉ nói sơ qua về nhân vật phụ này thôi, nên cô cũng không biết vì nhiều ngay cả kí ức của nguyên chủ cô chỉ nhận được một ít trước mấy tháng khi nguyên chủ xảy ra tai nạn thôi.

Nghe câu hỏi, bước chân anh hơi khựng lại nhưng rồi đi tiếp như không có chuyện gì xảy ra, ánh mắt đầy rối rắm sau đó cũng quay trở lại bình tĩnh.

"Chắc là họ bận gì rồi."

Cô biết anh không muốn trả lời nên cũng không cố hỏi, chỉ gật đầu rồi đi tiếp.

-the end-

P/s: ngủ ngon :3

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Cuộc nói chuyện nhảm nhí (・∀・)

"Hiền, cậu điên sao mà uống nhiều rượu vậy hả!!!" Hàn Dật Thiên vừa vào hộp đêm đã thấy cậu bạn Lôi Thiểu Hiền uống rượu như uống nước thì hết hồn chạy lại giật chai rượu ra, hét lên.

"Đúng, tôi điên rồi...tôi...điên thật rồi!!!!" Lôi Thiểu Hiền hét lên, vò đầu, ánh mắt đầy đau đớn.

Hàn Dật Thiên há hốc mồm, cậu chưa bao giờ thấy Lôi Thiểu Hiền đau khổ như vậy, cho dù có bị người trong gia tộc si nhục là đứa con của hồ ly hay bị người mẹ của mình vứt bỏ theo người đàn ông khác thì Thiểu Hiền vẫn luôn kiên trì, nhờ đó mà cậu mới được thành tựu như hôm nay, vậy mà không biết dạo gần đây cậu ta bị gì mà suốt ngày hết uống rượu rồi tới hành hạ bản thân mình như vậy, haizzz, không biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

"Haizz, có chuyện gì tâm sự với tôi không được sao!? Dù sao từ nhỏ chúng ta cùng lớn lên ngay cả Thiên Sát cũng do tôi và cậu tự tay lập nên, còn có chuyện gì mà cậu không thể nói với tôi sao, tôi không đủ cho cậu tin tưởng à!?" Hàn Dật Thiên ngồi xuống, vỗ vỗ vai Lôi Thiểu Hiền, ánh mắt đầy lo lắng hỏi.

Lôi Thiểu Hiền im lặng hồi lâu cũng mở miệng trả lời, ánh mắt đầy đau đớn:

"Hình như tôi có vấn đề về giới tính rồi."

"Cái gì!???" Hàn Dật Thiên đứng bật dậy, tưởng mình nghe lầm nên hỏi lại lần nữa.

"Cậu không nghe sai." Lôi Thiểu Hiền ủ rũ nói.

Hàn Dật Thiên sau khi định thần lại thì cũng bình tĩnh ngồi xuống tiếp tục nghe Lôi Thiểu Hiền nói.

"Tôi dạo gần đây không thích tiếp xúc với phụ nữ, còn có một chút chán ghét, tôi....hình như tôi thích Trạch Thần Tuấn mất rồi." Giọng nói cậu ỉu xiu.

Lần này Hàn Dật Thiên không thể bình tĩnh được nữa, khoa trương nhất là một ngụm rượu vừa nhấp vào môi thì phun thẳng vào mặt Lôi Thiểu Hiền.

"Xin lỗi, xin..." Hàn Dật Thiên lắp bắp xin lỗi thì thức thối ngậm miệng lại, do nhiệt độ xung quanh người nào đó đang giảm xuống cực nhanh, cậu nhìn Hàn Dật Thiên như muốn ăn tươi nuốt sống.

Nhưng vẫn nho nhã cầm khăn lên lau mặt mình.

"Cậu muốn chết!?" Giọng nói âm lãnh vang lên làm cho nhiệt độ trong không khí sụt xuống còn âm độ, Hàn Dật Thiên rung mình một cái, cười cười trả lời:

"Ai kêu cậu nói chuyện sộc lên tận óc làm chi, định lực của tôi cũng may được coi là tốt nếu không bị câu lúc này của cậu hù cho chết rồi."

"Hừ." Lôi Thiểu Hiền hừ lạnh một tiếng rồi uống rượu tiếp.

"Mà cậu nói là sự thật, cậu thích Thần Diên sao!?" Hàn Dật Thiên vẫn không tin cho lắm.

"Tôi nói dối cậu để làm gì!?" Lôi Thiểu Hiền đen mặt lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Khi nào!?" Người vô tâm nào đó hỏi cho có.

"Lần đầu tiên gặp ở Trạch gia." Cậu ăn ngay nói thẳng.

"Hả!!! Đây chẳng phải là 'vừa gặp đã yêu' hay 'trúng tiếng sét ái tình' mà người ta thường nói sao!??? Chắc chắc....ông thần tình yêu cũng quá nhẫn tâm với cậu đi, bắn vào ai không bắn, bắn ngay mũi tên tình yêu vô Trạch Thần Diên, ha ha." Hàn Dật Thiên cười trên nỗi đau của người khác, làm gương mặt tuấn tú đã đen giờ lại đen hơn.

"Cậu..." Lôi Thiểu Hiền chưa kịp nói xong thì Hàn Dật Thiên xen vào:

"Mà điều đó có gì đâu, sau cậu đau đốn dữ vậy!?"

"Tôi cường hôn cậu ấy ngay sau trường." Lôi Thiểu Hiền đau lòng nói, cậu vẫn còn nhớ cái tát với gương mặt giận dữ đó.

"Rồi sau nữa!?" Hàn Dật Thiên hí hửng hỏi, lần đầu thấy cậu bạn thân biết yêu còn biết cường hôn mà đối tượng lại là anh sinh đôi của bạn thân, thật là kích thích, đây chắc gọi là tình yêu ngang trái. (Machiko: anh nì sao giống bị nhiễm tiểu thuyết quá vậy :3)

"Cậu ấy tát tôi sau đó chửi tôi điên rồi bỏ đi, qua ngày hôm sau cậu cũng thấy đó, cậu ấy cho tôi ăn bơ." Lôi Thiểu Hiền như con cún bị bỏ rơi, nhìn thật đáng thương.

Hàn Dật Thiên thấy bạn thân rầu rĩ như vậy thì chỉ biết lắng nghe sau đó nói:

"Thấy cũng tội...."

"Ừ." Cậu gật đầu một cái.

".....mà thôi cũng kệ." Sau đó phũ phàng nói ra một câu khiến cho người ta muốn học máu mà chết tại chỗ.

Quả nhiên khi Lôi Thiểu Hiền nghe xong thì quăng chạy rượu xuống đất, đứng lên tức giận đi ra ngoài, để ai đó đang ngu ngơ không biết mình đã làm sai chuyện gì mà thẳng bạn thân tức giận như vậy.

Hàn Dật Thiên nói lí nhí 'mình đã làm gì sai sao ta!?' gãi gãi đầu khó hiểu sau đó hét lên:

"Này, đợi với!!!!"

-the end-

P/s: chương nì cũng chả có gì thú vị, chỉ là hai thằng nam chủ ngâm thơ nói chuyện tình yêu phũ phàng ^=...

À hôm trước có nhiều người hỏi anh Băng Khái Viêm có vị hôn thê là ai thì ta bật mí một tí luôn nha :3

Còn ai khác ngoài nữ chính Trạch Thần Diên (tên thật Đào Băng Tâm) của chúng ta, hi hi

Thuốc của tiểu Diên là anh nì chế ra đó, ai không nhớ có thể xem lại cái chương....chương mấy ta quên r (o.ø)

Vote+ bình luận nêu ý kiến tí nha :3 (xin tí động lực viết truyện nào) yeahhhh

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kìa!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chiếc hộp và kí ức.

"Chủ nhân, ngài gọi tôi." Người đàn ông cung kính đáp.

"Bên Hắc gia sao rồi?" Đông Phương Khánh nhàn nhạt hỏi.

Người đàn ông mím môi, sau đó cung kính trả lời:

"Người của chúng ta đã tìm khắp thành phố rồi, vẫn không tìm được người bên Hắc gia."

Sát khí quanh thân Đông Phương Khánh nổi lên, không khí trở nên quý dị làm người đàn ông mồ hôi đổ khắp người, không dám thở mạnh.

"Xoảng." Tách trà trên tay quăng mạnh xuống sàn, những mảnh vỡ văng tứ tung.

"Tìm, nhất định tìm được Hắc gia cho ta, nếu không giết được hắn ta, ta thề không làm người!!!!" Do tức giận nên cảm xúc Đông Phương Khánh không ổn định cho lắm, những thứ có trên bàn đều bị quăng xuống sàn, đồ sứ, gì gì đó đều bị đập vỡ tan tành.

"Vâng." Người đàn ông cung kính trả lời, sau đó xoay người ra khỏi phòng, người đàn ông khoảng chừng bốn mươi mấy gần năm mươi nhưng lại không có nét già chỉ căng tròn lên nét mặt hoặc của đàn ông trưởng thành. Dù có đẹp tới đâu nhưng nụ cười trên mặt hắn chỉ làm cho người ta sờn gai ốc.

'Hừ, người cứ ngu ngốc như vậy đi, một ngày nào đó An Nghị Chính ta sẽ nắm toàn bộ Đông Phương gia, bước lên chiếc ghế gia chủ.' An Nghị Chính cười lạnh trong lòng.

*****

"Bên họ thế nào rồi?" Giọng nói uy nghiêm vang lên, người này khoảng chừng 43 tuổi, khuôn mặt không thấy rõ nhưng từ góc cạnh và dáng người thì biết người này rất tuấn tú, khí chất lạnh lùng làm người xung quanh phải đông cứng lại.

Người mặc áo đen lập tức cầm tài liệu, hai tay cung kính đưa cho người đàn ông này.

Sau một hồi im lặng, người đàn ông nhếch môi cười lạnh, giọng nói uy nghiêm lại vang lên:

"Chiếm căn cứ phía đông bên thành phố B cho ta."

"Vâng." Người mặc áo đen định xoay người rời đi, nhưng lại bị gọi lại.

"Đúng rồi, Ken, tìm được người của tiểu thư năm xưa chưa!?"

"Vẫn chưa tìm được, à đúng rồi chủ nhân, người của chúng ta bên An Nghị Chính vừa thông báo, thiếu chủ chạy thoát rồi, thuộc hạ tin không bao lâu người của thiếu chủ sẽ hội hợp về, tới lúc đó có thể gặp tiểu thư rồi." Ken trả lời.

"Tốt, đợi tìm được chiếc hộp đó thì hắn chết chắc." Người đàn ông cười lạnh, ánh mắt đầy sát khí.

_*****_

"Baron, người bên gia chủ sẽ tới đón chúng ta trong vài ngày tới, cậu nên dưỡng thương cho tốt, sắp tới lại xảy ra một trận sóng gió rồi." Diggory giọng nói đầy nghiêm túc.

"Ừ, đúng rồi, kêu người chúng ta rút về đi, nếu như người của An Nghị Chính biết chúng ta đang bảo vệ tiểu thư thì nguy to, ta tin hắn sẽ bảo vệ tiểu thư thật tốt." Baron suy nghĩ một chút rồi đưa ra quyết định.

"Đúng vậy, dù sao hắn ta vẫn chưa tìm được chiếc hộp." Diggory cũng gật đầu đồng ý.

Bên này, trong phòng ngủ của Trạch Thần Diên, gương mặt cô bây giờ đầy mồ hôi, hai hàng lông mày nhíu chặt, đôi môi đang nói cái gì đó.

Bây giờ xung quanh cô toàn màu trắng bỗng nhiên khung cảnh xung quanh xoay tròn, cô cảm thấy đầu vầng mắt hoa, sau đó xuất hiện trước mặt cô là một cô bé khoảng 10 tuổi, cô kinh ngạc đây không phải là cô lúc nhỏ sao!?

Đào Băng Tâm mặc bộ váy hồng kiểu công chúa chạy quanh lâu đài, mặt mày hớn hở, giọng nói ngọt ngào như đang gọi ai đó.

Không lâu sau thì một cậu nhóc như thiên thần bước ra, cậu nhóc này không phải là người trong bức hình và giấc mơ của cô sao!?

Trạch Thần Diên đứng nhìn hai người, cô bé Đào Băng Tâm thì cười thật tươi như đang nói gì đó, còn cậu bé thì mỉm cười, xoa xoa đầu cô bé, nhưng ánh mắt lại đầy cung kính và yêu thương.

Hình ảnh tự nhiên chuyển đổi, lần này không phải trời xanh, mây trắng mà xung quanh chỉ có một màu đen, lâu đài lúc nãy cũng biến thành một tòa dinh thự to lớn, không biết đây là đâu!?

Cô bé mới 10 tuổi đã lớn hơn một tí, do trời quá tối nên cô bé vừa đi vừa mò đường, khi bước tới cánh cửa hé ra một tí ánh sáng, Đào Băng Tâm vui vẻ tăng nhanh bước chân nhưng khi nhìn thấy khung cảnh bên trong thì hoảng sợ, hai tay bịt kín miệng, bước chân lùi về phía sau, run rẩy chạy ngược lên phòng.

Hình ảnh lại chuyển đổi, lần này cô bé đang đứng trước một cánh cửa lớn do vừa rồi thấy cậu bé vào trong nên cô đang đứng trước cửa nghe lén.

Không biết bên trong nói gì mà gương mặt cô bé run rẩy không còn chút máu, sau đó định chạy đi nhưng lại làm bể chiếc bình hoa, làm người bên trong chạy ra.

Cô không thể nghe họ nói gì, chỉ có thể nhìn những hình ảnh bị cắt rời không hề chỉnh thể, chắc đây là kí ức lúc nhỏ đi, nhưng nó vẫn còn thiếu nhiều quá.

Người con trai và người đàn ông trung niên không biết nói gì mà Đào Băng Tâm khóc nức nở, ôm lấy thân hình cậu bé, ánh mắt kiên quyết.

Cậu bé ánh mắt đau lòng, gỡ vòng tay cô bé ra chạy đi, cô bé hốt hoảng la lên chạy theo, lúc bàn tay cô bé chỉ còn một chút nữa nắm được áo của cậu nhóc đó thì hình ảnh bắt đầu tan vỡ, mọi thứ xung quanh bị đảo lộn....

Trạch Thần Diên bật người dậy, gương mặt trắng bệch, thờ hồng hộc....cô lau mồ hôi quay lại nhìn đồng hồ, 2 giờ sáng....

Chết tiệt!!!

-the end-

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nữ chủ tới thăm!!!

"Nhiên, tiểu Diên đâu?" Lôi Thiểu Hiền không thấy Trạch Thần Diên thì lo lắng hỏi, thường thường không phải anh em Trạch gia suốt ngày quần quít lấy nhau sao, sao hôm nay lại chỉ thấy Trạch Nhiên, chẳng lẽ tiểu Diên bị gì rồi!? Càng nghĩ cậu càng sốt ruột nhìn Trạch Nhiên.

Ngay cả Hàn Dật Thiên và nữ chủ Liễu Mộng Liên cũng nhìn cậu chăm chú đợi câu trả lời.

Nghĩ tới lúc nãy vào phòng gọi chị họ dậy nhưng không có kết quả gì, đành âm ức lết xác đi học một mình thì tâm tình có hơi bức bối, chiều về phải bắt chị họ đền bù mới được, hừ hừ...

Trạch Nhiên định nói, nhưng khi thấy Liễu Mộng Liên cũng đang lo lắng nhìn mình thì ánh mắt lóe lên một cái rồi rất nhanh biến mất, cậu cười như không cười trả lời:

"Tối qua vận động kịch liệt quá nên thân thể mệt mỏi, cần được nghỉ ngơi."

Nghe câu trả lời mập mờ của Trạch Nhiên thì mỗi người một ý nghĩ.

Lôi Thiểu Hiền thì bàn tay siết chặt, thân hình hơi run, hiển nhiên là đang kiềm chế để không bộc phát con tức giận ra ngoài, nhưng quanh thân cậu thì đậm chất giấm chua, 'tiểu Diên vận động kịch liệt....vận động kịch liệt....kịch liệt' trong đầu cậu bây giờ chỉ lặp đi lặp lại câu nói này.

Hàn Dật Thiên thì vuốt cằm suy nghĩ 'vận động!? Tiểu Diên đang dưỡng cơ bụng sao!?'"

Liễu Mộng Liên mặt đỏ như trái cà chua, trong đầu toàn hình ảnh đen tối của Trạch Thần Diên xxoo với mấy đứa con gái thân hình nóng bỏng 'vận động kịch liệt!?' Chắc bây giờ Trạch thiếu gia mệt mỏi lắm, đây là thời cơ cho mình.'

Trạch Nhiên thấy mọi chuyện diễn ra theo ý cậu thì thỏa mãn đi vào lớp,.....ngủ.

*****

Trạch Thần Diên ngủ tới tận trưa mới chịu mở mắt ra, lết cái thân mệt mỏi vào nhà vệ sinh, VSCN sạch sẽ rồi đi xuống lầu ăn trưa.

Hôm nay công ty Trạch Thần Tuấn có một bản hợp đồng cần ký, mà người bên kia thì yêu cầu chủ tịch đích thân đi, nhưng Trạch gia chủ bận ở bên Đào gia nên bây giờ Trạch Thần Tuấn phải đi công tác một tuần.

Trạch Nhiên thì tới trường học, chỉ còn một mình cô ở nhà, thật nhàm chán....

"Gâu." Tiểu Manh Manh hơi bất mãn vì cô bơ nó, nó suốt ngày ở bên cô chủ sao cô chủ lại coi nó là không khí vậy!?

Ánh mắt cô di chuyển xuống đất, nhìn cục bông trắng, cục bông trắng cũng nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, mắt to nhìn mắt nhỏ, cho tới khi tiếng của ai đó vang lên:

"Diên, cậu không đi học mình lo lắm á." Liễu Mộng Liên từ phía sau bước lên.

Cô giật mình, quay đầu chậm chậm lại nhìn, nữ chủ!? Cô ta làm gì ở đây vậy!!!!

"Liễu tiểu thư!?" Cô hỏi nhưng ánh mắt lại nhìn Trạch Nhiên, 'đây là ý gì!'

Trạch Nhiên nhún vai 'không biết.'

"Àn, mình tới thăm cậu, nghe nói....nghe nói cơ thể cậu không khỏe." Mặt Liễu Mộng Liên nổi lên mấy rạn mây hồng, ngượng ngùng nói.

"Hả!?" Trạch Thần Diên nghe không rõ hỏi lại.

"Mình....mình có nấu một ít canh tằm bỏ, cậu mau ăn đi." Liễu Mộng Liên chạy lại đưa cho cô một cái hộp nhỏ.

Tuy nghi hoặc nhưng vẫn mở ra thưởng thức.

"Tằm bỏ!?" Trạch Thần Diên nghi hoặc hỏi.

"Trạch thiếu gia nói cậu vận động kịch liệt quá nên cơ thể không khỏe, nên....nên mình nấu cho cậu canh tằm bỏ...." Liễu Mộng Liên ngượng ngùng trả lời.

"Phốc....khụ....khụ....khụ." Cô bị sặc tới mặt mày đỏ bừng, ho khan kịch liệt.

"Anh Diên...." Trạch Nhiên đứng một bên xem kịch vui thì bị một màn này làm cho hết hồn, vội chạy lại vỗ lưng cho cô, kết quả bị cô lườm tới sồn gai ốc.

"Không....sao." Cô quơ tay, ý bảo mình đã ổn.

"Cậu....canh này không ngon sao!?" Liễu Mộng Liên lo lắng hỏi.

"Để đó đi, tôi chỉ vừa ăn cơm chiều xong vẫn còn no, tôi tôi sẽ uống canh 'tằm bỏ'." Cô nghiêng răng nặn ra từng chữ, khi ánh mắt đặt trên người Trạch Nhiên thì nhấn mạnh chữ tằm bỏ.

"Ừ, lần sau....lần sau cậu đừng quá sức như vậy." Nữ chủ đại nhân vẫn tạo cho mình một hình tượng thiếu nữ ngượng ngùng.

"Tối rồi, hôm nay tôi hơi bận, cậu về trước đi." Trạch Thần Diên mặt ngày càng đen, ra lệnh đuổi khách.

"A...xin lỗi đã làm phiền cậu, mình về đây, cậu nhớ lần sau đừng...." Liễu Mộng Liên chưa nói xong thì đã bị tiếng hét của Trạch Thần Diên làm cho giật mình.

"CÚT!!!! QUẢN GIA TIỀN KHÁCH."

Nữ chủ đại nhân ba chân bốn cẳng luống cuống chạy ra khỏi Trạch gia.

"Anh Diên..." Trạch Nhiên chưa nói hết câu thì Trạch Thần Diên đã hất đổ to canh xuống sàn nhà, lạnh lùng xoay người đi lên lầu.

"Anh...." Trạch Nhiên chạy theo, khi bước tới gần cửa thì....

"RẦM!!!" Cánh cửa mạnh mẽ đóng lại.

Đề lại thân hình cứng đờ của Trạch Nhiên và cánh tay đang giơ lên để giữa không trung, ánh mắt cậu dán chặt vào cánh cửa như muốn nhìn xuyên qua nó tìm hình bóng người con gái đang giận dỗi trong kia.

-the end-

P/s: e hèm....không biết có ai muốn chương sau là H không!?

Trạch Nhiên x Trạch Thần Diên

=^= ihhi....

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trạch Nhiên x Đào Băng Tâm!!

Vừa vào phòng, cô cảm giác có gì đó không đúng, toàn thân cô bắt đầu nóng lên, cổ họng khô khốc, trong đầu suy nghĩ là được lấp đầy.

Chết tiết!!!

Cô cứ nhiên trúng xuân dược, chén canh bỏ lúc nãy, chẳng lẽ....

Nữ chủ, cô được lắm, cô đừng tưởng cô có bàn tay vàng thì tôi sẽ sợ cô, nếu cô sống mà không biết yên ổn thì để tôi, Đào Băng Tâm này sẽ cho cô biết tính kẻ tôi cô nhất định biết cái gì là sống không bằng chết!!!

Trạch Thành Diên cởi sạch quần áo, ngồi vào bồn nước lạnh ngâm nước hạ hỏa, không ngờ càng ngâm càng nóng, càng lạnh cô càng cảm thấy đầu óc trống rỗng, chết tiết, cô ta đã bỏ thứ xuân dược gì vô mà ngâm nước không hiệu quả mà còn cho lửa cháy lớn vậy nè!!

*****

Trạch Nhiên đứng ở cửa nhìn hồi lâu thì trở về phòng của mình, con mèo nhỏ đang giận dỗi ngày mai hỏa cháy ít một tí thì cậu xin lỗi vậy, chứ giờ cậu có quỳ xuống van xin hay chết trước mặt cô không biết cô có chịu bỏ qua hay không.

Trong người bức bối, cậu lết xác đi vào nhà tắm, nhưng từ phía sau tự nhiên có đôi tay ôm lấy người cậu, thân hình cứng đờ....

"Nhiên..." Đào Băng Tâm hiện giờ ý thức đang từ từ tan rã, không biết mình đang chui vào miệng sói.

"Chị...!?" Giọng cậu run run như không thể tin, thân thể cậu bây giờ không có mảnh vải lộ ra thân hình rắn chắc, làn da hơi trắng nhưng không éo lá, càng tôn lên sự quyến rũ đầy mê hoặc....

Cô nhìn cậu, nuốt một ngụm nước bọt, hai bàn tay không yên phận mà sờ mó thân thể của cậu.

Trạch Nhiên nắm lấy hai bàn tay đang làm loạn trên cơ thể mình, xoay người lại nhìn cô, thì mới biết, cô bị trúng thuốc từ trên xuống dưới chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi trắng, bên trong không mặc gì hết!!!!

"Chị bị trúng thuốc!?" Trạch Nhiên nhíu mày hỏi.

"Nhiên, nóng quá....chị muốn....." Cô khó chịu uốn éo cơ thể đầy đặn của mình, hai tay đã thoát được tay của người nào đó thì ôm sát cơ thể mát lạnh của Trạch Nhiên, sờ mó lung tung nhóm lửa trên người cậu.

Hơi thở Trạch Nhiên càng trầm, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, giọng nói khàn khàn vang lên:

"Đây là do chị đốt lửa, thì chị phải là người dập lửa."

Nói xong, cậu nâng cằm cô lên đặt lên đôi môi cô một nụ hôn, ban đầu chỉ là chạm nhẹ sau đó là điên cuồng chiếm lấy, cậu khám phá trong khoang miệng cô, dây dưa với chiếc lưỡi dính hương.

Bàn tay cậu cũng không rảnh rồi mà mò lên bầu ngực tròn trịa, cách lớp vải mỏng xoa nắn.

"Ưm~..." Bị kích thích cô khẽ rên lên một tiếng.

Thấy cô sắp hết đường khí thì quyến luyến buông tha cho đôi môi tội nghiệp, di chuyển từ từ xuống chiếc cổ trắng của cô, mỗi lần cậu hôn là để lại những dấu hồng hồng ám muội.

Sau đó cậu ngâm lấy bầu ngực của cô, điên cuồng mút lấy...

"Ấn~...Nhiên."

Trạch Nhiên bế cô lên, đem cô đặt xuống giường, chiếc áo sơ mi còn sót lại trên người cũng bị cậu xé nát thành từng mảnh.

"Chị đừng hối hận." Vừa nói xong cậu lại cúi đầu xuống ngâm lấy đôi môi hơi mở ra như đang mời gọi, bàn tay kia thì xoa nắn bầu ngực của cô thành đủ

mọi hình dạng, tay còn lại thì chạy loạn trên cơ thể mềm mại từ từ di chuyển xuống vùng nhạy cảm đã sớm bị kích thích mà chảy ra nhiều mật dịch.

Bàn tay cậu di chuyển xung quanh vùng nhạy cảm như có một luồng điện chạy quanh cơ thể, hai chân nhỏ gập lại như muốn chặn lại sự trôi chảy kích thích của ai đó nhưng không hiệu quả chỉ càng làm cô ngứa ngáy và chảy nhiều nước hơn thôi.

"Đừng...Nhiên....đừng chọc chị a." Cô nức nở nói, nếu còn chọc cô như vậy nữa chắc cô điên mất.

Cậu cười nhẹ, sau đó lấy một ngón tay đi vào động nhỏ của cô, chốc lát đã thêm hai ngón nữa, cậu rút tay ra thay vào đó là phân thân đã sớm căng cứng nổi đầy gân xanh dữ tợn, cậu không vội vàng tiến vào mà ở trước cửa động trêu đùa cô, khiến cô khó chịu nức nở.

"Hức....Nhiên....thật khó....chịu."

"Cầu em đi." Trạch Nhiên cười giảo hoạt nói.

Cô đỏ mặt: "Nhiên...cho chị."

Nghe cô nói, cậu đã sớm chịu không nổi nữa thì tiến vào, màng trinh mỏng manh bị đâm thủng, vài giọt máu đỏ tươi chảy ra.

"A....đau quá..." Cô bị đau đớn làm cho thanh tỉnh một chút.

"Không sao, thả lỏng..." Trạch Nhiên đau lòng vỗ lưng an ủi, cậu cũng không dám động nữa sợ người con gái dưới thân sẽ chịu không nổi.

Giọng nói của Trạch Nhiên như có thần chú làm cho cô bình tĩnh lại, cố gắng làm cho mình thả lỏng, quả nhiên qua một lúc sau người nào đó lại khó chịu vận vẹo thân thể.

Cậu thấy vậy thì nhẹ nhàng luân động, nhưng với tốc độ rùa bò này thì lại hành hạ Đào Băng Tâm khó chịu muốn điên luôn rồi

"Em không nhanh được sao....thật chậm....A~" Cô vừa nói xong thì ai đó như hóa sói, điên cuồng ra vào, mật dịch càng chảy ra nhanh hơn, tạo ra tiếng 'phạch phạch' khiến người nghe mặt đỏ tim đập.

"A~...chậm...tí."

"Ấn...um~...Nhiên...chà...chậm."

"Hức....A~..."

Sau một hồi ra ra vào vào hơn trăm hiệp, hành hạ ai đó không còn một chút sức lực nào thì mới chịu bắn thứ tinh dịch nóng bỏng vào nơi sâu nhất trong cô.

Tưởng chừng được nghỉ ngơi nhưng không phải, Trạch Nhiên lật người cô lại bắt đầu cuộc chiến mới...

-the end-

P/s: khu...khu, đây là lần đầu ta viết H, có dở thì đừng trách, mặc dù có tham khảo chút ít nhưng ta vẫn cảm thấy có nhiều chỗ thiếu sót...□□□

- để lần sau nếu có viết H nữa ta sẽ cố gắng lấp đầy chỗ thiếu sót đó (—////—)♥ yêu m.n nhiu... Hớ hớ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Trách Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tức giận!!!

Trong căn phòng màu xám, có hai con người đang ôm nhau ngủ, xung quanh toàn là những thứ màu trắng đục ái muội, nhìn thôi cũng đủ biết đêm qua kịch liệt như thế nào....

Đào Băng Tâm nhũ mào, cảm giác như có cái gì đó đang ôm ngay eo mình thì mở con mắt màu cam ra.

Đập vào mắt cô là gương mặt yêu nghiệt của Trạch Nhiên làm cô không khỏi ngáy ngẩn, sau đó dường như nhớ tới đêm qua cô và ai đó đã làm chuyện gì đó thì tức giận, thẳng chân đạp cậu lăn xuống giường.

"Ui da~..." Trạch Nhiên bị đá bất ngờ không phòng bị nên đã té xuống đất, gờ lên gương mặt ai oán nhìn cô.

"Chị không nhẹ tay một chút được sao!?"

“Hừ, đêm qua cậu đòi hỏi tôi nhiều như vậy có từng nghĩ nhẹ một chút không!?” Cô bắt mẫn chất vấn.

“Em...em là lấy tám thân trong trắng để làm thuốc giải cho chị còn gì.” Trạch Nhiên ủy khuất nói

“Cậu còn dám nói, nếu không phải câu nói vận động kịch liệt của cậu làm cho người ta hiểu lầm thì tôi có bị trúng xuân dược để rồi bị cậu ăn không còn mảnh xương nào hay không!!!!” Cô tức giận rống lên, nhớ lại gương mặt ngây thơ của nữ chủ và bộ dáng hóa sói của ai đó đêm qua làm cô không thể nào bình tĩnh được.

Cuộc đời cô tính luôn kiếp trước lẫn kiếp này thì tuổi như mẹ của nữ chủ luôn rồi, vậy mà cô lại bị một con nhóc vắt mũi chưa sạch tính kế, thử hỏi tại sao cô không tức giận sao được!?

Nữ chủ, bàn tay vàng, Liễu Mộng Liên cô chính thức vào danh sách đen của tôi rồi.....người đã từng vào danh sách đen của tôi thì không bao giờ chết được, chỉ có SỐNG KHÔNG BẰNG CHẾT!!!

“Em...” Trạch Nhiên cứng họng, quả thật cậu muốn cho họ hiểu lầm nhưng ai biết con nhỏ Liễu Mộng Liên kia lại có gan trời như vậy, dám ở trước mặt cậu mà bỏ thuốc Bểng Tâm.....mà nói đi cũng phải nói lại nếu cô ta không bỏ thuốc thì không biết chừng nào cậu mới ăn được chị họ của mình, vậy nên cậu sẽ miễn cho cô ra tội chết nhưng muốn sống an lành thì KHÔNG BAO GIỜ!!!

“Hừ....” Cô hừ lạnh, cầm lấy cái áo sơ mi mặc vào sau đó đứng lên ra khỏi phòng, không thèm để ý tới ai đó.

“RẦM!!!”

Không phải chị là người chạy tới quyền rũ em sao!? Trạch Nhiên ai oán nhìn cánh cửa.....

*****

“Diên thiếu gia, Đại thiếu gia có gọi về hỏi ngài dạo này mất ngủ nên ăn uống đầy đủ một chút, đừng thức khuya quá sẽ không tốt cho sức khỏe.” Quân gia nhìn thấy gương mặt hơi xanh xao của cô thì nhấn lại lời nói của Trạch Thần Tuấn.

“Ừ biết rồi, à....vậy anh ấy có nói chừng nào về không!?” Trạch Thần Diên vừa ăn sáng vừa hỏi.

“Khoảng 2 ngày nữa.” Quân gia cung kính trả lời.

“Ừ.” Cô gật đầu.

“Anh....” Trạch Nhiên tắm rửa xong đi xuống định chào hỏi nhưng không ngờ người nào đó vừa ăn xong đập hai tay mạnh lên bàn đứng dậy, sau đó cầm balô đi ra ngoài.

Trạch Nhiên thở dài trong lòng, chuyện hôm qua còn chưa làm cho tiểu mèo hoang nguôi giận, không ngờ tối lại phát sinh chuyện đó làm cho mèo hoang cũng biến thành cọp cái luôn rồi...

Còn Trạch Thần Diên tâm trạng không tốt, không muốn gặp mặt ai đó nên đã chuẩn mất dép, vừa ra ngoài đã leo lên chiếc xe màu đen của mình rồi chạy mất.

_****_****_****_****_

“Sao vậy!? Tâm trạng không tốt!?” Lôi Thiếu Hiền đưa ly cà phê trước mặt cô, mỉm cười ôn nhu hỏi.

“Ừm-” Nhận lấy ly cà phê thì hơi kinh ngạc, sao hắn biết cô thích uống cà phê nóng không đá ít đường vậy!? Cô nghi hoặc nhìn cậu.

Lôi Thiếu Hiền cười cười, là người cậu để ý mà không biết người đó thích gì hay ghét gì thì đập đầu vô gối chết luôn cho rồi, với lại chỉ cần nhìn cũng biết, ngày nào mà cô không uống một ly như thế này.

Tuy không biết nó có ý nghĩa gì với cô hay không, cậu cũng không cần quan tâm, chỉ cần biết cô thích là được.

Thấy ai đó cười mà không nói thì cô cũng không truy vấn nữa, cả hai im lặng hồi lâu, không ai nói với ai câu nào nhưng không khí xung quanh họ vô cùng hài hòa, cho đến khi ai đó không biết sống chết chạy vào, giờ lên gương mặt thanh tú, mỉm cười ngọt ngào nói:

“Diên, Hiền, chào buổi sáng, hai cậu đến trường sớm nhỉ!?”

Nhìn thấy Liễu Mộng Liên, gương mặt Trạch Thần Diên thay đổi ba trăm sáu mươi độ, không khí xung quanh cũng hạ nhiệt rõ ràng, làm cho Lôi Thiếu Hiền muốn không phát hiện cũng không được, vì vậy cũng nhúu mày nhìn nữ chủ.

Nhưng còn nữ chủ của chúng ta thì sao!? Vẫn ngây thơ chạy lại tươi cười như hoa....

“Ồ.” Trạch Thần Diên lạnh lùng trả lời.

“Diễn....cậu sao....vậy!?” Liễu Mộng Liên áp úng hỏi, không biết hôm qua cậu ấy lại thương bao nhiêu người, đáng lẽ cô bỏ thuốc vào để cô và cậu ấy lên giường, biến cậu ấy thành của mình, không ngờ chưa đợi thuốc có tác dụng thì đã bị đuổi về, bây giờ chỉ có thể nghĩ cách khác thôi.

Cô nhếch môi cười lạnh, định tính kể cô lần thứ hai sao!? Không dễ đâu cưng.

“Chúng ta thân nhau tới nỗi Liễu tiểu thư cô gọi nhau bằng tên!? Chậc chậc....cô đang mơ mộng mình được lên giường tôi để làm Trạch phu nhân sao!? Xin lỗi, sức quyến rũ của cô quá kém, trí thông minh thì khỏi nói, dám ngay trong nhà tôi bỏ thuốc để tôi trở thành người của cô sao!? Nực cười.” Trạch Thần Diễn lạnh lùng nói, sau đó không biết cảm điện thoại nói gì đó, không lâu sau có mấy người đàn ông lực lưỡng đi tới kiểm Liễu Mộng Liên kéo đi.

“Diễn, cậu....cậu...đây là ý gì!?” Liễu Mộng Liên lắp bắp hỏi, ánh mắt sợ hãi, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Hừ, không phải cô muốn lên giường sao!? Tôi giúp cô toại nguyện, lỗi cô ta đi, nhớ phục vụ cho tốt một chút.” Cô nhếch môi trả lời, sau đó nhìn về phía mấy người kia ra lệnh.

“Vâng.”

Mấy người này là người của Trạch Nhiên, bởi vì có lệnh nên cô cũng được coi là chủ của họ, Liễu gia sao, tôi sẽ từ từ chơi đùa, đã lâu rồi không có cảm giác mình đã trở lại như trước kia rồi, ha ha...

-the end-

P/s: hớ hớ, mấy chương sau ta sẽ sắp xếp đất diễn cho mấy anh nam chính mà ta cho ăn bơ hảo hạng □□□ rồi sẽ cho thêm nam chính mới xuất hiện □□□ có ai mong đợi không!? Giờ tay cái nhẹ nào □□□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Trạch Thần Diễn đi trên đường không có tiêu cự, không biết nên đi đâu, chỉ nhớ tới gương mặt yêu nghiệt kia đang ở nhà thì lại không muốn về nhà, haizz...

“Này....” Âu Dương Vũ Phi ở sau lưng thổi hơi nóng vào tai cô, làm cô giật bắn người, ba hồn chính vía cũng muốn thoát ly khỏi thân xác.

“Anh.....là ai!?” Cô định quay lại chửi thì phát hiện một gương mặt vô cùng lạ lẫm nên nhú mày hỏi.

“Em không nhớ tôi!?” Âu Dương Vũ Phi gương mặt ai oán nhìn cô, lúc nhìn thấy cô đi trên đường thì anh đã vui mừng muốn điên lên, từ lúc gặp nhau ở trường thì anh lúc nào cũng nhớ tới cô, ăn không ngon ngủ không yên, ngay cả sang nước ngoài đi công tác cũng nhớ tới cô, vậy mà đối lại là câu nói xa lạ như vậy.

“Tại sao tôi phải nhớ anh!?” Cô càng thêm khó hiểu, người này là ai, hay là cô và anh ta đã gặp nhau, không thể trách cô được người không có ấn tượng quá sâu sắc thì cô không tài nào nhớ nổi khi chỉ mới gặp sơ qua.

“Anh tên Âu Dương Vũ Phi, chúng ta từng gặp nhau ở trường đại học, lúc em đang coi đồng cung sống.” Thấy ánh mắt mờ mịt của cô thì cũng đủ hiểu, người nào đó thật sự quên anh, haizz....

“Ồ.....A....tiểu thụ.” Cô vắt óc suy nghĩ sau đó chỉ thẳng vào mặt anh là lên, làm mọi người xung quanh dừng lại bước chân nhìn hai người.

“Anh là công....không phải, anh là trai thẳng, trai thẳng đó có biết chưa!?” Âu Dương Vũ Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ồm.” Cô xấu hổ gật gật đầu.

“Em đi đâu mà nhìn thần thờ vậy!?” Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

“Không đi đâu cả.” Cô không cảm xúc trả lời.

“Vậy....chúng ta đi ăn!?” Anh nhìn đồng hồ rồi hỏi.

“Không muốn ăn.” Cô chu môi bất mãn.

“Vậy.....em muốn đi đâu!?” Anh khó chịu vì cô lạnh nhạt với anh như vậy.

“Đi karaoke đi....” Cô quay sang nhìn anh, sau đó hỏi:

“Anh có xe không!?”

“Có.” Anh gạt đầu sau đó tự nhiên nắm tay cô kéo đi. Ân, cảm xúc mềm mại thật tốt....

-----***-----

King là một quán bar với các phục vụ điều tiên tiến, không gian nhộn nhịp làm cho máu của mọi người đều sôi sục và hưng phấn, ngoài ra ở đây mỗi căn phòng đều cách âm rất tốt, không hề ảnh hưởng tới người bên trong.

Nơi đây luôn thực hiện các giao dịch ngầm, buôn bán vũ khí, thuốc phiện.....người đứng sau nơi này có thể làm mưa làm gió tùy ý mà không sợ chính phủ bắt, bởi vì sao, bởi vì chính phủ không người nào dám ra mặt.

Quay lại Trạch Thần Diên của chúng ta, bây giờ cô chỉ biết hát và uống rượu để giải sầu.

(Bài hát Chú cá vàng mất trí _ Dương Thừa Lâm)

Tin nhắn của em khóc trong điện thoại của anh

Nó cô đơn khi không được anh chạm vào Em giống như một chú cá vàng, anh sẽ không nhìn thấy những giọt nước mắt rơi

Chỉ có chậu nước kia mới rõ

Tiếng khóc này, ai đã gây ra? Nỗi đau đó, ai đã giữ lấy?

Bể cá rơi vỡ tối hôm đó cùng chúng ta thao thức thâu đêm

Còn lại anh và em, hai chú cá, không sao chịu được

Cái ôm né tránh xa lạ

Em cứ thế này có được không, ghi nhớ anh và chống đỡ đến bây giờ

Anh cũng không cần gấp rút đếm thời gian để đuổi em đi

Hai ta đã thỏa thuận, em cũng sẽ cố hết sức để làm được

Ngoéo tay rồi không ai được chối bỏ

Em cứ như vậy có được không, nhân lúc cuối cùng yêu anh thêm bảy giây nữa

Bất kể đưa cho em dù là một nhịp tim xa lạ

Khi thỏa thuận của chúng ta, phát hiện thật sự rất khó thực hiện được

Có tình cảm ai cũng không thể chối bỏ, không thể chối bỏ

Giọng hát trầm thấp mà nhẹ nhàng của Trạch Thần Diên vang lên, làm cho Âu Dương Vũ Phi phải say đắm trong bài hát đó. Đừng đùa, đường đường là một gia chủ thì đâu chỉ học đâu đó trên thương trường, lạnh lùng tàn nhẫn, mà còn phải học mấy cái linh tinh như cách bước đi phải ra sao, cách ăn nói và cách dùng cơm phải ra sao, treo trên mặt nụ cười giả dối, và nhạc cụ gì cô đều am hiểu hết, cô từng nghĩ cho dù công ty có phá sản, đồng băng Dự gia thì cô cũng có thể biểu diễn đường phố để kiếm tiền ấy chứ, ai kêu cô sinh ra đã được coi là thiên tài trẻ tuổi, ngay cả một đám con trai của Dự gia cũng không bằng một móng tay của cô làm gì. (Machiko: muốn biểu diễn đường phố thì cần hỏi ý kiến của Phong ca à nha :3)

Vừa hát xong cô đã cầm ly rượu lên nốc cạn, sau đó lại một ly rồi tới một ly khác....

“Được rồi, đừng uống nữa, em sẽ say mất.” Âu Dương Vũ Phi nhú mày, ai đã làm cô biến thành như vậy, anh mà biết anh sẽ giết hán.

“Tôi....không say....tôi đang rất tỉnh táo.....” Ánh mắt mờ lung nhìn anh, bước chân hơi loảng xoảng ngồi xuống ghế.

“Được rồi, em không say, vậy chúng ta về nha!?” Anh ân cần hỏi han, bàn tay thì cầm khăn lạnh lau mặt cho cô.

“Hử....tôi hỏi anh...” Cô nhú mày gạt tay anh ra.

“Được, em hỏi đi.” Âu Dương Vũ Phi cười nhẹ.

“Hừm....mục đích anh tới trái đất là gì!?” Thật ra cô không say, bởi vì không biết vì sao cơ thể này từ lượng rất tốt, uống rượu như uống nước vậy, giống như cô kiếp trước, từ nhỏ đã bắt đầu uống rượu cho nên lớn lên cho dù rượu có mạnh cỡ nào thì cô vẫn rất ít say, chắc nguyên chủ trước kia cũng vậy, nên từ lượng mới tốt như vậy nè. Mặc dù cô không say nhưng lòng đã say.

“Mục đích anh tới trái đất là để gặp em.” Anh bắt đầu thổi khí bên tai cô.

Cô không tự chủ rùng mình một cái sau đó cười hì hì nói:

“Tôi nói cho anh biết, mục đích của tôi tới trái đất là để phá hoại hào quang của nữ chủ, bởi vì sao, bởi vì cô ta giống y như người mà tôi đã từng dốc lòng yêu thương, cô ta không nên giống người đó, mặc dù nói không hận người đó nữa, nhưng khi một cái phiên bản giống em ấy đứng trước mặt tôi, mê luyến tôi, hại tôi làm cho tôi cảm thấy kinh tởm, nơi trái tim chỉ có chua xót và hối hận.” Đúng vậy, là hối hận, nếu trước kia không quá mềm yếu thì có lẽ bây giờ Dục gia đã yên ổn lại rồi, cho dù không vì Dục gia thì cũng vì những người đã trung thành với cô mà lật đổ âm mưu của em gái, thà rằng chỉ mình em ấy hận cô chứ cô không muốn cả thế giới phải hận em ấy. Tại sao trước kia cô lại không suy nghĩ thoáng một chút chứ, không biết mọi người bên kia thế nào rồi.

Bởi vì giọng nói có hơi nhỏ nên Âu Dương Vũ Phi nghe không rõ, vì vậy người nào đó hiểu lầm cô vì một đứa con gái mà đau lòng nên tức giận, dè cô xuống ghế.....cường hôn.

“Ừm~...” Trời ơi, cuối cùng cô đã xuyên qua cái thế giới gì mà mấy người ở đây thích cường hôn vậy nè...gahhhhh.

-the end-

P/s: haizzz, dạo này bận học bù đầu bù cổ nên không thể biết truyện nhanh cho m.n đọc được, m.n thông cảm cho ta nha ☐☐

Chương sau vị hôn phu Băng Khái Viêm lên sân, hủ hủ ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: 3

M.n muốn ta ngược Trạch Nhiên ntn nà...

Đóng góp ý kiến tí xíu nha, tại dạo này bận quá nên cũng lười suy nghĩ là ngược Trạch Nhiên ra sao, chỉ suy nghĩ tới làm sao cho nam9 lên sân thôi..

Còn một điều quan trọng là một tuần ta chỉ ra được 2 chương thôi ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ngược!

P/s: chương này ngược Nhiên nha, à không ngược cả hai mới đúng :3

- chương sau ta sẽ cho vị hôn phu lên sân ????????????

“Này....” Cô chưa nói xong thì cái tên Âu Dương Vũ Phi đã nhân cơ hội đưa chiếc lưỡi của mình vào, thăm dò khoang miệng của cô, quần quít lấy chiếc lưỡi ngọt ngào mà mê người, làm cho anh muốn dừng lại cũng dừng lại không được, chỉ biết nuốt hết những thứ thuộc về cô.

Không biết qua bao lâu Âu Dương Vũ Phi mới chịu tha cho cô, cô vô lực nằm trên ghế mà hít không khí, ánh mắt căm phẫn nhìn anh, nếu ánh mắt có thể giết người thì người trước mặt đã tan xát luôn rồi.

Cô nhú mồm chùi chùi miệng của mình:

“Anh bị điên!”

“Không có.” Âu Dương Vũ Phi còn thật sự trả lời.

“Tôi là con trai!!!” Trạch Thần Diên hét lên.

“Anh biết.”

Cô lắc đầu, không còn gì để nói nữa:

“Tôi muốn về nhà.”

“Anh đưa em về.”

Hai người vừa đi ra khỏi quán bar thì có kẻ đã chặn trước hai người:

“Anh Diên...” Trạch Nhiên khắc chế cảm xúc muốn giết người kia, gọi tên cô.

Thân thể không tự chủ được chấn động một chút, không thèm nhìn người con trai nào đó.

Trạch Nhiên hít một hơi thật sâu, sau đó ôn nhu nói:

“Anh có biết em tìm anh vất vả lắm không!? Tối rồi đừng giận nữa chúng ta về thôi.”

“Hừ...” Cô hừ lạnh sau đó quay sang chào tạm biệt Âu Dương Vũ Phi rồi leo lên xe Trạch Nhiên.

Mặc dù rất muốn kéo cô lại nhưng anh biết là bây giờ không phải lúc nên đành luyến tiếc rời đi, còn Trạch Nhiên thì thờ phào nhẹ nhõm khi cô không làm quá lên.

Không khí trong xe im lặng lạ thường làm cho cậu cảm thấy cực kì khó chịu.

“Tâm, xin lỗi.” Trạch Nhiên nhỏ giọng nói.

Ánh mắt cô hơi xao động một tí nhưng rất nhanh liền biến mất, hừ, nếu chị bỏ qua cho cưng nhanh như vậy không phải chị đây lỗ vốn sao!? Chị đây muốn ngược cưng lên bờ xuống ruộng.

Thấy cô vẫn không trả lời mà cứ nhìn ra ngoài cửa kính thì Trạch Nhiên rầu rĩ, chỉ đành im lặng lấy xe.

*****

Về tới Trạch gia, Trạch Thần Diên không nói không rằng, mở cửa đi lên phòng.

Trạch Nhiên chỉ biết lùi thui theo sau, nhìn từ phía sau bóng dáng cậu cô đơn và thê lương biết dường nào....

Aaaa....cô điên mất thôi, Trạch Thần Diên mi phải tỉnh lại, đừng bị mĩ nam kế lừa, cô còn phải ngược tên yêu nghiệt đó, cho tên đó lần sau không được nói bậy nói bạ trước mặt người khác nữa.

Đúng vậy, phải ngược, ngược, ngược.....gào thét trong lòng xong người nào đó lăn lên giường ngủ như chết.

-----***-----

Bởi vì tác dụng của rượu và ngủ trễ nên cô đánh một giấc tới xế chiều ngày hôm sau mới chịu mở mắt dậy, do cái bụng đang đánh trống kêu gào....

Lết thân xác nhức nhối vào nhà vệ sinh, tắm rửa thay đồ rồi đi xuống phòng ăn.....nhưng....

Có gì đó sai sai, tại sao trong nhà lại im lặng lạ thường vậy!?

“Nhiên đâu rồi bác quản gia!?” Cô nhú mày hỏi, thường thường thì giờ này tên yêu nghiệt đó ở nhà rồi chứ.

“Thưa Diên thiếu gia, nhị thiếu gia tối qua vừa về nhà không bao lâu thì lại ra ngoài tới bây giờ vẫn chưa về.” Ánh mắt của quản gia đã bắt đầu lo lắng, nếu như thường ngày thì cậu chủ nhỏ sẽ gọi về thông báo một tiếng nhưng đáng này....

“Ừ.” Cô gật đầu, trong lòng có cảm giác gì đó bất an.

11:00

Tại sao bây giờ tại chưa trở về chẳng lẽ dự cảm lúc chiều chính xác rồi sao!? Trạch Thần Diên lo lắng đi qua đi lại, bây giờ người làm trong nhà cô đã lệnh đi xuống nghỉ ngơi hết rồi, chỉ còn mỗi mình cô đợi chờ trong tòa dinh thự rộng lớn này.

“Cạch.” Tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên.

Trạch Thần Diên thấy vậy thì chạy ra coi thử, thấy Trạch Nhiên đi vào thì thờ phào nhẹ nhõm.

“Chị lo lắng cho em sao!?” Trạch Nhiên nở nụ cười yêu nghiệt hỏi.

“Hừ, có quỷ mới lo.” Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng như trút bỏ được gánh nặng.

“Vậy thôi.” Trạch Nhiên lạnh lùng trả lời sau đó không thèm để ý người nào đó mà đi thẳng lên phòng.

Cái tình huống gì đây!? Không phải người giận dữ là cô và người xin lỗi là hắn sao!? Sao đi ngược với kịch bản vậy!? Mà khoan.....cái mùi này....

Cô chạy thẳng lên phòng không hề gõ cửa mà tự xông vào làm cho ai đó vừa vào phòng giật nảy mình.

“Chị làm gì vậy!?” Trạch Nhiên nhíu mày hỏi.

Cô không quan tâm tới người nào đó nói bằng giọng nói lạnh lùng mà đi thẳng lại, giựt phanh cái áo sơ mi đen mỏng manh ra.

Nhìn thấy vết thương được băng bó kỹ càng nhưng vết máu vẫn ứ ra, vết thương gần tim!?

Bàn tay cô run run chạm nhẹ vào vết thương như sợ cậu đau mà không dám làm mạnh.

“Ai làm!?” Gương mặt cô cúi xuống nhỏ giọng hỏi.

“Chị quan tâm tới em làm gì!?” Trạch Nhiên khó chịu hỏi, không phải không muốn gặp em nữa sao!? Nếu như viên đạn chỉ lệch một chút thì cậu đã chết rồi, thế thì khỏi bị đau khổ khi bị bỏ nữa, như vậy cũng tốt....

Cô mím môi, là tại cô sao!? Là tại cô nên em ấy mới như vậy....

Càng nghĩ trái tim càng đau đớn, những giọt nước mắt không tự chủ mà rơi xuống, giọng nói ngẹn ngào của cô vang lên:

“Nhiên, xin lỗi, thật sự xin lỗi...” Nếu như cô không nổi tính trẻ con mà hờn dỗi thì em ấy đã không chạy loạn ra ngoài mà bị tập kích bất ngờ rồi....

Trạch Nhiên thấy cô khóc thì không đành lòng chỉ biết thờ dãi trong lòng, chỉ có cô là người duy nhất hành hạ được cậu như vậy, cô là nhược điểm yếu nhất của cậu, nếu một ngày cô rời bỏ cậu đi, chắc có lẽ cậu không còn lý do gì để sống trên đời này nữa...

Cậu cúi xuống hôn lên đôi mắt dính đầy nước mắt của cô, dịu dàng nói:

“Ngốc, đừng khóc.”

-the end-

Đề cử: Vượt Qua 3 Quy Tắc Đề Đến Bên Nhau ????????

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

“Nhiên, chị mời vai quá hà.” Trạch Thần Diên giả bộ bóp bóp vai nói.

“Được được, chỗ này sao!? Hay chỗ này!?” Trạch Nhiên cười yêu nghiệt vừa xoa bóp vừa hỏi.

“Sang trái một tí, đúng, chính là chỗ đó.” Cô nhắm mắt hưởng thụ.

“Nhiên, chị muốn uống nước trái cây.”

“Được rồi, nước trái cây có ngay đây.” Trạch Nhiên dùng xoa bóp và chạy vào nhà bếp, không lâu sau cậu đi ra với hai ly nước cam ép.

“Của chị đây.”

“Àn, thật ngon.” Cô uống khoảng nửa ly thì lại bắt đầu than thở:

“Nhiên, tự nhiên chị muốn ăn bánh ngọt.”

“Bánh ngọt!? Được, để em đi lấy.” Thế là người nào đó bị xem là người hầu từ lúc sáng cho tới bây giờ.

Trong lúc Trạch Nhiên đi vắng thì điện thoại cô run lên báo tin nhắn.

'Khoảng 1 h tới sân bay rước anh. ' Băng Khải Viêm.

'Cái tên hôn phu của nguyên chủ tới đây!? Hân tới làm gì!?' Cô nhủ mảy suy nghĩ.

"Nghĩ gì vậy!?" Vừa bước vào đã thấy cô chị họ suy nghĩ miên man thì thắc mắc hỏi.

"Khải Viêm kêu chị tới sân bay đón." Cô quay sang nhìn Trạch Nhiên trả lời, vừa nhìn thấy sự chua chát trong ánh mắt cậu thì không hiểu sao cô rất khó chịu.

"Ghen!?" Thấy ai đó im lặng thì cô mở miệng hỏi.

"Ừ, em đang ghen, ghen chết đi được, ghen tới nỗi muốn đem giấu chị ở một nơi nào đó mà không ai biết được luôn." Cậu khẽ sát mặt cô, mắt đối mắt, mũi đối mũi, trao đổi hơi thở lẫn nhau.

Mặt cô nổi lên hai đám mây hồng, trông cực đáng yêu.

"Sến súa!" Cô nhỏ giọng mắng yêu.

"Chụt." Cậu hôn lên môi cô nghe được tiếng, sau đó nói:

"Chỉ sến với mỗi chị thôi."

"Miệng toàn là mật." Bị hành động của cậu làm cho choáng váng.

"Chụt."

"Á, tránh ra...." Cô xấu hổ đẩy cậu ra.

"Không tránh, chụt."

"Biến thái...."

"Chụt."

"Yêu nghiệt."

"Chụt."

Cô vừa tức giận vừa xấu hổ dùng sức đẩy mạnh cậu ra, không ngờ lại đụng tới vết thương tối qua khiến cậu đau tới nhăn mặt.

"Plè, đáng đời cái tên biến thái." Làm bộ mặt quỷ xong sau đó cầm balô chạy ra khỏi nhà thẳng tới sân bay.

*****

Ngồi trong xe gần nửa tiếng đồng hồ thì một anh chàng cao ráo, đẹp trai ngồi đi tới gõ nhẹ vào cửa kính của cô.

"Khải Viêm!?" Cô hạ cửa kính hỏi, nhận được cái gật đầu thì cô chỉ ngón cái về phía tay phải, ý nói anh tự vòng qua mở cửa.

Đợi anh vào xe thì cô bắt đầu hỏi tiếp:

"Anh định ở đâu!? Khoảng bao lâu thì về!?"

"Em có vẻ không muốn anh ở đây nhỉ, Tâm nhi!?" Băng Khải Viêm quay sang khóa chặt hình bóng của cô, nhếch môi hỏi lại.

"Làm....làm gì có." Cô chột dạ trả lời.

"Ồ, vậy em đền bù cho anh như thế nào đây!?" Anh nhân nhặt hỏi.

"Đền bù gì!?" Nguyên một dấu hỏi to đùng hiện ra trong đầu.

"Thì....em dám đưa lần đầu cho em trai của mình." Anh đưa tài liệu đã xem được cho cô coi.

"Anh theo dõi tôi!?" Vừa xem xong, cô tức giận ném tập tài liệu xuống hết lên.

"Thứ nhất, em nên biết thân phận của em là gì? A, đúng rồi, hình như em bị mất trí nhớ nhỉ? Có cần anh giúp đỡ một tay cho em nhớ ra thân phận của em không!?" Băng Khải Viêm nửa đùa nửa thật nói.

Cô nhủ mày nhìn anh, thân phận!? Không phải chỉ là tiểu thư Đào gia thôi sao!/?

“Em không chỉ là con cháu của Đào gia, mà còn một thân phận khá đặc biệt vì vậy chuyện của em không chỉ một mình anh biết mà Đào gia, Băng gia, Trạch gia, và một số người đặc biệt điều biết, chỉ có em là không biết. Em có biết tại sao cậu ta bị thương không!? Điều là do em cả, lần sau thì nhờ Alan xóa hết dấu vết đi.” Băng Khải Viêm giải thích cho cô hiểu.

“Thân phận đặc biệt!? Alan là ai!/?” Mọi thắc mắc về nhân vật nữ phụ này của cô ngày càng tăng, trong tiểu thuyết không nói gì về cô nữ phụ này cả.

“Đi tới biệt thự của em đi.” Thấy cô suy nghĩ càng ngày càng rối thì anh cũng mở miệng lời cô trở về, sau đó một mồi nhắm mắt dưỡng thần.

Có lẽ vị hôn phu này cũng không tệ, cô có cảm giác hán ta không hề thích cô, nếu như thích thì làm sao bình tĩnh được khi biết vị hôn thê của mình ngủ với người khác mà không hề giận dữ gì!/? Thật ra cô không hề biết, Băng Khải Viêm khi biết chuyện này đã tức giận như thế nào, hận không thể giết cái tên Trạch Nhiên đáng chết kia, trong lòng thầm nhủ, khi gặp cô sẽ cho cô một bài học, nhưng không ngờ khi gặp rồi thì không thể nổi giận dù chỉ một chút, chỉ sợ cô ghét anh, sợ cô tổn thương, sợ cô rời xa anh nên anh chỉ có thể 'nhịn'.

-the end-

P/s: hôm qua nhà ta bị cúp điện cho nên ngủ sớm, hôm nay mới đăng bài lên đc :3 m.n thông cảm

- à, ta ngủ sớm đây, hai hôm nay đêm mưa nên bị nhức đầu rồi, ráng viết xong chương này cho m.n đọc nè, có ai thương ta kh!/? ????????

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: #x27;Lãng Quên#x27; & #x27;Nhớ#x27;

Cô chờ anh tới căn biệt thự riêng của mình, ở đây an ninh rất an toàn không sợ bị mất trộm, mà có sợ chỉ có thấy thẳng ăn trộm mới sợ thôi, tại vì mấy người ở đây toàn là vệ sĩ.

“Băng Khải Viêm, tôi muốn nhớ lại.” Trạch Thần Diên vừa bước vào nhà thì gương mặt nghiêm túc nhìn anh, cô đã suy nghĩ kỹ càng rồi, thân phận này thật sự quá mơ hồ, quá bí ẩn, càng ngày mọi chuyện phát triển ngày càng rắc rối, người ta thường nói muốn gỡ chuông thì phải tìm người buộc chuông, vì vậy cô tin chắc thân phận này không đơn giản, không những vậy còn liên quan trầm trọng tới cô.

Vội lại cô đã cố gắng nhớ lại rồi, nhưng ký ức của cô giống như đinh chỉ trước mấy ngày mẹ cô mất, còn về sau không thể nhớ gì cả, cô cảm giác như có cái gì đó ngăn lại vậy, thật khó chịu.

“Em xác định!/?” Băng Khải Viêm chăm chú nhìn cô như muốn nhìn kỹ cảm xúc của cô, nhưng trong mắt cô chỉ có kiên quyết.

“Xác định.” Cô nghiêm túc gật đầu, cô muốn biết mọi chuyện, về người con trai trong giấc mơ, về chiếc hộp, và cả một người lạ mặt hay xuất hiện trong giấc mơ gần đây, nhưng đáng tiếc cô nhìn không thấy mặt người đó, cô có cảm giác bất an và nổi bất an dạo gần đây càng trầm trọng.

“Anh tới đây cũng muốn nói cho em biết, An Nghị Chính bắt đầu hành động rồi, hán ta nếu lên làm gia chủ Đông Phương thì em không còn trốn tránh được bao lâu nữa, hán ta.....sẽ tìm tới em để lấy chiếc hộp kia, cho nên lần này anh tới là đưa cho em viên thuốc này.” Băng Khải Viêm từ trong túi lấy ra một viên thuốc đưa cho cô, sau đó giải thích về tác dụng của nó.

“Viên thuốc này được tạo ra cùng viên thuốc trước kia em đã uống, viên thuốc kia có tên là 'Lãng Quên' còn viên thuốc này thì là 'Nhớ', 'Lãng Quên' tác dụng cũng như tên một khi đã uống vào sẽ cho người kia quên hết tất cả, nhưng muốn thuốc tác dụng em cần phải bị tra tấn thân thể và linh hồn, khi con người ý thức dần mơ hồ thì chỉ cần uống viên thuốc này vô, ngủ một giấc thế là quên hết mọi chuyện, trước kia em đã làm như vậy để quên đi, trở thành một tờ giấy trắng.”

Cô trợn mắt kinh ngạc, thì ra kí ức của cô bị thuốc làm cho quên đi, hèn chi cô có muốn nhớ lại cũng không được, và đặc biệt là không có dấu hiệu của người mất trí nhớ, nếu nói vậy Trạch Thần Tuấn, Trạch Nhiên đã biết chuyện này nên họ không hề kinh ngạc?

“Viên 'Nhớ' này không cần phải bị tra tấn, chỉ cần cho người uống viên thuốc 'Lãng Quên' đọc hay kể lại một chuyện ấn tượng nhất trong kí ức sẽ lấy lại được trí nhớ, nhưng, viên 'Lãng Quên' sẽ bị tra tấn mà nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ để quên đi, còn viên 'Nhớ' thì ngược lại nhẹ nhàng đi vào kí ức nhưng lại đau đớn khi lấy lại nó.” Ánh mắt anh đau lòng nhìn cô, chỉ cần nhớ lại lần trước thôi anh đã cảm thấy hít thở không thông, nó mãi là ác mộng trong đời anh, chỉ là anh vô năng không thể nhún tay vào cuộc sống của cô, nếu không nó sẽ càng náo loạn hơn.

“Cám ơn anh đã giải thích, vậy tiếp theo....” Cô nhận lấy viên thuốc từ trong tay anh, hít sâu một hơi rồi hỏi.

“Em đi tới chỗ này.” Anh lấy ra một bản đồ vẽ tay đưa cho cô.

“Đây là!” Trạch Thần Diên khó hiểu...

“Tôi đó em sẽ lấy lại được kí ức, đoạn đường sau em phải đi một mình rồi, không ai có thể giúp em được nữa, ngay cả anh.” Nếu như em của trước kia cũng không muốn người khác xen vào chuyện của mình, mà anh là người khác, cho dù có là vị hôn phu của em thì trong mắt em, ngoại trừ hấn ta ra thì ai cũng là người khác.

“Viêm, cảm ơn anh.” Cô cảm động đi lại ôm chặt lấy anh, tại sao anh lại có gương mặt bị thương và cô đơn tới vậy!? Ngay cả đứng trước mặt cô anh cũng giữ khoảng cách, tựa như đó đã là thói quen.

Thân hình anh cứng đờ, nếu như thời gian có thể dừng lại thì anh muốn nó dừng ở khoảng khắc này, lần đầu tiên, lần đầu tiên cô thân mật với anh như vậy, chỉ là bây giờ cô mất trí nhớ nên mới làm vậy, một khi cô nhớ lại rồi cô sẽ không thân mật như vậy, à không, phải nói là một cái liếc mắt cũng không thêm liếc.

*****

“Aaaa...” Trong căn phòng rộng lớn, người nằm trên giường gấp ác mộng mà tỉnh lại, hộc hộc hộc, mồ hôi chảy khắp gương mặt, và đặc biệt hơn nữa là người con trai này có mái tóc bạch kim, ánh mắt màu cam chứa đầy hoảng hốt nhưng không giấu nổi bi thương tràn trong mắt, người con trai ngược mặt lên nhìn ra cửa sổ thần thờ, ánh sáng chiếu vào gương mặt cậu làm gương mặt hiện rõ lên, người này có gương mặt giống y chang Trạch Thần Diên.

“Tâm....” Giọng nói run rẩy của cậu vang lên, nói đúng một chữ sau đó lại rơi vào trạng thái thần thờ.

-the end-

P/s: mấy chương sau ta sẽ viết TTD đi lấy lại kí ức nha, và mọi người sẽ biết đc hai anh chàng bí ẩn trong giấc mơ. ???????? Còn chuyện nam chủ tạm thời gác qua một bên đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kìa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Giới thiệu nhân vật (tiếp theo)

Tên: Băng Khải Viêm

Tuổi: 25

Là thiên tài y học cũng là nhà nghiên cứu, chuyên nghiên cứu ra mấy loại thuốc kì lạ, chủ yếu là hành hạ tội nhân. Coi nghiên cứu như mạng sống, yêu Đào Băng Tâm từ cái nhìn đầu tiên và cũng được coi là thanh mai trúc mã (mặc dù suốt ngày anh cứ chui vô phòng)

□

Tên: Baron (dịch ra là người tự do)

Tuổi: 20

Thân phận: người bảo hộ

Là cánh tay đắc lực của Hắc gia.

□

Tên: Diggory (kẻ lạc lối)

Tuổi: 20

Thân phận: thủ vệ của Hắc gia

Bạn thân của Baron.

□

Tên: Hắc Vũ Lôi.

Tuổi: 18

Em trai sinh đôi của Đào Băng Tâm

Còn thiếu ai kh nhĩ!?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Nhật kí_Trạch Thần Tuấn trở về!

Đứng trước một căn nhà nhỏ, cô nhũu mày càng sâu, nơi đây là một khu rừng không ngờ trên đây lại có căn nhà nhìn có vẻ cổ điển!?

Cô cầm chìa khóa mở cửa, xung quanh được đặt lên bằng một lớp vải trắng, công việc đầu tiên là bắt tay vào việc dọn dẹp nhà sạch sẽ.

Sau khi dọn xong, khung cảnh quen thuộc đập vào mắt cô khiến cô ngẩn ngơ không thôi. Giống như vô thức bước tới cái bàn nho nhỏ, mở ngăn tủ ra, bên trong là một chiếc hộp cực kì tinh xảo.

Lấy chiếc chìa khóa có kiểu dáng kì lạ mở chiếc hộp ra, bên trong là một quyển nhật ký màu đen viền vàng, nhìn cuốn nhật ký mà cô nhớ lại lời nói của cái tên Băng Khải Viêm kia.

'Kì thật em không cần uống viên thuốc này cũng được, nó chỉ có tác dụng trợ giúp thôi, nếu anh nhớ không lầm thì trước kia em có một quyển nhật kí màu đen, tuy không biết em viết gì trong đó nhưng nó sẽ giúp em nhớ lại một phần.'

Cầm cuốn nhật kí lên, mở ra trang đầu tiên.

Ngày x/xx/xxxx

Lần đầu viết nhật kí...

Thật không ngờ hôm nay tôi mới phát hiện một điều rất quan trọng đó là tôi có một đứa em trai tên Hắc Vũ Lôi.

Ngày x/xx/xxxx!? Lúc đó nguyên chủ mới năm tuổi đã viết chữ!? Còn viết cả nhật kí, chẳng lẽ là thiên tài!? Cô nhũu mày lật qua trang tiếp theo.

Ngày y/xx/xxxx

Vô tình nghe được chuyện về tôi, về cha và mẹ....

Không ngờ tôi lại mang trong mình dòng máu của Hắc gia, một gia tộc hùng mạnh nhưng lại mê tín, truyền thuyết kể rằng Hắc gia một đời hùng mạnh một khi sinh ra một cặp sinh đôi thì chỉ có thể giữ lại một người, nếu ai không tin Hắc gia sẽ bị suy tàn. Nếu để bọn trưởng lão biết họ sẽ giết một trong hai đứa, cha tôi đã nghĩ ra biện pháp, đó là truyền thông tin nói mẹ sinh được một đứa con trai còn tôi được họ âm thầm đem về Đào gia nuôi dưỡng.

Ngày.....

Năm tôi lên sáu tuổi đã quay về Hắc gia với thân phận là con nuôi của cha, và cũng là lần đầu tiên gặp được em trai của tôi, có cảm giác thật hồi hộp.

Ngày.....

Tham vọng của gia tộc thật tàn độc, họ vì cái gọi là danh lợi mà giết lẫn nhau và cả tôi một đứa bé đáng lẽ ra phải sống trong đùm bọc của cha mẹ lại sống trong cái gia tộc đầy máu tanh kinh tởm đó. Tôi đã giết lão thất trưởng lão.....

Ngày.....

Ha ha.....thật buồn cười, tại sao cha lại đem cái tên Băng Khải Viêm đáng ghét kia làm vị hôn phu của tôi!? Hắn ta chả có gì tốt lành, chỉ là một thằng nhãi suốt ngày bám theo tôi nói về ước mơ đáng tự hào của mình, thật phiền phức, rất muốn bắn cho hắn một nhát để hắn im miệng cả đời.

Ngày.....

Lại phải diễn kịch thành một cô bé ngoan, nó khiến tôi kinh tởm, khinh thường bản thân tôi, một đứa bé được nuôi ở Đào gia, một gia tộc sát thủ thì làm sao có chuyện ngây thơ trong sáng cơ chứ, nhưng bởi vì cái tên Liễu Phong kia đang giữ cái bằng chứng phi pháp của An Nghị Chính nên đành gọi hắn một tiếng “ba” vậy.

Ngày.....

An Nghị Chính, cái tên phản bội này dám lấy thông tin của gia tộc trao đổi với Đông Phương gia, còn vu oan hãm hại Hắc gia, khỏi cần nói tôi cũng biết Hắc gia sắp tiêu đời rồi, bây giờ tự nhiên tôi nhớ tới truyền thuyết kia, liệu truyền thuyết sẽ thành sự thật!?

Ngày.....

Em trai tôi, nó lại nghe được đoạn đối thoại giữa tôi và cha, liệu nó có khinh thường người chị gái đôi tay đã dính đầy máu này!?

Ngày.....

Nó thật sự đã chán ghét tôi, nó bắt đầu xa lánh, không còn chạy quanh quẩn bên tôi, gọi một tiếng “chị Tâm”, tim tôi đau quá, giống như nửa linh hồn đã biến mất, nửa trái tim như ngừng đập, đây là dấu hiệu của vết nứt chị em chăng!?

Ngày... ..

Tôi lại quay về Đào gia, nhưng cái tên Liễu Phong này, hẳn ta phải chết.....nhưng mẹ lại không cho phép.

Lại bay qua nước A một chuyến rồi, vở kịch với hắn ta vẫn chưa xong mà....

Ngày.....

Anh em Trạch gia nhìn ai cũng ngầu cả, đó là suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu khi gặp mặt hai người họ.

Ngày.....

Trái tim lạnh giá bao nhiêu năm của tôi lại được sưởi ấm, lần đầu tôi biết và muốn tin tưởng cái gọi là tình yêu, tôi yêu chàng vệ sĩ thay tôi làm tất cả, bảo vệ, che chở cho tôi, tôi yêu Baron....

Ngày.....

Chiếc hộp.....mọi người đang tìm nó, không ngờ trong đó lại chứa bằng chứng phạm tội của tên An Nghị Chính đó, cho nên hắn ta mới gấp gấp xóa bỏ mọi thứ trong chiếc hộp đó.

Ngày.....

Không ai biết về chiếc hộp đó, nhưng tôi lại biết, tôi cần phải quên hết mọi thứ, nếu không sóng gió lại bắt đầu.

Ngày.....

Hắc gia lụi tàn, Đông Phương đứng thứ nhất, Đào gia, Trạch gia sống ẩn, những gia tộc khác không ai dám phản kháng Đông Phương, và vở kịch cuối cùng đó là, Mẹ mất, tôi vì đau lòng quá độ mà chết, cha và mọi người sẽ trốn trong căn cứ.....

Ngày.....

Hắc Vũ Lô.....bị bắt.

“Bịch.” Cuốn nhật ký rớt xuống đất, Trạch Thần Diên ôm đầu té lăn trên nền nhà, đôi mày nhíu chặt, gương mặt trắng bệch không còn tí máu, từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh chảy ra.

Cùng lúc đó ở Trạch gia.....

“Anh....” Trạch Nhiên chưa nói xong Trạch Thần Tuấn đã giáng cho cậu một cú vào mặt, má bị đánh sưng lên, khóe miệng chảy máu.

“Mẹ kiếp, sao mày dám làm vậy với cô ấy!?” Ánh mắt chứa đầy tơ máu, gương mặt anh tuấn tức giận mà vặn vẹo, khí thế quanh thân của anh âm lãnh, nhìn anh bây giờ như con mãnh thú, lúc nào cũng có thể cắn xé Trạch Nhiên ra thành nhiều mảnh. Hiên nhiên Trạch Thần Tuấn khi nghe xong chuyện của em trai và người anh yêu xảy ra quan hệ thì đã tức giận không khống chế nổi mà muốn giết người.

-the end-

P/s: giờ mới có thời gian viết, dạo này học nhiều gấp sức khỏe không được tốt nên viết trễ, xin lỗi m.n nha :3

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nụ hôn đầu.

“Nè.” Một cô gái tầm mười lăm mười sáu tuổi có mái tóc màu trắng, đôi mắt cam to tròn vui vẻ chạy lại người con trai đang ngồi trên ghế lau chùi thật kĩ cây kiếm nhật trên tay.

“Nè, Alan.” Đào Băng Tâm không thấy anh trả lời thì gọi lần nữa.

“Nè, anh không nghe tôi nói sao tăng băng đáng ghét.” Cô bắt mẫn hét lên, hai tay chóng nạnh.

“Nói.” Anh phun ra một chữ lạnh như băng không chữ tí xíu cảm tình nào.

“Hu hu.....tên Baron kia lại bơ ta, ngay cả người cũng lạnh lùng với ta, tại sao ta lại khổ như vậy!? Hu hu...” Cô vừa nói vừa giả vờ khóc, làm động tác lau nước mắt.

Anh không buồn liếc cô một cái mà chăm chú lau đi lau lại thanh kiếm cho tới khi nó sáng bóng thì mới chịu ngẩng đầu lên, hiện lên trước mắt cô là một gương mặt tuấn tú, khiến người ta nhìn vào khó mà quên được nhưng lại lạnh lùng không có một tí biểu cảm nào, ánh mắt đỏ tươi nhìn cô gái đang diễn trò trước mặt sau đó lại phun ra vài chữ.

“Rồi sao.”

“Người không thể quan tâm ta một tí sao!? Dù sao chúng ta cũng được coi là đồng đội mà.” Cảm thấy nói chuyện với một người không biết đùa giỡn là gì thật là nhàm chán, đã vậy trên mặt duy nhất chỉ có một cái biểu cảm, nói chuyện không quá năm từ trở lên, suốt ngày ngồi một mình lau đi lau lại thanh kiếm, mặc dù nó chả dính tí xíu bụi hay mấy thứ dơ bẩn gì.

“Khỏe!?” Nghe người nào đó lải nhải bên tai thì cũng thấy phiền nên anh chiều theo ý cô một tí, nhưng sự quan tâm của anh lọt vào tai cô giống như không quan tâm vậy, giọng nói lạnh lùng khiến người ta muốn rơi vào hầm băng.

“Không khỏe thì sao đứng trước mặt người được.” Cô tròn mắt trả lời, sau đó ngồi sát vào anh ôm lấy cánh tay của anh.

“Buông.” Anh nhú mày nhìn cái móng vuốt ở trên người mình, lạnh giọng nói.

Nhưng đổi lại là cái ôm càng chặt:

“Không buông.”

“Cút.” Anh cố gắng kéo cánh tay ra, cô không những không buông mà hai cái chân quấn quanh hông của anh, sống chết không rời.

“Không, không, không!!!” Cô cố tình hét lớn vào tai anh.

“Muốn chết!?” Anh dùng tay còn lại của mình mà bóp cổ cô, đợi tới khi gương mặt cô trở nên xanh tím vì thiếu dưỡng khí thì anh buông ra, cô cũng xụi lơ trên ghế thờ hồn hên, còn anh thì cầm thanh kiếm thân yêu lạnh lùng bước đi.

“Tên Alan khốn kiếp, không biết thương hoa tiếc ngọc là gì mà.” Cô uất ức la lên, nhưng xung quanh đã không còn ai nữa.

*****

Ngày hôm sau....

“Alan.” Cô chạy lại ôm cánh tay anh, dường như cô đã quên ngay hôm qua mình đã chặt vật ra sao.

“Gi!?” Cô tiểu thư này làm gì cứ bám theo anh hoài vậy, sao không đi tìm tên Baron kia để bồi dưỡng tình cảm đi.

“Không nhớ người ta sao!?” Cô hỏi cứ như anh là người yêu của mình không bằng.

“Không.” Và anh đã phũ phàng trả lời.

“Mồ~...anh giúp em một việc nha.” Cô chớp đôi mắt to nhìn anh.

“Không.” Anh thẳng thừng từ chối, chuyện mà cô tiểu thư này nhờ giúp chắc chắn chả có chuyện tốt lành gì.

“Thôi mà, anh chỉ giả vờ làm bạn trai em thôi mà.” Cô năn nỉ nói.

“Phiền.” Quả nhiên, mấy chuyện phiền phức như thế này sao lại nhờ anh!? Cuộc đời anh rất ghét mấy chuyện phiền phức, quan niệm của anh chỉ có nhanh gọn_lẹ.

“Không phiền, không phiền, chỉ cần đi theo em, quan tâm em tí xíu, thể hiện tình cảm trước mặt Baron là được.” Cô lắc đầu sau đó giải thích.

“Lười.” Cuối cùng cũng kéo cánh tay của mình ra được, phun ra một chữ sau đó xoay người bỏ đi.

“Á, đừng đi mà, Alan, Alan à, Alan ơi.” Cô lon ton chạy theo, miệng còn không quên gọi tên ai đó.

“Cút.”

“Alan...um.” Cô chưa kịp nói xong thì đã bị anh kéo lại hôn, ánh mắt cô tròn to không thể tin.

Anh ngậm lấy đôi môi mềm mại, thuận thực đưa chiếc lưỡi của mình vào khoang miệng của cô, đuối theo chiếc lưỡi đang trốn tránh kia, bàn tay siết chặt eo cô lại gần mình hơn, sau một hồi kinh ngạc thì cô cũng nhắm mắt lại hưởng thụ hương vị kì lạ này, còn ánh mắt anh nhìn cô không một gợn sóng.

Sau một hồi anh cũng bỏ cô ra, lạnh lùng nói:

“Lần sau nếu không muốn bị cưỡng hôn thì tránh xa ta ra một chút.”

Nói xong anh liếc mắt qua phía sau nhìn người con trai đang tức giận kìm chế bản thân mà nhếch môi cười đắc ý, sau đó xoay người rời đi.

Lúc cô định thần lại thì cảm thấy vừa tức vừa giận, đó là nụ hôn đầu của cô, sau lại trao cho cái tát bằng lạnh lùng đó chứ, hu hu.

Còn Baron tức giận rời khỏi, không ngờ anh định tới xin lỗi cô thì lại thấy hình ảnh gai mắt này, mặc dù biết tên kia cố ý nhưng vẫn không kiềm được nổi chưa xót trong lòng, tiểu thư, người thật biết cách hành hạ người khác mà.

- THE END-

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Quá Khứ của Alan!

Một ngôi làng cổ xưa, một ngôi làng luôn tin lời của các vị thần. Cũng bởi vì một câu nói của họ mà biết bao nhiêu đứa trẻ khi sinh ra phải mất mạng, phải chịu cảnh vũ nhục của mọi người, phải hèn mọn cầu xin.

Cũng chính vì vậy mà một gia đình hạnh phúc, một người mẹ khi đang mong chờ đứa con đầu lòng của mình ra đời phải bị hành hạ cho tới chết, gia đình tan rã.....

Người phụ nữ này cũng chính là mẹ của Alan, một người có gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, khiến cho biết bao nhiêu người phải ghen tị và hâm mộ.

Nhưng không ngờ khi sinh Alan ra, mọi thứ bắt đầu thay đổi, một khi sinh ra đứa bé có đôi mắt màu đỏ và dấu ấn kì lạ sau lưng phải diệt trừ tận gốc, cha thì đánh chết tại chỗ, mẹ thì đem vào U Cốc để cho bọn đàn ông hành hạ phát tiết cho tới chết, con thì quăng vào rừng cho sói ăn.

Alan có đôi mắt màu đỏ như máu, lúc đem vào rừng phải nói là gặp phải may mắn nên gặp được sói mẹ, sói mẹ đã đem cậu về nuôi lớn, vì sống trong hoàn cảnh của sói nên Alan hiểu được tiếng động vật, hành động nhanh nhẹn như sói, khát máu vô tình.

Năm cậu lên mười đã gặp được trưởng lão của Đào gia, lục trưởng lão tính tình nhân hậu, ông đi khắp nơi để cứu vớt những đứa trẻ đáng thương, bởi vì lúc nhỏ ông cũng bị bỏ rơi, cho nên ông hiểu nỗi bất hạnh của những đứa trẻ đó. Trong một lần ông bị lạc đường thì ông gặp được Alan, cậu nhìn ông bằng ánh mắt khát máu.

“Cậu là người của gia tộc nguyên rùa!?” Lục trưởng lão nghi hoặc hỏi.

“Grừ.” Cậu nhe răng cảnh giác.

“Một cậu bé tội nghiệp, hãy đi theo ta, ta sẽ dạy cậu tất cả.” Ông không sợ hãi mà ôn hòa nói tiếp.

“Grừ.” Cậu thật sự không hiểu hần ta đang nói gì cả, tại sao hần ta cũng giống cậu và đi bằng hai chân!?

“Grừ grừ grừ.” Không biết từ lúc nào sói mẹ đã xuất hiện phía sau cậu, giải thích cho cậu hiểu.

“Grừ grừ.” Ánh mắt cậu không thể tin nhìn sói mẹ, nước mắt chảy xuống, tại sao mẹ lại không cần cậu!? Tại vì cậu khác với mọi người sao!?

Sói mẹ mặc dù không đành lòng nhưng cũng phải quyết tuyệt rồi đi, bởi vì sói mẹ biết cậu không thể lớn lên theo cách này được, cậu không phải là sói mà là con người, là một đứa bé tội nghiệp....

“Hãy đi theo ta.” Lục trưởng lão thấy cậu khóc.....à không, phải nói là tru lên thì bắt đắc đi đi lại an ủi.

Cậu nghe theo mà gật đầu, mặc dù chả biết người này tại sao lại giúp mình.

“A....lục trưởng lão, ngài đã về rồi.” Đào Băng Tâm vui sướng chạy lại ôm chân Lục trưởng lão, năm nay cô chỉ mới có sáu tuổi thôi.

“Tâm nhi, ta rất nhớ con nha.” Lục trưởng lão hiền hòa vuốt mái tóc cô.

“Hi hi.....ủa, ai đây!?” Đào Băng Tâm tò mò hỏi.

“Đây là Alan, ta tìm thấy cậu bé ở trong rừng, Alan từ nhỏ đã sống cùng với đàn sói nên hành động cũng giống sói vậy, con thay ta chăm sóc Alan được không!?” Lục trưởng lão thấy cô tò mò thì giải thích.

“A....cứ để con lo.” Đào Băng Tâm vui mừng hớn hở chạy lại nắm tay Alan, nhưng chưa đụng vào đã bị cậu cảnh giác lùi lại.

“Grừ....” Alan lạnh lùng nhìn cô.

Hành động nắm tay của cô vẫn giữ ở không trung, nhưng không biết cô suy nghĩ gì sau đó cười bí hiểm.

“Grừ grừ...” Đào Băng Tâm cũng học theo grừ grừ theo cậu.

“Grừ.” Alan ngạc nhiên.

Thấy vậy cô đi lại phát tay lên vai cậu, bắt đầu học theo tiếng sói:

“Grừ grừ....grừ grừ, grừ grừ....grừ grừ grừ.....”

Đầu Alan chảy ba vạch hắc tuyến.

“Câm mồm.” Giọng nói lạnh như băng vang lên nhưng lại chứa một chút non nớt của trẻ con.

“A....cuối cùng cũng chịu nói rồi sao!?” Đào Băng Tâm hớn hở hỏi, hai mắt phát sáng như là phát hiện điều gì mới lạ nhìn cậu.

“Hừ.”

“Người sống trong rừng sao mà nói tiếng người được, để ta dạy người ha....grừ.” Cô nhe răng cười thật tươi.

Có qui luật nào sống trong rừng thì không biết nói tiếng người!? Cậu nói thì được chứ viết thì bó tay chấm com rồi.

“Trước tiên ta sẽ làm lịch trình cho người, đầu tiên là học cách mặc quần áo, sau đó là mang giày, sau đó là tắm rửa cắt tóc tai cho nó sạch sẽ gọn gàng, sau đó nữa là cách giao tiếp, sau đó nữa là học chữ, bla bla bla.....” Đào Băng Tâm liệt kê ra lịch trình cần thiết cho một năm của Alan. Sau khi cậu biết những điều đơn giản nhất thì mới cho cậu huấn luyện trở thành một sát thủ được.

“Cậu không sợ tôi!?” Alan hỏi.

“Vì sao!?” Đào Băng Tâm thắc mắc hỏi.

“Tôi là người của gia tộc nguyên rùa, đôi mắt của tôi...” Alan kim chế nói ra.

“Người ta nói cậu là yêu quái đầu thai chuyển thế sao!? Nếu vậy chẳng phải tôi là yêu tinh ngàn năm!? Người ta nói gì thì cứ kệ họ, miệng là của họ chúng ta làm sao quản được!? Chẳng lẽ người nào nói cậu là yêu quái, cậu sẽ giết người đó, vậy một trăm một ngàn người nói cậu sẽ giết hết!?” Đào Băng Tâm nói ra suy nghĩ của mình.

“Cậu chỉ cần giết những người đã hại chết ba mẹ cậu thôi.”

“Cám ơn.” Khóe miệng hơi cong lên, một dòng nước ẩm trong lòng chảy qua.

-the end-

Tên: Alan

Tuổi: 22

Là sát thủ, sử dụng các loại vũ khí đều thành thạo, nhưng chủ yếu sử dụng kiếm.

Là đồng đội của Đào Băng Tâm, yêu cô ngay cái nhìn đầu tiên nhưng khổ nỗi thần kinh thô nên vẫn chưa phát hiện.

Ghét Baron, đơn giản vì Đào Băng Tâm thích hắn.... :3

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Trạch Thần Tuấn nhìn người con trai trước mặt, từ từ điều chỉnh lại cảm xúc của mình, không khí đột nhiên trở nên nặng nề.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, tiếng của Trạch Thần Tuấn lại vang lên:

“Em biết, em không thể động vào cô ấy mà.”

“Em...” Trạch Nhiên mím môi, đứng vậy cô gái mà cậu yêu là chị họ của cậu và là con gái của kẻ thù của cha, bởi vì người đàn ông đó đã cướp đi vị hôn thê của ông, đó là lý do tại sao từ lúc cô dọn tới đây sống tới giờ Trạch gia chủ chưa bao giờ xuất hiện.

Mỗi lần nhìn thấy cô thì cha lại nhớ tới gương mặt đáng ghét của tên cướp vị hôn thê của mình nên đã đi theo mẹ về bên Đào gia.

“Nếu để gia chủ biết chuyện này chắc chắn ông sẽ không để yên cho cả hai chúng ta và cả.....cô ấy.” Trạch Thần Tuấn nghiêm chỉnh nói.

“Em tự lo được, sẽ không để vì chuyện này mà liên lụy với cô ấy.” Trạch Nhiên nói y như đinh đóng cột, nhưng không biết trong tương lai có thật là vậy không.

“Không chỉ riêng em, anh cũng không trơ mắt ra nhìn Trạch gia chủ lấy cớ này mà hủy diệt Hắc gia.” Trạch Thần Tuấn cười lạnh, cha sao!? Từ đó giờ anh chỉ xem ông ta là một con cò mà thôi, nhưng không hiểu sao mẹ lại yêu người đàn ông máu lạnh vô tình này điên cuồng như vậy, ích kỷ, hèn hạ, vô si những phẩm chất “tốt đẹp” nhất đều nằm trên người ông ta, ngay cả bây giờ ông ta còn liên kết với An Nghị Chính để tiêu diệt Hắc gia mà.

“Anh quên rồi sao, Băng Tâm họ Đào chứ không họ Hắc, Hắc gia sao!? Chỉ có người của Hắc gia chủ là nhìn còn thuận mắt chứ mấy ông trưởng lão nhìn là muốn phanh thây cho chó ăn rồi, toàn là những kẻ mạ vàng bên ngoài thối nát bên trong thôi.” Trạch Nhiên cười lạnh nói.

Cùng lúc đó tại sân bay...

“Thiếu chủ, chúng ta đi đâu!?” Người vệ sĩ hỏi.

“Về biệt thự riêng của ta đi.” Giọng nói trầm thấp vang lên, do thiếu ánh sáng nên chỉ nhìn được từ nửa gương mặt trở xuống.

“Vâng.” Người vệ sĩ tuân lệnh sau đó khởi động xe chạy đi.

Cố Hạo Phong mở điện thoại lên nhìn ảnh người con gái có mái tóc trắng đang tươi cười trong hình thì bất giác khóe môi cũng cong lên một độ cong 'Tâm nhi, anh về rồi đây.'

*****_*****

Nói tới Đào Băng Tâm thì bây giờ cô đang ngơ ngác nhìn khối băng vạm vỡ trước mặt, không phải cô đang trong căn nhà nhỏ để tìm lại kí ức sao!? Tại sao cái tên này lại ở đây!? Mà đợi đã không phải nguyên chủ nói thích cái tên Baron gì đó rồi sao!? Sao tìm cô từ lúc gặp tên này lại đáp như muốn nhảy ra khỏi người vậy chứ!!!!

À xin giới thiệu một chút, khối băng vạm vỡ này không ai khác chính là Alan...

“Này sao người biết ta ở đây!?” Đào Băng Tâm bĩu môi, cái tên này bị cấm hay sao không nói tiếng nào mà cứ nhìn cô hoài, cũng may cô lấy lại được kí ức rồi, nếu không cô còn tưởng tên này được đúc kết từ băng thiết luôn á, ai kêu cả người lúc nào cũng tỏa ra hơi lạnh làm gì, định làm máy lạnh à?

“Viêm” Alan phun ra đúng một chữ, cái này người ta thường nói lời ít mà ý nhiều nà.

À, ý hắn đang nói là tên hôn phu kia nói cho hắn biết á hả!?

“Anh không phải đang bên cha tôi giúp đỡ!?” Đào Băng Tâm nhăn mặt lại hỏi.

“Bảo vệ.”

Lên được thêm một chữ nữa rồi nhưng có đều từ này hơi khó à nha, ý hần là bảo vệ ai!? Cô hay Hắc gia chủ hay là hần!?!? Càng nghĩ càng rối, cô dùng ánh mắt mờ mịt nhìn hần.

“Em.” Alan lạnh lùng phun ra thêm một chữ nữa, nhưng ánh mắt có hơi tan rã ra được tí xíu, giống như một vùng băng tuyết quanh năm gặp được mặt trời vậy.

“À, gia chủ kêu nguoi tới!” Đào Băng Tâm xoa cằm gât đầu, ý là đã hiểu sơ sơ.

“Không.” Alan ngậy thơ trả lời.

“Ờ ờ, vậy nguoi tới làm gì?” Hình như tên này chưa bao giờ nói trên năm chữ, trừ cái lần hần cưỡng hôn xong có nói qua một lần thì đa số đều im lặng hoặc trả lời đúng một từ duy nhất.

“Lo.” Cô còn hỏi hần mấy câu vô bổ này làm gì? Không lo thì làm sao chạy xa như vậy tới đây để coi cô có khỏe không? Thật ngốc.

Nếu như để cô biết suy nghĩ của tên này bảo đảm đập đầu vô gối tự tử liền, làm sao mà cô biết cái tên lạnh lùng này lo lắng cho cô chứ!!!

Thích....

Hần lo cho cô? Ồ mải gót....

Chắc hôm nay hần quên uống thuốc, cũng có thể tới kỳ động kinh cũng nên....

Tự nhiên được tặng băng vụn năm lo lắng, có cảm giác như vụn xuôi sắp tới với mình.

“Nghỉ ngơi.” Alan kéo chăn lên cho cô, ép cô ngủ không cho người nào đó suy nghĩ lung tung nữa.

-the end-

Đôi lời tác giả.

- Mọi người cũng bit ta sắp thi tốt nghiệp đúng kh? Mấy chương trước ta cũng có nói qua vài lần :3

Tình hình là vậy, dạo này bài ngập đầu không có thời gian để viết truyện nên mọi người có thể đợi hơi lâu ????

Truyện thì ta không bỏ chỉ ra chậm thôi, nếu như độc giả nào không có kiên nhẫn chờ thì có thể ngừng quan tâm truyện và kiếm truyện mới.

Cám ơn ????

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chị rút cuộc ở đâu!?

“Thiếu gia...tôi rồi sức khỏe ngài không tốt vẫn nên vào trong nghỉ ngơi thì hơn.” An Nghị Chính cúi người, giọng nói đầy lo lắng nhưng ánh mắt thì lại tràn đầy khinh bỉ nhìn Hắc Vũ Lôi.

“Ghe tòm.” Hắc Vũ Lôi hừ lạnh, là hần, tất cả đều tại hần, tại hần mà giờ cậu bị liệt vào danh sách đen của Hắc gia, trong lúc cậu bị ghen tị che mờ lí trí, ghen tị với đứa con gái nuôi mà cha mang về, ghen tị vì cha quan tâm, lo lắng cho đứa con gái đó, mọi cảm xúc tức giận, lo lắng, ghen tị, thù hận đều bao vây lấy cậu thì hần đã xuất hiện, xúi giục cậu giết hết tất cả người đứng bên cha và đứa con gái đó, xúi giục cậu đem tất cả tài liệu của gia tộc đưa cho hần, nhưng tới khi Hắc gia đều vào tay cậu, à không về tay hần mới đúng thì cậu mới biết được sự thật, biết đứa con gái đó, người mà cậu căm thù bấy lâu nay lại là chị ruột của mình, biết nỗi đau và sự cô đơn của chị, biết những khổ cực mà chị phải chịu đựng, cậu thật hối hận, muốn tất cả quay về ban đầu nhưng đã muộn rồi...

Giờ cậu thật sự rất kinh tởm bản thân mình, nếu như lúc đó cậu chịu tìm hiểu mọi chuyện thì Hắc gia đã không lọt vào tay An Nghị Chính, bây giờ cậu cũng chỉ là một tù nhân bị giam lỏng trong tòa dinh thự rộng lớn của Hắc gia, trong đây toàn những kí ức ghê tởm, chúng lúc nào cũng bao vây lấy cậu, hành hạ cậu trong từng cơn ác mộng, nhờ nó mà cậu không thể nào quên được những tội ác mà cậu đã gây ra.

“Ha ha ha...tôi gọi cậu một tiếng 'Thiếu gia' là đã nhân nhượng lắm rồi, cậu tưởng tôi gọi cậu là để tôn kính cậu sao!? Ha ha ha....cậu sai rồi, tôi gọi cậu như vậy là để nhắc nhở cậu, nhắc nhở thân phận của cậu, cậu và tôi đang đứng chung một con thuyền, hừ, hối hận sao!? Hối hận thì đã muộn rồi thiếu gia à, nếu lúc trước trong lòng cậu không có quỷ thì làm sao mà tôi lợi dụng cậu được? Cậu tưởng cậu vẫn trong sạch như lúc trước ư!? Không đâu, đôi bàn tay của cậu đã dính rất nhiều máu, rất nhiều oan hồn.” Nói xong An Nghị Chính vỗ lên mặt cậu vài cái, sau đó vừa cười vừa xoay người bước đi.

Gương mặt Hắc Vũ Lôi bây giờ trắng bệch không còn chút máu, thân hình suy nhược run nhè nhẹ, nhìn từ xa vào làm cho người ta phải suy nghĩ nếu có một con gió thổi qua liệu có cuốn cơ thể ốm yếu này đi luôn không?

“Tâm...em sợ quá, chị rút cuộc đang ở đâu!?? Không phải đã hứa là cứu em ra sao!? Không phải đã hứa là không bỏ rơi em sao!? Không phải chúng ta là sinh đôi sao!? Không phải đã hứa dù có chuyện gì xảy ra cũng không được quên nhau sao!? Em vẫn ở đây đợi chị, chị rút cuộc đang ở đâu, em không chịu nổi được lâu nữa đâu.....aaaaa.” Bỗng nhiên cậu khụy xuống ôm đầu la lên như đang bị cái gì đó làm cho thống khổ.

Còn An Nghị Chính sau khi xoay người leo lên xe thì cho xe chạy thẳng tới Hộp Đêm.

“Chào An Tổng.” Người quản lí run sợ cúi đầu.

An Nghị Chính chỉ Ừ một tiếng sau đó bước tiếp vào thang máy, đi lên căn phòng V.I.P

“Hàng ở bên trong sẽ khiến ngài vừa lòng.” Người quản lý chân chó nói.

“Lui đi.” An Nghị Chính nhú mày vì cái tên nào đó lúc nào cũng lái nhái bên tai thật phiền phức.

“Dạ, dạ.”

Mở cửa phòng ra, bên trong là một không gian rộng lớn, tất cả dường như đều làm bằng vàng, chúng đều sáng chói như muốn cho người ta đui mù, An Nghị Chính không quan tâm lắm đóng cửa lại sau đó đi lại chiếc giường lớn nhìn người con gái có gương mặt thanh tú, mặc chiếc váy đủ màu đỏ ôm sát có thể làm đường cong và bộ ngực sữa trắng nõn như ẩn như hiện.

Cảm nhận được ánh nóng rực trên người mình, Liễu Mộng Liên mở đôi mắt mọng nước đầy mị hoặc của mình nhìn người đàn ông trước mặt, An Nghị Chính tuy đã bốn mươi bốn, bốn mươi lăm tuổi nhưng nhìn vẻ bề ngoài cứ như ba mươi vậy, thân hình cao ráo, làn da màu đồng càng làm tôn lên vẻ anh tuấn của ông. Liễu Mộng Liên nhìn thấy người này thì biết hẳn không hề tầm thường, nếu cô phục vụ tốt làm cho hắn say mê cô, chắc có lẽ cô sẽ ra khỏi đây.

Nghĩ như vậy, hai mắt cô sáng lên, làm ra dáng vẻ ngây thơ non nớt nhưng lại đầy mị hoặc nhìn An Nghị Chính.

Khỏe môi khẽ nhếch lên, hai mắt ông như đã thú tìm được con mồi trước mắt, quả nhiên Liễu Mộng Liên đã làm ông có hứng thú.

The end

P/s: lâu kh viết truyện chắc m.n quên ta lun rồi ???????????????????

_hồ hồ, nữ chủ sau khi ra khỏi hộp đêm sẽ thông minh hơn trước, nhưng ảo tưởng chắc sẽ nặng hơn trước ????????

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kìa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Lột xác!

P/s: chương này có H, ai không muốn đọc có thể bỏ qua...

*****_*****

“Lại đây.” An Nghị Chính lạnh lùng ra lệnh, sau đó kéo khóa quần xuống làm lộ ra vật nam tính thô to đỏ hồng, Liễu Mộng Liên cúi đầu xuống trực tiếp đối diện với nó mà có cảm giác áp lực vô cùng.

“Liếm nó.” Hắn nhìn tiểu bạch thỏ trước mặt thì nhếch môi cười, còn Liễu Mộng Liên vì muốn trốn khỏi đây nên phải làm theo mọi yêu cầu của người này, cho dù bị nhục nhã hơn bây giờ cũng được.

Nghĩ như vậy cô liền hít sâu một hơi, ép buộc mọi lừa gạt, mọi hận thù trong lòng để phục vụ cho người này thật thoải mái, cô cúi đầu, chỉ còn cách một tí xíu nữa thì cô đã có cảm giác như mặt mình đang ở trong lò sưởi, gương mặt đỏ bừng lên, há miệng ngậm lấy vật nam tính của hắn liếm mát, quy đầu cứng rắn và đầu lưỡi mềm mại chạm vào nhau không bao lâu đã làm cho nó ướt đẫm nước bọt.

An Nghị Chính thoải mái rên rỉ “A” một tiếng, sau đó đầu đọc Liễu Mộng Liên nói “Bảo bối, xem nó như cây kẹo mà liếm liếm nó.”

Cô nghe lời liếm xung quanh sau đó từ từ trượt sâu xuống, đụng phải hai quả đào, cô liền há miệng ngậm lấy, một bên xoa bóp quả còn lại.

Hắn nhìn cô mèo hoang gợi cảm trước mặt, hai bàn tay không yên phận mà mò xuống bộ ngực sữa của cô mà xoa nắn thành nhiều hình dạng, hắn cảm nhận xúc cảm mềm mại trong tay mà càng rõ mò xuống vùng bí ẩn phía dưới, ngón tay tách hai búi thịt ra tìm viên đào nhỏ nhẹ nhàng xoa ấn.

Cô như có dòng điện chạy khắp toàn thân, ngứa ngáy rên rĩ, cái miệng nhỏ phía dưới chảy nước càng nhiều hơn.

“Ân, tiểu dân đang...” An Nghị Chính rên một tiếng sau đó ấn đầu cô sâu xuống, vật nam tính vừa to vừa dài như muốn đục thủng cổ họng của cô khiến cô đau rất kêu ủa ỏi.

Nhưng hắn không thèm quan tâm, nhấc mông rút ra sau đó tiến vào khoang miệng của cô, khiến cô hô hấp khó khăn, nếu nhìn kĩ thì thấy được hình dáng vật nam tính của hắn đang trong miệng cô.

“A...ân...đau...” Liễu Mộng Liên cảm thấy mình sắp ngạt thở mà chết, nước mắt chảy ra khắp gương mặt.

Động hồi lâu hắn mới gặm nhẹ một tiếng sau đó bắn hết vào miệng cô, bá đạo ra lệnh “Nuốt hết.”

Cô nghe lời nuốt xuống sau đó liên tục ho khan...

An Nghị Chính đứng lên còi đồ ra, sau đó lôi cô lên giường, xé nát bộ đồ ngủ mỏng manh, lộ ra toàn thân cô như tuyết trắng, bầu ngực to tròn, khu vườn bí ẩn thì không ngừng chảy ra dịch nhờn khiến cho hắn nhìn mà máu nóng sôi trào, hắn cúi đầu xuống ngậm một bên ngực, còn một bên xoa nắn thành đủ dạng, trong phòng giờ chỉ có tiếng rên rĩ và tiếng liếm láp.

“Ân...ư....”

“Đừng...cầu xin...anh”

“Hửm!?” Hắn nhìn cô cười, một bàn tay lại mò xuống vùng kín, ngón giữa từ từ đưa vào sau đó rút ra, lại đưa vào....

“Ngứa....ân” Giọng nói ngọt ngào đầy mỉa mai của cô vang lên, sau đó uốn éo thân thể.

“Chỗ nào ngứa!?” Vừa hỏi hắn vừa thêm một ngón tay vào cái miệng nhỏ phía dưới, ra sức mở rộng.

“Chỗ này....chỗ này nữa...a....ân” Cô chỉ bên bầu ngực chưa được chăm sóc sau đó lại chỉ phía dưới, rồi lại làm ra bản mặt ngại ngùng khiến dục vọng của hắn càng trở nên căng cứng khó chịu.

Hắn liền chiều theo ý mê nhân cúi đầu xuống liếm mút bên ngực còn lại, tay kia lại thêm một ngón nữa....

Đến khi cảm thấy phía dưới có thể chứa nổi tiểu Nghị Chính thì hắn mở hai chân cô ra gác lên vai hắn, để tiểu Nghị Chính trước cửa động thúc mạnh vào...

“A...”

“A.”

Hai người đồng loạt hét lên, bất quá cô hét lên vì đau đốn còn hắn hét lên đầy sung sướng.

“Ngao nào, anh sẽ nhẹ nhàng...” Nói rồi hắn cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ hồng, giúp cô giảm bớt đau đốn.

Không bao lâu cô bắt đầu vận vẹo, gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ, cái miệng nhỏ phía dưới bắt đầu cắn tiểu Nghị Chính.

Hắn cười một tiếng, sau đó thúc mạnh vào sâu bên trong, không đợi cô kịp thích nghi thì hắn đã bắt đầu động, một bên thưởng thức thân hình đầy đặn của cô.

Trong khi hắn đang điên cuồng ra vào vào trong cơ thể cô thì ánh mắt cô chỉ có sự lạnh lẽo không hề có một chút dục vọng nào.

Trạch Thần Diên, người hãy nhớ lấy, chỉ cần cô ra được đây, thế nào cũng kiếm người trả thù, cho người sống không bằng chết, cho người quý xuống đất cầu xin cô tha thứ, suốt đời không ngẩng đầu lên được, ha ha ha....

Nghĩ như vậy cô càng ra sức hòa theo hắn..

Không biết đêm qua hắn đòi hỏi cô bao nhiêu lần, cô chỉ biết toàn thân cô toàn là những vết xanh tím, cả người không chỗ nào là không nhức, tới giữa trưa cô mới một môi mở mắt ra, nhìn xung quanh căn phòng sang trọng không có một bóng người làm cô hơi mất mát, đi rồi sao!?

Đang lúc cô cúi đầu suy tư thì một bàn tay nắm cầm cô kéo lên, bắt cô nhìn về phía hắn “Đang suy tư gì!?”

Cô kinh ngạc, sau đó không hiểu sao nước mắt tự chảy xuống, cô lập tức bỏ nhào vào hắn nhưng ngờ toàn thân đau nhức làm cô xém tí nữa té từ trên giường xuống, cũng may hắn đuổi tay ra kéo cô vào lòng “Bé ngốc, làm gì mà hót ha hót hải vậy!?” Hắn ôn nhu hôn lên mái tóc cô.

“Hu hu, em cứ tưởng anh thoải mái xong rồi liền bỏ em...hic” Cô nói với giọng điệu vô cùng đáng thương, như chú chó nhỏ bị chủ vứt bỏ.

“Làm sao anh bỏ bảo bối được chứ!?” An Nghị Chính cười, không ngờ tiểu bạch thỏ lại ngốc như vậy, nghĩ gì nói đó thật đáng yêu.

“Hu hu...”

“Được rồi, vào tắm đi anh đưa em ra khỏi đây.” Hấn vỗ mông cô nói.

Cô nghe lời vào tắm rửa, mọi quá trình phía sau đều được hấn làm ổn thỏa, giấy bán thân của cô cũng được lấy lại, sau khi leo lên xe cùng An Nghị Chính, hấn chở cô về dinh thự riêng của hấn.

Đứng trước dinh thự của hấn làm cô kinh ngạc không thôi, quá rộng lớn đi...

Hấn nhìn biểu hiện ngây thơ của cô mà cười sau đó kéo tay cô bước vào nhà nói “Sau này em sẽ ở đây, thích không!”

“Thích.” Cô gật đầu một cái rụp.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Trở về!

Cộc....cộc...cộc

Tiếng giày cao gót vang lên từng hồi, cứ như có tiếng gì đó đập vào tim người nghe, khiến họ run động không thôi.

Từ đôi chân thon dài trở lên, vòng eo, ngực, cuối cùng là gương mặt.

“Tiểu thư, đến lúc đi rồi.” Diggory cười như không cười nói.

“Ta muốn đi về chào hỏi mọi người một tiếng.” Đào Băng Tâm bất mãn nói, đáng lẽ ra cô tỉnh lại sau đó định đứng lên đi về Trạch gia với tên Alan kia, thật không ngờ vừa bước ra khỏi khu rừng lại xuất hiện một chiếc xe hơi màu đỏ rực chói mắt và bước xuống cũng là một người con trai có chút lãng tử, mắt mị hoặc hoa đào bắn bốn phía, làm cho khóe miệng cô không tự chủ co rút một trận.

Người con trai ăn mặc lịch sự từ từ đi về phía cô, nở nụ cười ôn nhu nhưng ánh mắt lại là một trận hàn ý, duy trì khoảng cách.

“Tiểu thư, về thôi, đừng trốn tránh nữa.”

“Ta không về.” Đào Băng Tâm nhú mày, thẳng thắn cự tuyệt.

Diggory thấy vậy, không thể hiện ra tí cảm xúc bất mãn nào thủy chung cười ôn nhu với cô, nhưng lời nói lại là mìn đe dọa.

“Tiểu thư, gia chủ nói ngài đi chơi quá lâu rồi, hiện nay Đông Phương gia và thế lực An Nghị Chính ngày càng lớn mạnh, Trạch gia, Cố gia, Hàn gia, Lôi gia ngay cả Tư Lạp hoàng thất cũng bắt đầu rụt rịch, mà Đào gia từ lúc phu nhân quyết tâm cưới gia chủ thì đã tuyên bố ở ẩn, cho dù có xảy ra chuyện gì Đào gia quyết không ra mặt hỗ trợ, Băng gia Băng Khải Viêm có lòng giúp đỡ nhưng không chắc bọn trưởng lão kia đồng ý, mà ngài định trong mong vào Trạch gia sao!? Hai người kia là kẻ thù của chúng ta, tiểu thư muốn đứng về phía họ thì gia chủ cũng không cho phép.”

“Người đang uy hiếp ta!” Đào Băng Tâm lạnh lùng nói, ánh mắt hơi híp lại nhìn thẳng người con trai trước mặt, còn Diggory không hề lo lắng hay sợ hãi tiếp nhận ánh mắt lạnh lẽo của cô mà mở miệng nói tiếp:

“Hàn gia có ý với ngài, người ngoài cuộc không ai không biết, Lôi gia thiếu chủ khỏi cần nói tuy chỉ là vỏ bọc của gia tộc nhưng lại là cánh tay đắc lực của Thiên Sát, nếu người muốn thì có thể lợi dụng...”

Lời còn chưa nói xong thì ánh sáng lạnh lẽo của chủy thủ đã kề bên cổ tâm của hấn cũng vì thế mà lạnh xuống.

“Người nói lại lần nữa!?” Từng câu từng chữ cô dường như nghiền răng mà nói ra, ánh mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm tên nào đó, không khí bỗng chốc có mùi thuốc súng bay khắp phía, dường như có hai luồng điện xuất hiện giữa hai người.

“Ta nói, tiểu thư nếu không về thì ta không ngại một lần nữa hủy đi hi vọng của người đâu, đặc biệt là những người ngài đang coi trọng.” Diggory không sợ hãi, mặc kệ vũ khí đang kề cổ, mặc kệ sự sống đang đứng trước ranh giới tử vong, hấn vẫn nói ra lời uy hiếp tàn độc.

Ngực phập phồng lên xuống chứng tỏ tên này đã làm cho cô thật sự tức giận, thật sự đã tới giới hạn kiềm chế cuối cùng của cô, bàn tay cầm chủy thủ lực mạnh một tí lập tức cổ của hấn chảy xuống một dòng máu nhưng hấn vẫn giữ thái độ kiên quyết như vậy, vẫn đứng im bất động.

Thời gian, cứ như trôi qua thật lâu cuối cùng cô nhắm mắt lại từ từ bình ổn lại tâm tình, hít sâu một hơi rồi bỏ chủy thủ xuống.

“Hừ, để cái đầu của người tạm ở đó đi.” Nói rồi cô đi đi những bước nặng nề lên xe, mà từ đầu tới cuối Alan thủy chung không lên tiếng cũng như ra tay giúp đỡ, điều này chứng tỏ cái gì!? Cô chỉ là con rối cho bọn người Hắc gia chơi đùa thôi đúng không!? Hừ, nhưng họ đã làm rồi, họ không hề biết từ cái đêm bị tai nạn, thân xác này đã chết nhưng bởi vì âm kém dương sai nên nó lại tiếp nhận một cái linh hồn khác, mạnh mẽ hơn, tuyệt tình hơn, thông minh hơn, không còn là đứa nhỏ bị cha mẹ bỏ rơi mà buồn tủi, không còn là đứa nhỏ cố gắng giấu sự mềm yếu trong lòng mà cam chịu số phận, nước cờ này, ngay từ đầu bọn họ đã thua.

Một người cha mà không tiếc hi sinh đứa con trai của mình thì có xứng không!? Với lại cuốn nhật kí này chỉ có một nửa vậy nửa kia biến mất đâu rồi!? Theo cô nghĩ trước khi chết thân thể này đã kịp thời giấu đi rồi, vậy nó ở đâu!?

Diggory ngồi vào xe sau đó phóng như bay mà đi, còn cô thì ngồi im lặng suy tư 'đúng rồi, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, vậy....nửa quyển nhật kí còn lại và bằng chứng gì đó nhất định ở chỗ mà thân thể này coi là nơi nguy hiểm nhất để giấu đi.' Cô không tin trong đó chỉ có bí mật của An Nghị Chính, mà trong đó còn có bí mật của tất cả mọi gia tộc, bao gồm Hắc gia.

“Gia chủ, tiểu thư sắp trở lại rồi.” Baron thông báo nói.

“Đã biết, người đã tìm được cái bằng chứng đó chưa!?” Hắc gia chủ Hắc Vũ Minh lạnh lùng hỏi, không hề có chút cảm xúc mừng rỡ khi biết con gái trở về.

Baron trầm mặt, hai tay siết chặt vào nhau sau đó lấy hết cam đảm trả lời: “Vẫn chưa.”

“Vậy thì đợi Tâm Nhi trở về, cho người theo dõi từng động tĩnh của nó rồi báo lại cho ta.” Hắc Vũ Minh nhìn ly rượu vang đỏ, hơi lắc lắc cái ly một chút sau đó uống cạn, kế hoạch lần này nhất định không để nó phát hiện nếu không sẽ bị nó phá hoại giống như lần trước, làm Hắc gia tổn thất không ít thương vong, phải tốn biết bao công sức mới cho mọi thứ trở về với ban đầu.

Thế lực bên kia càng ngày lớn mạnh, nếu khởi động chiến tranh chắc chắn tổn thương không ít mà nếu không giết An Nghị Chính và mấy gia tộc phản động thì người chết sẽ là hắn, cho nên Tâm nhi thật xin lỗi, lời hứa năm xưa cha không thực hiện được, vì cứu Vũ Lôi ta đành hi sinh con vậy, nhưng trước hết phải lấy được bằng chứng và mọi thông tin của các gia tộc mà năm xưa con bé đã giấu đi.

Còn Baron vừa đóng cửa lại thì hai tay siết chặt, gân xanh nổi lên đầy dữ tợn 'Tâm, em nhất định đừng ngốc nghếch, liều thẳng như lần trước nếu không lần này anh chết cũng không cứu nổi em, ngay cả Vũ Lôi bên kia chưa chắc đã an toàn'

-----***-----

Thế là vận mệnh của những người này ra sao đây!? Rốt cuộc ai là bạn ai là thù!? Bí mật phía sau tấm màn là sự thật tàn nhẫn như thế nào!? Liệu Liễu Mộng Liên, An Nghị Chính, Hắc Vũ Minh có thực hiện được kế hoạch!? Mời mọi người xem tiếp chương sau :3

Xi poi khi cuộc chiến diễn ra:

Một đoạn nhỏ thôi nha :))

“Không....!!!!” Tiếng hét tê tâm liệt phế của Trạch Nhiên vang lên, cậu như một tia chớp lao thẳng tới ôm lấy cô.

Đoàng...

Phập...

Tiếng viên đạn nhập vào thân thể, Trạch Nhiên ngã xuống, giờ tay đầy máu lên vuốt mặt cô cười vui vẻ “Chị...hãy...sống thật tốt.”

Sau đó bàn tay vô lực rơi xuống đất, Đào Băng Tâm chết lặng nhìn thân thể nằm ngay đơ của cậu mà không nói lên được lời nào, một tảng sương mờ che phủ đôi mắt nhưng thủy chung không chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Tránh Ra! Nữ Chính Bên Kìa!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.